DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

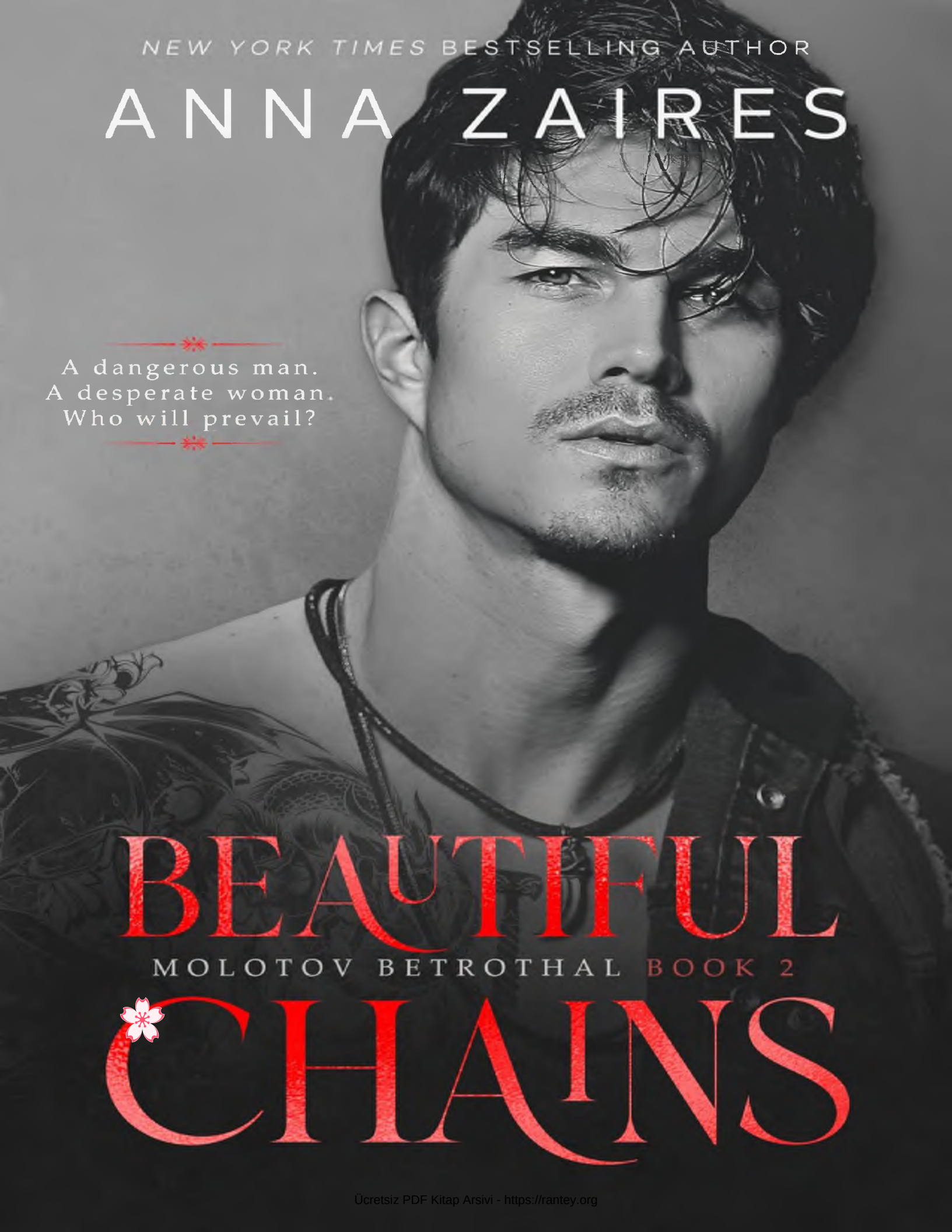

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Güzel Zincirler

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Molotov Nişanı: Kitap 2

Anna Zaires

♠ Mozaika Yayınları ♠

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçindekiler

Önsöz __

1. Alina
2. Alexei
3. Alina
4. Alina
5. Alexei
6. Alina
7. Alexei
8. Alina
9. Alexei
10. Alina
11. Alexei
12. Alexei
13. Alina
14. Alexei
15. Alina
16. Alexei
17. Alina
18. Alexei
19. Alina
20. Alexei
21. Alina
22. Alina
23. Alexei
24. Alina
25. Alina
26. Alexei
27. Alina
28. Alina
29. Alexei
30. Alina
31. Alexei

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Anna Zaires'in Twist Me kitabından alıntı
Anna Zaires ve Charmaine Pauls'un White Nights kitabından alıntı Yazar Hakkında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, işyerleri, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı © 2023 Anna Zaires ve Dima Zales
www.annazaires.com

Tüm hakları saklıdır.

İnceleme amaçlı kullanım dışında, bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak basılı veya elektronik ortamda çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz.

Mozaika LLC'nin bir imtiyazı olan Mozaika Publications tarafından yayınlanmıştır. www.mozaikallc.com

---

Kapak tasarımı: Alex McLaughlin

Fotoğraflar: Regina Wamba
www.reginawamba.com

---

e-ISBN: 978-1-63142-862-3
ISBN: 978-1-63142-863-0

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Önsöz Alexei

25 Yıl Önce, Moskova

"—Ve o anda genç prens güzel prensesi gördü."

Annem okumaya ara verdi ve ben, babamın kemeri yüzünden ağrıyan ve acıyana kadar oturduğum yerden rahatsız bir şekilde kıpırdadım. Annem bana bir bakış attı ve yığılmış yastıklara daha dik oturmak için kendini yukarı itti. Okuduğu kitaptaki kule kadar büyük olan kocaman karnı da onunla birlikte hareket etti.

O kadar büyük ki, *ben* bile içine sığabilirim, ve ben zaten beş yaşındayım. Ya da ben değilse, küçük kardeşim Ruslan. O sadece üç yaşında.

"Oynamak için okumayı bırakmamı ister misin?" diye soruyor annem yumuşak bir sesle, ben de kız kardeşim tekmelediğini hissetmek umuduyla o kocaman göbeğe elimi koyuyorum. Son zamanlarda bunu çok yapıyor.

"Hayır, devam et," diyorum ve anneme daha da yaklaşıyorum. Küçük kız kardeşim karnına girip onu hasta ettiğinden beri, annem sürekli "yatak istirahati" yapıyor. Ben büyüdüğüm için, her şeyin farklı olduğu, annemin bizi yıkadığı ve bizimle oynadığı zamanları hatırlıyorum, ama Ruslan hatırlamıyor. O, her zaman böyle olduğunu, annemin her zaman bizi öpüp bize kitap okuyabilen, hareketsiz bir insan olduğunu düşünüyor, hepsi bu kadar.

Annem gülümsüyor ve sayfayı çevirirken yumuşak kolunu bana doluyor. "Tamam, canım, devam edelim." Sesi, sevdiğim dramatik ritmi alıyor. "Prenses, ejderhalarla çevrili bir kulede yaşıyordu. Babası, kral, iyi bir adam olmadığı için onu oraya kilitlemişti. Prensesin orada tek başına yaşamaktan mutlu olmadığını umursamıyordu, bu yüzden genç prens gelip onunla evlenmek istediğinde, kral reddetti. Dedi ki..."

"Neden reddetti?" diye sözünü kestim. Bunu daha önce de sormuştum, annem bana bu hikayeyi birçok kez okumuştu, ama yine de onun cevabını duymak istiyordum. "Peki neden iyi bir adam değildi?"

Aslında bilmek istediğim, kralın prensesi cezalandırmak için kemerini kullanıp kullanmadığı, tıpkı babamın bana ve Ruslan'a yaptığı gibi. Ama bu soru annemi üzecek ve doktoru, üzülmemesi gerektiğini, yoksa öleceğini söyledi. Bu yüzden babamın bugün beni cezalandırdığını ona söylemedim.

O, babamın kemerini kullanmasından hoşlanmaz, benim yaramazlık yapmamdan da hoşlanmaz. Aslında bu sefer suçlu ben değildim, ama babam gerçeği öğrenmeden ona bunu söyleyemem. Vazoyu kıran Ruslan'dı, ama babam korkutucu ses tonuyla bize sorduğunda, kardeşim ağlamaya başladı ve ben babama benim yaptığımı söyledim.

Ben daha iri ve güçlüyüm, bu yüzden kemer bana o kadar acıtmıyor.

"Kral, genç prensin kızına layık olmadığını düşündüğü için reddetti," diye cevapladı annem, bana öncekiyle aynı cevabı vererek. "Kralın neden nazik davranmadığına gelince, canım... bazı erkekler öyle değildir. Onlar öyle doğarlar."

Babam gibi.

Bunu söylemek istiyorum ama annemi üzecek. Kimsenin babam hakkında kötü konuşmasından hoşlanmaz. Biliyorum çünkü Kristen'ı, Amerikalı dadımızı, babamı "istismarcı" diye çağırdığı için kovdu. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama kötü bir şey olmalı çünkü annem Kristen'ın bize İngilizce öğretmesini seviyordu. Şimdi Ruslan ve benim İngilizce konuşacak kimsemiz yok, oyuncak askerlerim hariç, ama onlar da benden daha iyi bilmiyorlar.

"Devam etmeye hazır mısın?" diye soruyor annem ve ben hevesle başımı sallıyorum.

Bu benim en sevdiğim hikaye ve her kelimesini bilsem ve kendi kendime okumayı öğrenmiş olsam da, annemin anlatışını en çok seviyorum.

Annem iç çekerek okumaya devam ediyor. "O, 'Sen benim kızıma layık değilsin. Eğer gerçekten onunla evlenmek istiyorsan, önce kulesinin etrafındaki tüm ejderhaları öldürmelisin' dedi. Kral, genç prensin bunu başaramayacağını biliyordu. Onlarca ejderha vardı..." Aniden duruyor ve onun gerginleştiğini hissediyorum.

Endişelenerek, ona bakmak için doğruluyorum. "Anne?"

Derin bir nefes alır ve yavaşça nefesini verir. "Ben iyiyim. Sorun yok. Buraya gel." Battaniyeyi okşar ve ben tekrar ona sokulduğumda devam eder. "'Onlarca ejderha vardı, her biri bir öncekinden daha korkunçtu ve sadece en cesur, en güçlü adam onlarla savaşabilirdi - ve *o* bile sonunda kaybedecekti.'"

"Ama genç prens kaybetmedi," diyorum, heyecanla titreyerek. Hikayenin nereye gittiğini biliyorum ve bu beni yatakta zıplamak istememe neden oluyor. Ama yapmıyorum. Doktor, annemi çok fazla sarsarsam onun ve küçük kız kardeşimin öleceğini söyledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Annem yine kaskatı kesildi ve konuştuğunda sesi farklı geliyordu. Gergin, sanki tuvaletini yapmakta zorlanıyormuş gibi. “Hayır, kaybetmedi. Yıllarını aldı, ama o...” İnledi ve yastıklara yaslanarak daha dik oturmaya çalıştı. “Canım, lütfen al... ahhh!”

Onu izlemek için geri çekildim. Gözleri sıkıca kapalıydı ve yüzü yeşilimsi beyazdı, kocaman karnını tutarken yüzü buruşmuştu. Aniden, babam bana kızdığında hissettiğim gibi hissettim: içim bulanık ve titriyordu.

"Anne?" Sesim yükseldi. "Anne, ölecek misin?"

Dişlerini sıkar ve gözlerini açar. Sesinde hâlâ o garip, gerginlik vardır. "Hayır, hayır, canım. Git babamı çağır, lütfen. Sanırım... Sanırım zamanı geldi."

Yatağın kenarına doğru koşarım, ama battaniye bacaklarıma dolanır ve beni yavaşlatır. Sinirlenerek battaniyeyi çekerim ve annemin üstünden kısmen çıkarırım. Elim ıslak bir şeye dokunur. *İğrenç. Altına işemiştir.* Ama avucumu kaldırdığımda, pembe ve kırmızı bir şey görürüm. Kan gibi kırmızı. Yataktan atlarım, kalbim kavanozda bir güve gibi, kanat çırparak ve panik içinde.

Baba. Babamı çağırmam lazım.

Annem yine bağırıyor ve ben kapıya doğru koşarken omzumun üzerinden telaşla bir bakış atıyorum. Hâlâ karnını tutuyor, yüzü acıdan buruşmuş.

Ölme anne. Lütfen ölme.

Yatak odasından koşarak çıkıp koridora doğru ilerlerken, tüm gücümle babamı çağırıyorum. Boğazımdan hıçkırıklar çıkmak üzere, ama babam ağladığımda beni cezalandırdığı için onları yutuyorum. Kapıyı çalmadan ofisine girdiğimde de beni cezalandırdığı için, koluma yayılan ağrı dalgalarını görmezden gelerek kapalı kapıya yumruğumu vuruyorum.

Tek düşünebildiğim, annemin ölmek üzere olabileceği.

"Şimdi olmaz! Meşgulüm." Babamın sesi sert ve sinirli. Normalde bu, çekip gitmem ve başka bir zaman ona yaklaşmam için yeterli olurdu, ama bu bekleyemez.

"Annem," diye bağırıyorum, daha sert vurarak. "Seni çağırmamı söyledi. Yatağı ıslak ve kırmızı!"

Kapı o kadar hızlı açılır ki dengemi kaybedip içeri düşerim. Ofisin içinde babam ve tanımadığım sarışın bir kadın vardır. Kadın çıplaktır ve babamın masasına eğilmiştir, soluk teninde babamın bana kemerle vurduğunda oluşan pembe izler vardır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir saniye boyunca, yere düştüğüm yerden ona bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Babam onu açıkça cezalandırmış, ama neden? Kim bu kadın? Neden çıplak? Bana kemerini giysilerimin üzerinden vuruyor. Ayrıca, babamın pantolonunun fermuarı neden açık?

Sonra annemi hatırlıyorum ve panik tekrar beni sarıyor. Babam küfürlü bir söz söyleyip pantolonunun fermuarını çekiyor, sonra beni itip geçip koridordan yatak odasına koşarken ben de ayağa kalkıyorum.

Çıplak kadına bir kez daha hızlıca bakıyorum — şimdi ayağa kalkmış, yüzü kıpkırmızı — ve babamın peşinden koşuyorum. O annemi yataktan kaldırırken yatak odasına ulaşıyorum. Annemin gözleri sıkıca kapalı ve iki eli de kocaman karnını tutuyor, sanki düşecekmiş gibi korkuyor. Yatakta, battaniyenin daha büyük bir kısmı o korkunç kırmızı renge bürünmüş, beyaz geceliğinin alt kısmı da öyle.

"Anne?"

Cevap olarak inliyor. Beni görmezden gelen babam, onu yatak odasından çıkarıyor ve şoförümüze bağırıyor.

Onların peşinden koşuyorum. Kalbim yine kelebek gibi çarpıyor ve boğazımda biriken hıçkırıklar beni boğarken nefes almakta zorlanıyorum.

Ağlama. Baba ağlamandan hoşlanmaz.

Annem acı dolu bir çığlık atıyor. Babam küfrediyor ve adımlarını hızlandırıyor. Birkaç saniye sonra, ceketini giymeye bile tenezzül etmeden ön kapıdan çıkıyor. Onun peşinden koridora koşuyorum, ama o çoktan asansöre girip kayboluyor.

Kapılar kapanırken son gördüğüm şey, acı içinde kıvrılmış, tekrar tekrar çığlık atan annemin gri-yeşil yüzüydü.

O gece annem eve gelmez. Babam da gelmez. Yarış arabası şeklindeki yatağımda uzanır, prenses hikâyesini kendime tekrar tekrar okurum. Yeni Fransız dadımız Jeanette beni kontrol etmeye gelir, ama o kafasını içeri sokmadan önce lambamı kapatır, battaniyeyi başımın üzerine çeker ve uyuyormuş gibi yaparım. O sessizce kapıyı kapatır ve parmak uçlarında uzaklaşır.

O gider gitmez, lambayı tekrar yakıp okumaya devam ediyorum. Bu benim en sevdiğim hikaye çünkü sonunda genç prens tüm ejderhaları öldürür

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yıllar sürer, ama sonunda güzel prensesin elini ve en önemlisi, kalbini kazanır.

Bir gün ben de güzel bir prensesle tanışacağım ve tanıştığımda, bizi ayıran tüm ejderhaları öldürene kadar durmayacağım.

Ağlayarak uykuya dalıyorum, ama babam orada olmadığı için beni cezalandıramıyor. Sabah Ruslan yatağıma tırmanıyor ve annemi soruyor, ben de ona öldüğünü söylüyorum. Ölümün ne olduğunu biliyorum, çünkü Ruslan'dan biraz daha büyükken babam beni bir çiftliğe götürmüş ve bir tavuğu öldürmemi istemişti. Tavuk kaçmak için ciyaklayıp kanatlarını çırparken ben de bıçakla boğazını kestim. O zaman çok fazla kırmızı vardı — annemin yatağındaki gibi kan — ve tavuk bir daha kıpırdamadı. Onu pişirip yedik.

Babamın annemi pişirip yiyeceğini sanmıyorum, ama annem şimdi o tavuk gibi olmalı, hareketsiz ve cansız, etrafında kırmızı bir kan gölü. Babam, kız kardeşim doğduğunda böyle bir şeyin olabileceğini söyledi ve dün yatmadan önce, Jeannette'in aşçımızla olan konuşmasını duydum — plasenta dekolmanı, acil sezaryen sırasında annemin çok kan kaybetmesi ve bebeğin cenazeye kadar hastanede kalması gerektiği hakkında bir şeyler söylüyordu.

Bütün bunları Ruslan'a anlatıyorum ve o ağlamaya başlıyor. Ben de ağlamak istiyorum, ama boğazımda yükselen yakıcı hıçkırıkları yutuyorum. Kitabı alıp ön sayfayı açıyorum ve kardeşime okumaya başlıyorum, sesim sürekli kırılsa da annem gibi konuşmaya çalışıyorum.

Ruslan sonunda ağlamayı kesip uykuya dalar, ama ben okumaya devam ederim, dudaklarım sessizce hareket ederek tanıdık kelimeleri şekillendirir. Boğazımdaki boğucu, yakıcı his kaybolana ve annemin çığlıkları kulaklarımda çınlamayı bırakana kadar okurum. Onun, o tavuk kadar hareketsiz ve cansız görüntüsü, kitaptaki resimle, güzel siyah saçlı prensesin çizimiyle yer değiştirene kadar.

Ne pahasına olursa olsun, bir gün aşkını kazanacağım bir prenses.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 1 Alina

İki gün üst üste, parlak güneş ışığı ve okyanus dalgalarının sesiyle uyandım. Ancak bu sefer, tam olarak nerede olduğumu biliyorum: Alexei'nin yatında, okyanusun ortasında bir yerde. Hangi okyanus olduğunu bilmiyorum, ama artık kafam daha net olduğu için bir tahminde bulunabilirim. Kardeşimin dağ evi, Alexei'nin iki gün önce beni kaçırdığı yer, Amerika Birleşik Devletleri'nin batısındaki Idaho'da, bu yüzden kaçıran kişi beni uyuşturulmuş halde Kuzey Amerika kıtasını baştan başa uçurmadıysa, burası büyük olasılıkla Pasifik'tir.

Dikkatlice başımı çeviriyorum. Yatakta yalnızım, ama yanımdaki yastıkta Alexei'nin başının izi var ve çarşaflarda onun kokusu hâlâ duruyor. Çam ve hafif bir deri kokusu, üzerine deniz tuzu kokusu ve ona özgü, erkeklere has bir koku karışmış.

Artık çok iyi tanıdığım bir koku.

Dünün anıları akın akın gelirken vücudumu bir sıcaklık kaplar ve çıplak göğsüme battaniyeyi tutarak birden oturur pozisyona geçerim. Anında yüzümü buruştururum. İç uyluklarım sanki olimpik düzeyde jimnastik yapmışım gibi hissediyor ve içim derinden acı veriyor. İçgüdüsel olarak başıma dokunurum. Saçlarım dün geceki duştan dolayı hala nemli. Alexei beni yatağa taşımadan önce saçlarımı kurutma fırsatı vermedi, yatakta büyük, kaslı vücuduyla beni sardı ve hemen uykuya daldı, beni karanlığa donuk donuk bakarken bıraktı, onun niyetinin dehşetini sindiremeyecek kadar yorgun, ama uykuya dalamayacak kadar gergin.

En azından dün gece dördüncü kez benimle yatmadı. Küçük merhametler için şükretmeliyim.

Dikkatlice yataktan kalkıp bornozumu giydim ve banyoya gittim. Nabzım hızlanmıştı, dün gecenin uyuşukluğu tamamen geçmişti. Otomatik pilotta sabah rutinimi yaptım: duş aldım, dişlerimi fırçaladım, saçımı kuruttum, makyajımı yaptım. Ve tüm bu süre boyunca tek düşünebildiğim, dün gece beni esir alan kişinin söylediği şeydi.

Bir çocuk. Benden istediği şey bu. Kardeşimin ailesinden aldığı çocuğun yerine geçecek bir çocuk — Nikolai'nin, Alexei'nin yakın zamanda ölen kız kardeşi Ksenia'dan bilmeden babası olduğu çocuk Slava. Dün gece Alexei beni prezervatifsiz üç kez becerdi ve bunu, beni herhangi bir sözleşmeden daha kırılmaz bir zincirle kendisine bağlamayı başarana kadar tekrar tekrar yapmaya niyetli.

Bu acımasız, tamamen Makyavelist bir plan ve tam da Alexei Leonov gibi bir adamdan beklemem gereken bir şey, ki o, ben henüz on beş yaşındayken babamı manipüle ederek nişanımızı ayarlamıştı.

Bu da dün geceden bir başka gerçek. O ortaçağdan kalma sözleşmeden sorumlu olan Alexei'ydi, yıllardır düşündüğüm gibi ailelerimiz değil. O, babalarımızın açgözlülüğünün ve nihai ittifak arzusu kurbanı, ailesinin isteklerine uyan on dokuz yaşında bir delikanlı değildi. Hayır. O her zaman tüm bunların arkasındaki beyin, ipleri elinde tutan kukla ustasıydı. Babam nişanı kabul etmeseydi, Alexei beni ailemden kaçırır ve "yeterince büyüyene" kadar beni bir kulede prenses gibi kilitli tutardı.

Bana olan takıntısı, hayal ettiğim her şeyin çok ötesinde ve bana zorla bir çocuk yaptırma sözünü tutacağına hiç şüphem yok. Ne de olsa, bu adam bana bakan her erkek çocuğu ve erkeği öldüren adamın ta kendisi.

Rutinimi tamamladığımda, aynadan bana bakan yüzüm serin ve sakin, çenemdeki ve boynumdaki en kötü sakal yanıklarını makyajla kapatmış durumdayım. Dudaklarım Alexei'nin morartıcı öpücüklerinden dolayı hala şiş, ama benim imzamı taşıyan kırmızı rujumu sürdüğümde, sanki yetenekli bir cerrah bana dolgu yapıyormuş gibi görünüyor.

Vücudum bir yabancınınki gibi hissettirse de, kendim gibi görünüyorum.

Alexei'nin dün olduğu gibi yatak odasında beni beklediğini umuyorum, ama odadan çıktığımda oda boş. Ölçülemez bir minnettarlık duyarak, dolaba koşup giyinirim ve kaçıranımın benim için aldığı birçok tasarımcı kokteyl elbisesinden birini giyerim. Daha rahat, konforlu kıyafetler de var - şortlar, tişörtler, yumuşak pamuklu sundressler - ama burada, onunla birlikteyken rahat olmak gibi bir niyetim yok.

Bir çift bantlı tasarımcı topuklu ayakkabı görünüşümü tamamlıyor ve sonra... Ne yapacağımı bilmiyorum. Kabinde kalıp onun ortaya çıkmasını mı bekleyeyim? Yoksa dışarı çıkıp kaçınılmaz yüzleşmeyi hızlandırayım mı?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Karnım yüksek sesle guruldayarak benim yerime karar veriyor. Saatin kaç olduğunu bilmiyorum, ama son yemeğim — Alexei'nin aşçısı Vika'nın bizim için hazırladığı zengin sofradan sadece birkaç lokma — dün, güneş batmadan çok önceydi. Öğle yemeği miydi? Çok erken bir akşam yemeği mi? Hiçbir fikrim yok, ama vücudum açlıktan öldüğüne ikna olmuş durumda. Şimdiden baş ağrısının başladığını hissediyorum, tanıdık bir mengene gibi şakaklarımı sıkan bir baskı hissediyorum. Tabii ki benim durumumda bu daha çok açlıktan ziyade stresten kaynaklanıyor, ama yine de güzel, doyurucu bir kahvaltı fena olmaz.

Kabinimden çıkıp merdivenlere doğru yürürken, Alexei'ye kalıcı olarak bağlı olmayı düşündüğümde her zaman hissettiğim mide ağrısını unutmak için yemek düşünmeye başladığımı fark ettim.

Hayır, içimi boşaltan açlık değil. Korku.

Korku ve dehşet, üzerine artan umutsuzluk da eklenmiş.

On yıldır kaderimden kaçıyorum, ondan kurtulmayı umuyorum, ama kaderim beni yakaladı. *O* beni yakaladı ve artık kaçma şansı kalmadı. Okyanusun ortasında bir teknedeyim, hayatının amacını beni ele geçirmek olarak belirlemiş bir canavarla birlikte... ve şimdi amacına ulaştı.

Kes şunu. Yemek düşün. Sadece yemek.

Güverteye çıktığımda güneş ışığı gözlerimi kamaştırıyor. Güzel bir gün, ılık ve hafif bir esinti var. Dünkü fırtınadan sonra hava daha hafif ve ferah, gökyüzü yeniden berrak ve parlak mavi.

Güvertede ya da görüş alanımda kimse yok. Hem hayal kırıklığına uğradım hem de sevindim. Zihinsel olarak hazırlandığım yüzleşme ertelendi.

Karnım yine guruldıyor, besin istiyor ama ben onu görmezden geliyorum. Mutfağın teknenin burnunda olduğundan eminim ama henüz oraya gitmeye hazır değilim. Bunun yerine, korkuluğa doğru yürüyorum ve uzaklara gözlerimi kısarak, orada bir şey olup olmadığını ya da hayal gücümün bana oyun mu oynadığını anlamaya çalışıyorum.

Ufukta en ufak bir kara parçası bile görürsem, köpekbalıkları ve vasat yüzme becerilerim umurumda olmadan o suya dalacağım. Ama hiçbir şey yok. Sadece ufka kadar uzanan mavi su var. Gördüğümü sandığım şey, güneşin sudan yansıması olmalı. Yine de, korkuluğun yanında durup, bakarak ve dilek tutarak...

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beni esir alan kişinin derin sesi alçak ve öfkeli, parmakları omzuma batarken beni döndürüp kendisine doğru çeviriyor. O kadar şaşırıyorum ki sol topuğumun altından bacağım bükülüyor ve hayatımda ikinci kez Alexei Leonov, her iki kolumu tutarak düşmemi engelliyor, bu sefer muhtemelen denize düşmemi.

Sığ nefes alıp verirken, damarlarımdan tehlikeli bir ateş yükselip içime yayılırken, onun fırtına gibi karanlık yüzüne bakıyorum. Bana öfkeyle bakıyor, neredeyse siyah gözleri kısılmış, ve tek düşünebildiğim dün bana yaptıkları, bedenimden defalarca kopardığı acı ve coşkunun muhteşem karışımı.

"Atlayacak mıydın?" diye aynı sert ses tonuyla soruyor, beni acı verecek kadar sıkı tutuyor ve ben onun beni gördüğünde ne düşündüğünü, neyden korktuğunu anlıyorum.

Bu tamamen temelsiz bir korku değil. Altı yıl önce, anne babamın ölümünden sonraki o karanlık aylarda, etrafta hiçbir yer görmesem bile atlayabilirdim.

Aklımda belirsiz bir fikir belirir. Daha iyi düşünebilmeden, çenemi kaldırıp soğukkanlılıkla sorarım, "Atlasaydım ne olurdu?"

Belki, sadece belki, intihar eğilimli olduğumu düşünürse, o zaman...

"O zaman seni kulübeye kilitlerim, hatta daha iyisi, yatağıma zincirlerim." Nefesim ciğerlerimde takılır.

Blöf yapmıyor.

Bunu yapacaktır.

Onu zorlarsam, bana kalan azıcık özgürlüğümü de elimden alacak.

Yenilgi dilimde acı bir tat bırakırken, bakışlarımı onun güçlü, bronzlaşmış boynuna indiriyorum ve siyah tişörtünün yakasından görünen dövmesinin bir kısmına odaklanıyorum. "Atlamayacaktım," diyorum sessizce. "Endişelenmene gerek yok. Kendimi öldürmeyeceğim."

En azından kasten değil. Fırsatını bulursam yüzerek kaçarım, ama ondan kaçmak için kesin ölüme atlamam.

Sesi yumuşar. "Alinyonok..." Kollarımı bırakıp çenemi avuçlar. Nazikçe çenemi kaldırır, gözlerime tekrar bakmam için. "Neden buna, bize bir şans vermiyorsun? Sana zarar vermek istemiyorum. Tam tersine. Sen uzun zamandır istediğim her şeysin... ve sen, kendine ne dersen de, beni de istiyorsun. Direnmeyi bırak. Aramızda ne kadar güzel olabileceğini sana göstereyim. Yoksa seni korkutan bu mu? Güzel olacağı mı? Ayrı kaldığımız onca yılı boşa harcadığımızı fark edeceksin diye mi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ona bakıyorum, kalbim göğüs kafesime acı verici bir şekilde çarpıyor. Yumuşak, ikna edici bir tonla söylenen bu sözler, tamamen delilik, en üst düzeyde bir yanılsama olsalar da, kulağıma baştan çıkarıcı bir şekilde geliyor.

Aramız iyi olmayacak. Bir felaket olacak, tıpkı annemle babamın evliliği gibi, tıpkı şimdiye kadarki ilişkimizdeki her şey gibi. Birlikte zehirliyiz, arkamızda bıraktığımız cesetlere bakman yeterli.

"Alinyonok, güzelliğim..." Sesi daha da yumuşadı, karanlık gözleri rahatsız edici bir sıcaklıkla parlıyordu. "Doğruyu söylediğimi biliyorsun."

Başını eğiyor ve tüm irademi kullanarak elini itip yüzümü yana çevirerek öpücüğünü engelliyorum. Ama tamamen engelleyemiyorum. Sıcak ve yumuşak dudakları kulağımı okşuyor, omurgamdan erotik bir ürperti geçiyor, çıplak kollarımda tüylerim diken diken oluyor, yüzüm kızarıyor.

Şu anda bile, niyetini bilmeme rağmen, vücudumun ona tepki vermesini, bizi birbirimize çeken ham, hayvani güce karşılık vermesini engelleyemiyorum.

Kalbim çarpıyor, yüzüm yanıyor, bir adım geri çekiliyorum. Sonra bir adım daha, bir adım daha. O buna izin veriyor, ağzı o karanlık, alaycı gülümsemesiyle kıvrılıyor, avının kaçacak yeri olmadığını bilen bir avcının sabrıyla geri çekilmemi izliyor.

Ama benim gitmem gereken bir yer var. Dönüp, mutfağın olduğu yere doğru kararlı adımlarla ilerliyorum. Omzumun üzerinden, "Kahvaltı yapmam lazım" diyorum.

Emin olduğum bir şey varsa, o da Alexei'nin beni aç bırakmaya niyetli olmadığıdır. Dün bile, beni çıplak olarak kollarında tutarken, bana yemek yedirmek için şehvetini yeterince uzun süre bastırdı. Bugün cinsel olarak doymuş durumda, ya da en azından dün beni kaç kez becerdiğini düşünürsek öyle olmalı. Gerçi, on yıl önceki nişanımızdan beri başka kimseyle seks yapmadığını söylediği doğruysa, o üç seans sadece iştahını kabartmış olabilir.

Bu düşünceyle cildimde sıcak bir titreme yayıldı.

Yanımda yürümeye başladı, uzun adımlarıyla benim kısa adımlarımı kolayca yakaladı. "Tabii ki, kahvaltı yapalım. Ama Vika'nın alanına dalmak doğru bir hareket mi, emin değilim. O, bölgesel olmaya meyillidir."

Yürümekten vazgeçtim. "Öyle mi?" Kısa boylu, siyah saçlı kadını gördüğüm kadarıyla, dost canlısı birine benziyordu.

"Mutfak onun alanı. Sadece Larson'ın girmesi izinli."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Alexei'nin sesi ciddi, ama gözlerinde eğlence parıldıyor. Benimle dalga geçtiğinden eminim, ama ne olur ne olmaz diye, "Tamam, o zaman buradan nasıl yemek alabilirim?" diyorum.

"Sen söyle, ben hallederim." Cebine uzanıp telefonunu çıkarır ve hızla bir mesaj yazar. Ben cihaza bakarken, kalp atışlarım hızlanırken, mesaj duyulabilir *bir sesle* gönderilir.

Bir telefon. Dış dünyayla iletişim kurmanın bir yolu. Tabii ki bir telefonu var. Adamlarının da var. Bu, bu teknede birden fazla cihaz olduğu, kardeşlerime haber vermek için birini yeterince uzun süre ele geçirebileceğim birden fazla şans olduğu anlamına geliyor...

Birden durdum. Tam olarak neyi haber verecektim? İsimsiz bir yatta, bilinmeyen sularda olduğumu mu? Konstantin'in hacker ekibi olsa bile, bu beni bulmaları için yeterli bir bilgi değil. Ayrıca, bulunmak istiyor muyum ki? Alexei beni gece yarısı kaçırmadan önce, Nikolai'ye beni aramamasını söylemiştim çünkü benim yüzümden daha fazla kan dökülmesini istemiyordum ve bunu içtenlikle söylüyordum. Alexei'nin niyetleri sandığımdan çok daha kötü olsa da, hâlâ öyle düşünüyorum. Kardeşlerimin benim için kavga etmelerini, hatta ölmelerini istemiyorum. *Ya da Alexei'yi öldürmelerini.* Bu düşünce aklımda belirir belirmez, onu derinlemesine analiz etmek istemediğim için hemen kafamdan atıyorum. Analiz edecek çok da bir şey yok zaten.

Kimsenin benim için ölmesini ya da benim için öldürmesini istemiyorum. Nokta, bitti. Bu da kardeşlerimin beni kurtaramayacağı anlamına geliyor... özellikle de bu kurtarma, Alexei'nin Nikolai'nin oğlunun peşine tekrar düşeceği anlamına geliyorsa. Aslında, şimdi daha net düşünebildiğim için, bir fırsat çıksa bile kaçamayacağımı anlıyorum.

İki gün önce Alexei ile bir anlaşma yaptım, adamlarını geri çekip Slava'nın Nikolai ve yeni karısıyla huzur içinde yaşamasına izin verirse onunla birlikte gelip nişanımızı onurlandıracağıma söz verdim. Bu anlaşmayı yaparken fazla seçeneğim yoktu, ama bu, söz verdiğim gerçeğini değiştirmez — ya da sözümden dönmenin sonuçlarının korkunç olabileceğini.

İlerlemek için tek bir yol var, kaderimi kontrol altına almak için tek bir yol var.

Gözlerimi Alexei'nin telefonundan ayırıp, onun soğukkanlı ve eğlenceli bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Peki," diyorum sakin bir şekilde, midem altüst olsa da. "Düğün için her şey hazır mı? Bugün yapılmasını istiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 2
Alexei

Kalbim hızla atmaya başlar ve acımasız rakiplerle iş anlaşmaları yapma konusunda on yıllık tecrübem sayesinde şokumu gizleyebiliyorum. Benimle evlenmek mi istiyor? Şimdi? Bugün?

Ama hayır. Onun yeşim rengi gözlerinin derinliklerine baktığımda gerçeği görüyorum.

Alinyonok'um fikrini değiştirip beni kabul etmeye karar vermemişti. Aksine, bu yeni bir taktikti, kağıt üzerinde anlaşmamızı onurlandırırken aslında onu bozmanın bir yoluydu. Düğün onun için hiçbir anlam ifade etmeyecekti. Yeminlerimizi eder etmez, kaçmanın bir yolunu arayacaktı.

Gülüyorum, ama kulağıma bile soğuk ve sert bir ses geliyor. Bunda komik bir şey yok, ama gülmek diğer seçenekten daha iyi: Onu yakalayıp, ağzımla dudaklarındaki kan kırmızısı ruju silip, onu güverteye yatırıp, herkesin gözü önünde, burada, şimdi sikmek. Bunu yapsam, benimle kavga ederdi. Benimle kavga ederdi, ama umurumda olmazdı. Onu elde ettiğim, tadına baktığım şimdi, tek istediğim *daha fazlası.* Onun tadının, dokunuşunun, tatlı portakal çiçeği kokusunun daha fazlası. Sıkı, ıslak amının benim sikimi sarması, sıkması, orgazmının acısı içinde onu sağması.

On yıldan fazla bir süredir bu arzuyla yaşadım, ama şimdi sonsuz derecede daha keskin, neredeyse dayanılmaz hale geldi.

Benim kahkahama karşılık, geri çekiliyor, gözleri hafifçe parlıyor ve sonra çenesi o meydan okuyan tavrıyla kalkıyor. Benden farklı olarak, o duygularını iyi saklayamıyor. En azından benden. Belki başkalarına Alina Molotova gizemli ve uzak, sıradan insanların anlayamayacağı bir yüksek sosyete prensesi gibi görünür, ama benim için o açık bir kitap. O güzel, kibirli görünüşünün altında ne kadar kırılgan olduğunu, duygularının ne kadar değişken olduğunu biliyorum.

Bana izin verse, onu herkesten ve her şeyden, kendisinden bile korurdum. Ama önce ona ulaşmam, kimseye ihtiyacı olmadığı yanılsamasını yok etmem gerekiyor. Çünkü ihtiyacı var.

Bana ihtiyacı var ve bunu ona fark ettireceğim, bunun için on yıl daha geçmesi gerekse bile.

"Evet, tabii," diyorum, kaşımı kaldırarak. "Kahvaltıdan hemen sonra düğünü yapacağız."

Yüzü soluyor. Porselen gibi teni daha da soluyor, ince boynu geriliyor, ama ben bunu görüyorum, tıpkı onunla ilgili her şeyi gördüğüm gibi. Beni dengesizleştirmek istiyor, ama bunun için yanlış yolu seçmiş. Bugün, burada, yatta onunla seve seve evlenirim. Ailesinin benim ailem hakkında ne düşündüğü ve babamın büyük bir tören yapmayı ne kadar istediği düşünülürse, büyük bir düğün bizim için hiç mümkün olmadı.

Bu, onun son zaferi, pankreasını tahrip eden kanser onu tamamen yok etmeden önce gücümüzü ve zenginliğimizi gösterme şansı olacaktı.

Bu fırsatı ona vermemekten memnunum.

"Kahvaltıdan hemen sonra mı?" diye soruyor Alina boğuk bir sesle ve ben alaycı bir gülümsemeyle başımı sallıyorum.

Onunla bu kadar çabuk evlenmeyi planlamıyordum, ama bu, avantajlarını görmediğim anlamına gelmez.

"Dolabında birkaç beyaz elbise var," diyorum, o ise kedimsi gözleriyle bana bakıyor, gizleyemediği bir kargaşa dolu. "Onlardan birini giyebilirsin."

O, biraz sakinleşerek alaycı bir şekilde gülümser. "Sen bunu giyerken mi?" Benim gündelik kıyafetlerimi işaret eder.

"Ben de giyineceğim, merak etme." Onun gibi benim de burada her duruma uygun giysilerle dolu bir dolabım var.

"Ne giydiğin umurumda değil," diyor keskin bir sesle. "Ve ben beyaz giymeyeceğim. Bu öyle bir düğün değil."

"Öyle mi? Sence ne tür bir düğün bu?" Aramızdaki küçük mesafeyi kapatıp çenesini avuçlarım. "Düne kadar bakireydin, o yüzden beyaz tam da uygun, değil mi güzelim?"

Yanakları hafifçe kızarır, güzel bir pembeye bürünür ve elimi itekler. "Bu düğün bir komedi ve sen de bunu biliyorsun."

"Öyle bir şey bilmiyorum."

"Ben biliyorum." Bana meydan okurcasına bakarak geri çekildi. "Beyaz giymeyeceğim. Belki siyah."

"Sen bilirsin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gerçek şu ki, ne giyeceği umurumda değil. Onu dün geceki haliyle tercih ederim — çıplak ve kollarımda sıcak. Tekne üzerinde yalnız olsaydık, düğünümüz dahil, onu her zaman öyle isterdim.

Vika'nın her an kahvaltıyı servis edeceğini düşündüğüm, çıkıntının altındaki masaya doğru dönmek üzereyken, Alina "Bekle!" diye seslendi.

Onun son hamlesini merak ederek ona döndüm. Tabii ki, beni spekülatif bir şekilde süzüyordu. "Beyaz giyebilirim..." Sesi yavaşça kesildi.

İşte başlıyoruz. "Karşılığında ne istiyorsun?"

"En az bir hafta boyunca bana dokunmanı istemiyorum."

Sözleri iğne gibi batıyor, her ne kadar yarı yarıya bekliyor olsam da. Her ne kadar ciddi olmadığını bilsem de. En azından vücudu ciddi değil. Bana çekiliyor, her zaman çekildi; yolumuza engeller koyan zihni.

"Hayatta olmaz," diyorum ve ciddiyim. Onu elde etmek için on yıldan fazla bekledim ve şimdi elde ettiğime göre, tek bir geceyi bile boşa harcamayacağım.

Dudaklarını ısırıyor. "Beş gün

mü?" "Hayır."

"Üç?"

Bu sefer alay eden ben oldum. "Hayır."

Çaresiz görünmeye başlıyor. "İki gün? Lütfen, gerçekten çok ağrım var."

Siktir. Muhtemelen öyledir — dün gece pek nazik davranmadım. Kendimi dizginlemek için elimden geleni yaptım, ama bir kez içine girdikten sonra, yıllar boyunca geliştirdiğim katı özdenetimim bir yün yumak gibi çözüldü.

"Bir gün," diyorum sertçe. "Bugün seninle sevişmeyeceğim, hepsi bu." Ama ona başka şeyler yapacağım. Düğün gecemizi onu bir şekilde tatmin etmeden geçiremem.

Çelişkili görünüyor, ama sonra omuzlarını geri çekip kararlı bir şekilde başını sallıyor. "Anlaştık. Ben beyaz giyeceğim, sen de bana dokunmayacaksın."

Zavallı, tatlı Alinyonok'um. Bu raundu kazandığını sanıyor. Masaya doğru yürürken, öyle düşünmeye devam etmesine izin veriyorum. Sanki işaret almış gibi, Vika mutfaktan çıkıyor ve önünde bir araba itiyor. Araba, akla gelebilecek her türlü kahvaltılıkla dolu, oysa ben Vika'ya sabahları Alina'nın *grechka*, kavrulmuş karabuğday gibi basit Rus yemeklerini tercih ettiğini söylemiştim. Aşçım sıkılmış olmalı ve yeteneklerini göstermek istiyor olmalı.

Alina için bir sandalye çekiyorum ve o, eteğini yumuşak ve akıcı bir hareketle altına toplayarak zarifçe oturuyor. Bu sabah seçtiği elbise, gözlerine uyan mücevher yeşili. Kalın bir askıyla tutturulmuş

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ince, akıcı bir kumaştan yapılmış, ince kıvrımlarını gizliyor ama uzun, tonlu bacaklarını ve narin omuzlarını ortaya çıkarıyor — omuzlarının üst kısımları biraz pembeye dönmeye başlamış.

Kendi koltuğuma oturup telefonumu çıkararak Larson'a bize güneş kremi getirmesini mesajla bildiriyorum. Bu arada Vika tüm tabakları masaya koyarken, Alina her birine hayranlıkla bakarak aşçımı övmeye çalışıyor. "Bu işe yaramayacak, biliyorsun," diyorum Vika arabayı mutfağa geri götürdükten sonra.

"O bana ve aileme çok sadık."

Alina gözlerini kocaman açmış, masum bir ifadeyle bakıyor. "Ben..."

"Evet, öyleydin." Verdiği sözlere rağmen, hala bir çıkış yolu, kaçış yolu arıyor ve ben buna izin vermeyeceğim. Ellerimi tabağımın iki yanına koyarak, ona doğru eğilip, gözlerine bakarak yumuşak bir sesle söylüyorum: "Bil diye söylüyorum, eğer benim çalışanlarımdan herhangi birini kazanmayı başarırsan, onların ölüm fermanını imzalamış olursun."

Yüzü bembeyaz oldu.

Geriye yaslanıp Vika'nın masanın ortasına koyduğu çaydanlığı uzanıyorum. Alina ile ilişkimizin tamamen pazarlık ve tehditlerden ibaret olmasını istemiyorum, ama oyunun kurallarının değiştiğini anlaması gerekiyor. Ona verebileceğim tüm zamanı verdim, hatta fazlasını. Aslında planladığım gibi, on sekizinci doğum gününde onu talep etmeliydim, ama partisi sırasında o kadar hasta ve mutsuzdu ki, tüm içgüdülerime aykırı davranarak ona altı ay daha süre verdim.

Altı ay, yedi cehennem gibi yıla dönüştü.

Hayır, onu boyun eğmesi için tehdit etmek istemiyorum, ama yapacağım. Bir daha benden kaçmaması için ne gerekiyorsa yapacağım.

"Çay?" diye soruyorum sakin bir şekilde, demliği kaldırarak.

O, gözlerini tabağına indirerek hafifçe başını sallar. Kendime kahve doldurmadan önce, onun fincanını buharlı sıvıyla doldururum. Süt veya şeker eklemem, çünkü kahvemi onun çayı gibi severim: sert, siyah ve hiçbir şeyin tadı katılmış olmayan.

"Ne yemek istersin?" diye soruyorum, önümüzdeki yemekleri işaret ederek. Çeşitli türlerde füme balık, yulaf ezmesi, meyve, Amerikan usulü yumurta, pastırma ve krep gibi her şey var.

Alina sorumu görmezden gelerek bir tencere grechka alır ve kahverengi tahıllardan birazını kasesine koyar, üzerine meyve ekler ve her şeye bal döker.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onun bu tavrı şüphesiz beni kızdırmak içindir, ama beni eğlendiriyor. Alinyonok'um çok tahmin edilebilir, tam bir alışkanlık yaratığı. Birlikte çok az zaman geçirmiş olsak da, onun sevdiklerini ve sevmediklerini kendiminki kadar iyi biliyorum. Hangi marka şampuanı sevdiğini, çayını nasıl içtiğini, arkadaşlarının kim olduğunu ve en sevdiği filmlerin hangileri olduğunu biliyorum. Yıllardır onu izledim ve onunla ilgili haberleri takip ettim, bir gün tam da şu anda olduğumuz yerde, düğünümüzden önce birlikte yemek yiyerek son bulacağımızı bilerek.

Tabii ki, bu noktaya gelmek için kardeşinin evine askeri düzeyde bir saldırı düzenlemem gerekeceğini bilmiyordum, ama neyse. Hayat böyle.

Larson'ın uzun, ince vücudu gözüme çarptı. Her zamanki gibi, beyaz ve mavi kaptan üniformasını giymişti ve hayatının çoğunu denizde geçirmiş bir adamın hızlı ve kendinden emin adımlarıyla yürüyordu. Gençliğinde ABD Donanması'nda görev yapmıştı, ama kader onu sonunda Rusya'ya ve benim hizmetime getirdi.

"İstediğiniz güneş kremi, efendim," diyor ve bana şişeyi uzatıyor. Alina'ya dönüp selam vermek için şapkasını kaldırıyor. "Bayan Molotova, günaydın."

Alina ona nazikçe gülümser. "Kaptan Larson."

Vika'ya karşı olduğundan çok daha soğuk davranıyor. Uyarılarımı ciddiye aldığı belli.

“Teşekkürler,” diyorum Larson'a, şişeyi açıp avucuma bol miktarda güneş kremi sıkarken. “Bu arada, düğünümüz bu sabah, yaklaşık bir saat sonra yapılacak. Siz nikahı kıyacaksınız. Hazırlıklarınızı yapın.”

Gözleri hafifçe büyür, ama hiç tereddüt etmeden, "Benim için bir onurdur, efendim," der.

O ayrılırken, dikkatimi Alina'ya çeviriyorum.

"Omuzların yanıyor." Ayağa kalkıp masanın etrafından dolaştım. "Burada dikkatli olmalısın. Cildin güneşe alışkın değilse, güneş çok zararlı olabilir."

Bana göz kırpar. "Oh, ben iyiyim. Ben..."

"Saçını kaldır. Güneş kremi bulaşmasını istemiyorum."

"Kendim yapabilirim."

"Saçını kaldır."

Bana isyankar bir bakış atıyor ama itaat ediyor, kalın siyah saçlarını iki eliyle toplayıp boynunun birkaç santim yukarısında tutarken, ben şişeyi yere koyup kremi avuçlarımın arasında eşit olarak yayıyorum. Onu her yerinden okşamamın üzerinden sadece birkaç saat geçmiş olmasına rağmen, kalbim hızlanıyor

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve ellerimi omuzlarına götürüp sıcak, ipeksi tenini hissettiğimde penisim sertleşir. Omuzlarına ve sırtının üst kısmına kremi sürerken, her santimini kapladığımdan emin olmak için sert bir şekilde oturur. Ellerimdeki güneş kremi bittiğinde, biraz daha sıkıp kollarını ve ellerinin arkasını da sürerim.

Parlak kırmızı tırnakları olan güzel, zarif elleri. Güneşten koyulaşmış, büyük ve pürüzlü ellerim, onun elleriyle karşılaştırıldığında bir canavarın pençeleri gibi görünüyor.

"Yeter. Bu kadar yeter," diyor boğuk bir sesle, ben tekrar şişeye uzanırken, ama itirazlarını görmezden geliyorum.

Onun porselen gibi cildi benim gözetimimde yanmayacak.

Ben avucuma bir parça güneş kremi sıkıp yüzüne nazikçe sürerken, o yutkunarak boğazını hareket ettirir. "Makyajımı bozuyorsun," diye fısıldar, ben dikkatlice kremi dolgun, ustaca boyanmış kırmızı dudaklarının etrafına sürerken, imkansız derecede uzun kirpiklerinin arasından bana bakar.

O bunu eleştiri olarak söylüyor, ama ben gülümsüyorum. Makyajını bozuyorum ve bundan hoşlanıyorum. Onun mükemmelliğini mahvetmek, gerçek güzelliğini örten yapaylığı bozmak, sapkın bir şekilde tatmin edici bir şey.

Belki de makyajını tamamen silmeliyim. O bundan hoşlanmayacak, ama ben hoşlanacağım. Bu, onun çıplak dolaşmasından sonraki en iyi şey olacak.

Elbisesi yüksek yakalı, bu yüzden göğüsleri açıkta değil, ne yazık ki. Ama bacakları... Önünde çömeliyorum ve kremi ayaklarının üstüne sürüyorum, yüksek topuklu sandaletlerinin kayışlarının etrafını ovuşturuyorum, sonra avuç içlerimi baldırlarının pürüzsüz kasları ve dizlerinin zarif kemikleri üzerinde gezdiriyorum. İlk başta sert ve gergin, ama ellerimi uyluklarına doğru kaydırdığımda titrediğini, nefesinin kesildiğini duyuyorum. Kendi ellerim de sadece yarı sabit. Şehvet beni ele geçiriyor, beynimi bulanıklaştırıyor, nefesimi hızlandırıyor, penisimi acı verecek kadar sertleştiriyor.

Onu istiyorum. O uzun, ipeksi bacaklarını ayırıp başımı arasına gömmek, orgazm olurken adımı haykırmasını sağlamak, sonra onu masanın üzerine eğip ıslak sıcaklığının beni sardığını hissetmek, bir gün beni zihnine ve kalbine kabul edeceği gibi beni vücuduna kabul etmesini istiyorum.

Ama hayır. Larson ya da Vika her an dışarı çıkabilirler ve ayrıca o aç. Ona yapmak istediklerim - sevişmek hariç - kahvaltı ve düğünden sonraya kadar beklemek zorunda.

Dişlerimi sıkarak ayağa kalkıp yerime geri dönüyorum, ellerimi peçeteyle iyice siliyorum, kontrolümü kaybetmemek için ona bakmamaya çalışıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Deniyorum ama başaramıyorum. Gözlerim sürekli ona kayıyor, parmak uçlarını gözlerinin altına nazikçe bastırarak, muhtemelen maskarasını bulaştırıp bulaştırmadığımı kontrol ediyor. Bulaştırmadım - sadece fondöten ve cildindeki diğer pislikler zarar gördü - ama yine de tedirgin görünüyor. Onu dengesinden çıkardığımı fark ettim, yüzünü okşayarak güneş kremini yanaklarına ve çenesine daha eşit bir şekilde yaymaya, makyajının kalanıyla karıştırmaya çalışırken.

Alinyonok'um benim önümde, ya da daha doğrusu kimsenin önünde kusurlu görünmekten hoşlanmaz.

Bu gözlemi bir kenara koyup, onunla ilgili bilgilerim arasına ekliyorum. Bu bilgiler eksik, çünkü ilk elden bilgilere değil, uzaktan gözlemlerime dayanıyor. Onu tanıdığımı ve anladığımı hissetsem de, gerçekte yıllar boyunca çok az yüz yüze iletişim kurduk.

Aslında, son yirmi dört saatte, önceki on bir yılda geçirdiğimiz zamandan daha fazla zaman geçirdik.

O yemeğe başlar, ben de aynısını yaparım, üç yumurta ve bir porsiyon füme Şili levreği ile taze salatalık garnitürünü çabucak bitiririm. Ben yemeğimi bitirdiğimde o grechka'sının sadece dörtte birini yemiştir. Kendime bir fincan kahve daha doldurup yudumlarken onu izliyorum, her kaşık dolusu tahılı ağzına götürürken elinin zarif hareketini, çiğnerken ince çenesinin esnek hareketini, yutarken kuğu gibi boğazındaki dalgalanmayı izliyorum. Onunla tanışmadan önce, bir insanın yemek yemesi gibi sıradan bir şeyden bu kadar etkilenebileceğimi bilmiyordum, ama on bir yıl önce babasının çatı katındaki dairesinde yediğimiz akşam yemeğinde, tabağından yemek yerken gözlerim tekrar tekrar ona dönüyordu, güzel yüzünde o zamandan beri çok iyi tanıdığım isyankar ifade vardı.

O akşam henüz on dört yaşında bile değildi ve ben, neredeyse on dokuz yaşında bir yetişkin olarak, kendimi ona hayran, tamamen büyülenmiş buldum.

Yemeğinden başını kaldırıp bana baktığını fark etti ve yüzü yine pembeye döndü. Gözlerimi ondan ayırmadım. Neden ayırayım ki? O benim hislerimi biliyor. O akşam başlayan ona olan hayranlığım, yıllar içinde her şeyi tüketen bir takıntıya dönüştü ve ben bununla mücadele etme umudumu tamamen yitirdim.

"Bana nedenini hiç söylemedin," dedi, yarısı bitmiş kasesini iterek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Neden neyi?" diye soruyorum, fincanımın kenarından ona bakarak.

Sesi gergin ve biraz boğuk. "Neden bana takıntılısın?" "Bir neden olması mı gerekiyor?"

Kirpikleri aşağıya doğru inerek, mücevher gibi parıldayan gözlerini örter. "Normal bir insan için evet. Bir saatten az bir süre sonra, bizi evlilik bağıyla birbirimize bağlayacaksın. Bu yüzden nedenini bilmek istiyorum. Neden ben? Neden seni gerçekten isteyen başka bir kadın değil?"

"Sen beni istiyorsun." Tartışmaya girecekmiş gibi göründüğünde avucumu kaldırıyorum. "Şu an için sadece fiziksel bir arzu olabilir, ama zamanla daha fazlasına dönüşecek."

Bundan eminim.

Gözleri büyüdü. "Hayal görüyorsun. Gerçekten bunun" —elini aramızdaki masanın üzerinde salladı—"bir tür aşk hikayesine dönüşeceğini mi düşünüyorsun?"

"Neden olmasın?"

Bana şaşkın şaşkın bakar, sonra keskin, inanılmaz bir kahkaha atar. "Ciddi misin? Beni sana ilgi duymaya zorlayabileceğini mi sanıyorsun?"

"Tabii ki yapabilirim." Fincanımı masaya koyup ona doğru eğilirim, gözlerini yakalarım.

"Hayatımızın geri kalanını birlikte geçireceğiz, Alinyonok. Her gece sana zevk vereceğim ve her gün tüm ihtiyaçlarını karşılayacağım. Seni tohumumla dolduracağım ve sonunda çocuğumuzu doğuracaksın. Belki birden fazla. Bir aile olacağız ve sen bana değer vereceksin, çünkü sana başka seçenek bırakmıyorum. Artık yok." Yüzü solgun bir şekilde bana bakarken, yumuşak bir sesle ekliyorum: "İstediğin kadar bana karşı koy, güzelim, ama kazanamayacaksın. Bunun için ben garanti veriyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 3 Alina

Ellerim hâlâ titriyor, dolapta asılı duran elbiseleri tek tek çevirip beyaz bir tane arıyorum. Alexei'nin acımasız açıklamasıdan sonra tek bir lokma bile yiyemedim, midem yine soğuk ve boş hissediyor, içim düğüm düğüm olmuş durumda. Keşke bir iki esrarım olsaydı, ama beni tüketen endişeyi dindirecek hiçbir şey yok burada.

Bir gece. Bu elbise bana sadece bunu sağlayacak. Bir gece boyunca bana dokunmayacak.

Bu yeterli değil. Hiç de yeterli değil. Beyaz giymeyi reddettikten sonra Alexei arkasını döndüğünde, son adet dönemimden bu yana geçen günleri saymak aklıma geldi. Tam olarak ne zaman başladığını hatırlamıyorum, sadece hafta ortası olduğunu
ve Alexei beni buraya getirirken ne kadar süre baygın kaldığımı bilmiyorum, ama döngümün ortasına yaklaştığıma eminim.

Yani, bir kadının en doğurgan olduğu dönem.

Bir hafta boyunca bana dokunmamayı kabul etseydi, en azından bu ay için güvende olabilirdim. Ama tek bir gece hiçbir şeyi çözmez. En azından önümüzdeki birkaç gün boyunca onu benden uzak tutmanın bir yolunu bulmam gerekiyor. Ama nasıl? Beni esir alan kişi üzerinde çok az etkim var. Beyaz elbise onun istediği bir şey gibi görünüyordu, ben de elimden geldiğince bu kartı oynadım. Şimdi başka bir şey bulmam gerekiyor, onun pazarlık yapmaya razı olacağı bir şey.

Tabii ki, tüm bunlar benim henüz hamile olmadığımı varsayıyor.

"Yardım ister misin?"

Alexei'nin sesi beni irkiltir. Kalbim çarparken, arkamı dönerim ve onun karanlık, eğlenceli bakışlarıyla karşılaşırım.

Dolabın girişinde duruyor, bir kolunu başının hemen üzerindeki kapı çerçevesine dayamış. Düğün için giyinmiş, gündelik tişörtünü ve kot pantolonunu smokin ve papyonla değiştirmiş. Şık siyah ceket, güçlü gövdesini sararak omuzlarının genişliğini vurgular

Omuzlarının genişliğini vurguluyor ve altındaki bembeyaz gömlek, zeytin rengi teni ve siyah saçlarıyla güzel bir kontrast oluşturuyor.

Hem korkutucu hem de nefes kesici görünüyor ve bunun için ondan nefret ediyorum — neredeyse vücudumun ona karşı istem dışı verdiği tepki kadar.

"Elbise bulmakta zorlanıyor gibisin," diyor keskin bir gülümsemeyle, arkamdaki elbise askısına doğru başını sallayarak. "Belki yardımcı olabilirim?"

Dişlerimi sıkıp nefesimi düzenlemeye çalışıyorum. "Hayır, teşekkürler. Hallederim." Bunu göstermek için dönüp gördüğüm ilk beyaz şeyi askıdan çekip alıyorum

—ki bu uzun kollu keten bir tunik çıkıyor.

Siktir.

Ama kim demiş ki düzgün bir gelin gibi görünmem gerektiğini? Anlaşmamız beyaz bir elbise giymekti ve bu da beyaz bir elbise. Havuz kenarında bikini üstüne giymekten başka bir yerde giymeyeceğim türden bir elbise, ama yine de... Zaferle gülümseyerek, nişanlıma dönüp tunikayı önümde tutuyorum.

Alexei'nin yüzündeki ifadeyi görünce, yüzümdeki gülümseme kayboldu.

"Sanmıyorum." Sesi tehlikeli derecede yumuşaktı. "Torunlarımız düğün fotoğraflarımızı görmek istediklerinde bunu onlara açıklamayacağım."

Bana doğru ilerliyor, kalbim hızla atıyor, ama bir adım kala duruyor. Arkamdan uzanıp bir gece elbisesi çıkarıyor. Ağır beyaz saten kumaştan yapılmış, kare kesimli korsajında dikey olarak gümüş iplikler dokunmuş, hem düğün hem de lüks bir gala için uygun.

"Bunu giyeceksin," diyor ve elbiseyi bana uzatıyor. "Yoksa anlaşmamız iptal olur."

Küçük zaferim buraya kadarmış. Dişlerimi sıkarak tunikayı asıp elbiseyi ondan alıyorum. Başka seçeneğim var mı? Bu boktan oyunda tüm kartlar onda, tüm hamleleri o belirliyor. Bu konuda onunla mücadele etmek istesem de, kazandığım küçük avantajı kaybetmeden bunu yapamam.

Sonuçta, sekssiz bir gece hiç olmamasından iyidir.

Elbiseyi göğsüme sıkıca bastırarak başımı geriye eğdim ve ona bakışımı toplayabildiğim en kibirli bakışla karşıladım. "Artık gidebilirsin. Bundan sonrasını ben hallederim."

Sesim sabit olsa da, kalbim düzensiz atıyor. Bana çok yakın, vücudu çok uzun ve kaslı, küçük giyinme odasında varlığı çok baskın. Sanki etrafımdaki tüm havayı ele geçirmiş gibi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

havayı ele geçirmiş, nefes almam için oksijen bırakmamış gibi hissediyorum. Yine de deniyorum, ciğerlerimi zorlayarak derin bir nefes alıyorum ve vücudum şöminedeki tüyler gibi alev alıyor, dünün anıları zihnimde ayrıntılı bir şekilde canlanıyor, onun erkeksi kokusunu hafifçe alıyorum — çam, deri ve tuzlu denizin garip bir şekilde çekici karışımı.

Yıllardır bu adam en karanlık kabuslarımı ve en erotik rüyalarımı süsledi, ama hayal gücüm onun çekici gerçekliğini hala hafife alıyordu.

O benim zayıflığımı hissediyor. Öyle olmalı, çünkü gözleri kapakları kapanıyor, dudaklarının sıkı çizgisi şehvetli, yumuşak bir alaycı eğriye dönüşüyor. "Ya gitmek istemiyorsam?"

Yutkunuyorum, bacaklarımın arasında biriken nemli sıcaklığı ve sütyenimin içindeki meme uçlarımın ağrılı gerginliğini çok iyi hissediyorum. "Söz verdin."

"Seninle yatmayacağım, evet." Gözleri parıldıyor. "Bakmayacağım demedim." Titreyerek bir adım geri atıyorum. "Senin önünde üstümü değiştirmeyeceğim."

"Neden?" Gözlerini üzerimde gezdirir ve gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, irisleri neredeyse siyahlaşmıştır. "Zaten her şeyi gördüm."

"Çünkü..." Çaresizlik içinde beynimi zorluyorum. "Çünkü damadın düğünden önce gelinin gelinliğini görmesi uğursuzluk getirir."

Bu, iyi ve mutlu bir evlilik umudu olan çiftler için geçerli olan en aptalca batıl inanç, ama aklıma gelen en iyi şey bu. Ona gerçeği söyleyemem — burada dururken bile yanıyorum. Eğer sözünü bozar ve bana dokunursa, alevler içinde kalabilirim.

Alaycı bir gülümseme dudaklarına geri dönüyor. "Gerçekten mi, Alinyonok? Sence 'şans' bizim için önemli bir faktör mü?"

"Evet." Bu benim bahanem ve buna sadık kalacağım.

Başını eğiyor. "Peki. Güvertede seni bekliyor olacağım."

Ve bununla birlikte, beni rahatlamış... ve garip bir şekilde hayal kırıklığına uğramış hissettirerek dışarı çıktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 4 Alina

Hazırlıklarımı olabildiğince uzatıyorum, makyajımı özenle düzeltiyorum, saçımı şekillendiriyorum, elbiseye uygun mükemmel iç çamaşırını seçiyorum — tabii ki benden başka kimse görmeyecek. İkinci bir duş almayı da düşündüm, ama vazgeçtim.

Alexei güneş kremini yıkadığımı fark ederse, tekrar tüm vücuduma sürmek için ısrar edecektir.

Onun büyük, güçlü ellerinin kremayı omuzlarıma sürdüğü anı hatırlayınca tenim ısınır ve gözlerimi sıkıca kapatıp, nabzım düzelene kadar derin nefesler alırım.

Bu, kaçınmaya çalıştığım şey olmasına rağmen, onun dokunuşuna duyduğum bu sapkın arzu, sapkınlığın ötesinde bir şey.

Sonunda, daha fazla erteleyemem. Aynaya baktığımda, çabalarımın karşılığını aldığımı görüyorum. Profesyonel yardım almamış olmama rağmen, bir gelinin olması gerektiği gibi görünüyorum: şık bir topuz, kusursuz makyaj ve daha fazlası. Dolapta, özenle oyulmuş ahşap bir kutuda mücevherler bile buldum ve Alexei'nin benim için seçtiği beyaz elbisenin zarif sadeliğini tamamlayan bir çift elmas küpe takıyorum.

Artık sonuçlarla yüzleşme zamanı.

Kabinden çıkıp merdivenlere doğru ilerlerken, bunun benim istediğim şey olduğunu, Alexei'yi bugün bu saçma sapan düğünü düzenlemeye zorlayan kişinin ben olduğumu kendime söylüyorum. Kaderimi kontrol altına alabilmenin tek yolu, kaçınılmaz olanla yüzleşmek. Evlendiğimizde, anlaşmamızın benim tarafıma düşen kısmını yerine getirmiş olacağım ve Slava, ait olduğu yerde, Nikolai ve Chloe ile güven içinde yaşayacak. O zaman kendi güvenliğimi düşünebilir ve kaçmanın yollarını arayabilirim.

Bu düğün, korkulacak bir şey değil, nihai özgürlüğüme giden bir basamak.

Kendime tüm bunları söylüyorum, ama yine de güverteye çıktığımda ve Alexei'nin Larson ve Vika ile birlikte

yanında beklediğini gördüğümde dizlerim titriyor. Uzun boylu, siyah saçlı bir adam da var, daha önce tanışmadığım biri. Beni görünce, boynuna asılı olan büyük bir kamerayı kaldırıp fotoğrafımı çekiyor.

Alexei bu iş için profesyonel bir fotoğrafçı bulmayı başardı mı?

?

Ama hayır. Yaklaştıkça, yabancının daha çok bir

Alexei ile yaklaşık aynı yaşta ve benzer kaslı bir vücuda sahip olan bu adam, şiddetle yakından tanışık olduğunu gösteren sert ve tehlikeli bir bakışa sahip. Hala üniformalarını giyen Vika ve Larson'ın aksine, o keskin kesimli siyah bir takım elbise, kolalı beyaz gömlek ve şık siyah kravat giymiş. Onda tanıdık bir şeyler var, alaycı ağzı ve...

"Alina, Ruslan'la tanış, kardeşim," diyor Alexei, ben onun ve yabancının önünde durduğumda. "Ruslan, Alina Molotova'yla tanış, gelinim."

Kardeşi mi? Şokumu gizlemek için elimden gelen tek şey bu. Alexei'nin bir erkek kardeşi olduğunu biliyordum elbette ve birkaç yıl önce ikisinin birlikte çekilmiş bir fotoğrafını gördüğümü de hatırlıyorum, ama Ruslan Leonov'la hiçbir sosyal etkinlikte karşılaşmamıştım. Kısa süre önce vefat eden kız kardeşi Ksenia gibi, o da gözlerden uzak durmuş, Alexei ve babalarının aile şirketinin kamuoyundaki yüzleri olmalarına izin vermişti. Ancak Ruslan'ın itibarı, kız kardeşininkinden çok daha zararlıydı, tam tersine.

Bu teknede ne işi var? Alexei dün neden onu bana tanıtmadı?

"Sonunda tanıştığımıza memnun oldum," diyor Ruslan, ancak yüzündeki ifade aksini ima ediyor. Sert yüzünde gülümsemenin izi bile yok — yakından bakıldığında Alexei'ye kesinlikle benzeyen bir yüz. İkisi de aynı erkeksi buruna ve keskin çeneye sahip, ancak Ruslan'ın gözleri koyu kahverengi değil fırtınalı gri ve teni ile saçı kardeşininkinden bir ton daha açık.

"Aynı şeyi söyleyemem," diye cevap veriyorum, gülümsemeye de tenezzül etmeden.

Alexei'nin kardeşinin, benim burada istemediğim halde bulunduğumu bildiğinden şüphem yok. Hatta, muhtemelen Alexei'ye beni yakalamasında yardım etmiştir.

Şimdi Ruslan gülümsüyor ve dişleri görünüyor. "Tam bir Molotov, her yönüyle. Kardeşim nasıl bu kadar şanslı oldu?"

"Ruslan." Alexei'nin sesi bıçak gibi keskin. "Sadece lanet olası fotoğrafları çek."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ruslan'ın gülümsemesi genişliyor. "Nasıl istersen, ağabey." Geri adım atarak Alexei'ye bana doğru gelmesini işaret ediyor ve kamerasını kaldırıyor. "Gülümseyin."

Alexei yanıma gelemeden flaş patladı. Hızlı bir şekilde iki flaş daha patladı. Vika ve Larson ihtiyatla geri çekilirken, Alexei sonunda bana ulaştı ve beni kendine doğru çekti, kolunu belime doladı. Bir flaş daha gözlerimi kamaştırdı. Gözlerimi kırpıştırırım ve Alexei beni kendine doğru çevirir. Büyük avucuyla çenemi kavrar, yüzümü yukarı doğru kaldırır ve dudaklarımız birbirine sadece birkaç santim kalana kadar başını eğirir.

Flaş.

Alexei'nin yumuşak ve sahiplenici dudakları

benimkilere dokunuyor. Flaş. Flaş.

Olanlara o kadar şaşkınım ki, Alexei öpücüğü derinleştirip, elini belime bastırarak beni kendine doğru çekip, dilini kapalı dudaklarımın üzerinde gezdirirken neredeyse hiç tepki veremiyorum. Ereksiyonu karnıma yapışıyor, sert ve kalın, beni şaşkına çevirip nefesimi kesiyor. İçgüdüsel olarak ellerim omuzlarını kavramak için havaya uçar ve o da benim aralık dudaklarımdan yararlanarak dilini ağzıma sokar. Nane diş macunu ve zar zor bastırılmış erkeklik arzusu gibi tadı vardır, tıpkı benim tüm sapkın fantezilerim gibi, ve izleyicilerimize rağmen, tanıdık bir sıcaklık omurgamdan aşağıya doğru yayılır, hain bir arzu içimde derinlerde birikir. Yaklaşan düğünü, görüş alanımın kenarlarında parıldayan flaşları, Ruslan'ın bariz düşmanlığını ve Alexei'nin benim için yaptığı korkunç planları tamamen unutuyorum.

Kollarımı beni esir alan kişinin boynuna doladığımda ve aynı kötü kontrol edilen açlıkla ona karşılık verdiğimde hepsini unutuyorum.

Alexei dudaklarını benden ayırıp, karanlık, yakıcı bakışlarla bana bakarken ağır ağır nefes alana kadar, ritmik bir alkış sesini fark etmiyorum. Gözlerimi kırpıştırarak başımı çeviriyorum ve Ruslan'ın alaycı bir şekilde alkışladığını görüyorum, kamera yine boynunda asılı.

Utançtan kızarırım ve bir adım geri çekilebilmek için Alexei'nin göğsüne baskı yaparım. Alexei buna izin vermez. Bunun yerine, iki eliyle kalçalarımı kavrar, beni yerinde tutar ve başını çevirerek kardeşine ölümcül bir bakış atar.

Ruslan alkışlamayı bırakır ve kamerasını tekrar

kaldırır. Flaş.

Flaş.

Flaş.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Gülümse," diyor Alexei yumuşak bir sesle, başını eğip dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor ve ben, içimdeki ateş soğuyup sönse de, dudaklarımın köşelerini yukarı doğru kıvırmaya zorluyorum.

Bunların hepsi bir aldatmaca, bir düğünün olması gerektiği gibi olmaması için bir alay. Ruslan'ın benden nefret etmesine şaşmamalı. Alexei'yi seviyorsa, onun için istediği şey bu olamaz. Alexei için istediği şey olamam: damadından nefret eden bir gelin, ailesinden çalınmak zorunda kalan bir kadın.

Bununla ilgili her şey yanlış. Her şey mahvolmuş — benim için *ve* Alexei için.

Bir an için, beni esir alan kişiye tuhaf bir sempati duyuyorum, ama sonra onun beni esir alan kişi *olduğunu* hatırlıyorum. Alexei bunu planladı. Buraya gelmek zorunda değildik, bunu o yaptı. Her şeyi: on beş yaşımdaki nişanım, sonraki yıllarda beni takip etmesi, Nikolai'nin evine baskın düzenlemesi ve şimdi de bu saçma sapan düğün. Yakında bana bir çocuk da zorla yaptıracak ve biz berbat bir aile olacağız, evliliğimiz başından beri mahkum olacak.

Ailem gibi olacağız, ama daha da kötüsü. Onlar en azından başlangıçta birbirlerini seviyorlardı.

Flaş. Flaş. Flaş.

Nefesim hızlanıyor, kalbim kulaklarımda çarpıyor. Alexei beni korkuluğa doğru yönlendiriyor ve Ruslan, sonsuz okyanusu arka plan olarak kullanarak orada bizim daha fazla fotoğrafımızı çekiyor. Sonra Ruslan kamerayı Larson'a veriyor ve kardeşinin yanına gelip duruyor, böylece üçümüz birlikte poz veriyoruz.

Flaş. Flaş.

Şu anda terliyorum ve başımın üstündeki sıcak güneşe rağmen, bu soğuk ve yapışkan bir ter. Etrafımda yeterince oksijen yok ve ciğerlerim ne kadar hızlı çalışırsa çalışsın, tam bir nefes alamıyorum. Biri bir şey söylüyor, sözcükler sanki bir tünelden geliyormuş gibi bozuk çıkıyor ve Alexei beni kendisine dönüyor.

Flaş.

Görüşümde siyah noktalar beliriyor ve Alexei'nin duygularla kararmış yüzü gözlerimin önünde yüzüyor. Dizlerim titriyor ve o kollarımı tutarken ben onun pazılarına tutunuyorum, kulaklarımda çınlayan seslerden duyamadığım bir şey söylüyor.

Bayılacağım, uzak bir şok hissiyle fark ediyorum ve sonra her şey karanlığa gömülüyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 5
Alexei

Kalbim hızla atarken, bana yaslanan Alina'yı yakaladım, ince vücudu kollarımda gevşedi.

"Ne oluyor lan? Bayıldı mı sana?"

Ruslan'ın inanılmaz sorularını görmezden gelerek gelinimi göğsüme kaldırıp hızla güverteye, yakıcı güneşin altından uzaklaştırıyorum. Kollarımda bir bez bebek gibi, onu uyuşturduğumda olduğu kadar gevşek. Korku ve endişe göğsümü sıkıca sarıyor, zihnim olasılıkları hızla sıralarken çılgınca çalışıyor.

Bu bir sıcak çarpması mı? İki gün önce ona verdiğim ilacın geç bir yan etkisi mi? Ya da... Lanet olsun... Bir hastalığı mı var?

O pislik kardeşim yerine bir doktor getirmeliydim.

Uzun adımlarla kulübemize doğru ilerliyorum, Ruslan ve Vika da peşimden aceleyle geliyorlar. Larson çoktan gitmiş, muhtemelen ilk yardım çantasını almaya.

"Zavallı şey. Kan şekeri düşmüş olmalı," diyor Vika, ben Alina'yı dikkatlice yatağa yatırırken, makyajının altındaki cildinin kireç rengini fark edince endişem tavan yapıyor. "Bu sabah neredeyse hiç bir şey yemedi, dün de ikiniz öğle yemeği yediniz."

Öyle mi?

Kahretsin, Vika haklı. Alina bu sabah grechka kasesinin yarısından azını yedi ve dün öğleden sonra sadece birkaç lokma yedi. Ondan önce, bir günden fazla süredir bilinçsizdi ve ben onu almaya gelmeden önce en son ne zaman yemek yediğini kim bilir.

Düşündüm de, Alina'nın son yirmi dört saat içinde fazla su içtiğini de hatırlamıyorum.

"Yani diyorsun ki, kardeşim gelinini kaçırdıktan sonra onu aç bıraktı," diyor Ruslan yavaşça. "Sanki bir masal kitabındaki kötü adam gibi."

Onu olduğu yerde yumruklamamak için kendimi zor tutuyorum. Alina'nın durumu olmasaydı, bunu yapardım. "Kapa çeneni," diye ona bağırıyorum ve sonra Vika'ya dönüp, "Bana su getir, ya da daha iyisi meyve suyu," diyorum.

O başını sallar ve aceleyle uzaklaşır. Larson ilk yardım çantası ve bir sürü havluyla ortaya çıkar.

"Onu soğutmamız lazım," diyor, yatağa yaklaşarak. "Aşırı ısınmış olabilir."

"Ver, ben yapayım." Ondan soğuk, ıslak havluları alıp kızın göğsüne, boynuna ve kollarına koyarım.

Bu sabah hava 28 derece, ama güneşin altında birkaç derece daha sıcak. Vika'nın teorisi en mantıklı geliyor, ama bir tür sıcak çarpması olasılığını da göz ardı edemem. Ya da ilacın yan etkisi. Ya da bir hastalık. Ya da bunların hepsinin birleşimi.

Neden bir doktor çağırmayı düşünmedim ki?

Kendi kendime küfrederek, Alina'nın üzerindeki havluları çekip tavandaki vantilatörü açtım, havanın hareketiyle cildindeki nemin buharlaşmasını ve fazla ısının dışarı çıkmasını sağladım. Sonra dudaklarımı onun pürüzsüz alnına bastırdım. Tanrıya şükür, aşırı sıcak görünmüyordu, yani ya zaten soğuyordu ya da sıcak çarpması değildi.

Dokunmamla Alina'nın uzun kirpikleri açıldı, yeşim rengi gözleri sersemlemiş ve odaklanamamış gibiydi. Sonra bir, iki kez gözlerini kırptı ve bakışlarına bilinci geri döndü.

Göğsümdeki sıkı baskı biraz hafifliyor. "Fotoğraf çekerken bayıldın," diyorum, onun sormadığı soruyu cevaplayarak. "Ne oldu? Kendini kötü mü hissediyorsun?"

Alina gözlerini kırpıştırır ve elini kaldırıp alnına bastırır. "Ben... emin değilim."

"Taze sıkılmış portakal suyu," der Vika, uzun bir bardak ve pipetle dirseğimin yanında belirir. "Bunu iç. İyi gelir."

Vika pipeti Alina'nın dudaklarına götürürken, ben birkaç yastık alıp Alina'yı destekliyorum. Alina itaatkar bir şekilde birkaç yudum alıyor ve sonra, beni çok rahatlatan bir şekilde, bardağın tamamını bitiriyor. Neredeyse hemen, yüzüne biraz renk geliyor ve bakışları daha da netleşiyor.

"Daha iyi misin?" diye soruyorum ve o başını sallayarak oturur

pozisyona geliyor. Flaş.

O irkilir ve ben dişlerimi sıkarak kardeşime dönerim.

Bana melek gibi bir bakış atar. "Ne? Gelecek nesiller için fotoğraf çekmek istiyorsun, değil mi?"

Benim istediğim şey, yumruğumu suratına indirmek. Tekrar tekrar. Burnundaki kıkırdakların çıtırdadığını duyana kadar. Ve Alina burada

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

burada olup bunu görmeyecek. Şimdilik sesimi alçaltarak başparmağımı kapıya doğru uzatıyorum. "Dışarı. Hemen."

Alaycı bir reverans yapıp çıkar. Ruh halimi doğru bir şekilde okuyan Vika ve Larson onun peşinden aceleyle giderler ve beni gelinimle yalnız bırakırlar.

Yatağın kenarına oturup, iki elimle onun elini tutuyorum. Cildi dokunulduğunda soğuk, eli narin ve kırılgan. "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum yumuşak bir sesle, gözlerine bakarak. "Mide bulantın var mı? Başın dönüyor mu? Başın ağrıyor mu?"

Kirpikleri aşağıya doğru inerek gözlerini örter. "Ben... sanmıyorum." "Bir yerin ağrıyor mu?"

"Hayır." Elini çekiyor, hala bakışlarımdan kaçınıyor. "Düğüne devam edelim."

Ayağa kalkmak için hareket eder, ama ben omuzlarından tutup onu yastıklara doğru iterim.

"Düğün bekleyebilir." Sesim istediğimden daha keskin çıkıyor, ama elimde değil. Endişe göğsümde kemiren bir acı gibi. Onu incitmiş, ona zarar vermiş olursam... Zorlanarak ses tonumu düzeltirim. "Yiyeceksin. İçeceksin. Sonra düğünü konuşuruz."

Onu tamamen sahiplenmek istediğim kadar, onun sağlıklı ve iyi olmasını daha da çok istiyorum.

"Ben iyiyim," diyor, o inatçı tavrıyla çenesini kaldırarak. "Düğünün *şimdi* yapılmasını istiyorum."

Başımı eğip onu inceliyorum. "Gerçekten mi?"

Gözleri daha parlak bir yeşil tonuna büründü. "Tabii ki istemiyorum. Seninle evlenmek, köpekbalıklarıyla yüzmek kadar istemiyorum. Ama mecbur kalırsam, bir an önce bitsin istiyorum."

Dişlerimi sıkıp, onun hasta olduğunu kendime hatırlatıyorum. Bu güzel elbiseyi üzerinden yırtıp, beni ya da bu evliliği istemiyormuş gibi davranarak ne kadar yalancı olduğunu gösteremem. İçinde bir yerlerde bana ait olduğunu biliyor, ama yine de benimle savaşmaya, bana direnmeye devam ediyor.

Tüm gücümü kullanarak yüzümü düzeltip soğukkanlı ve etkilenmemiş bir ses tonuyla, "Öyleyse, yemek yiyip içeceksin. Sonra, yeterince iyi olduğuna karar verirsem, düğüne devam edeceğiz." diyorum.

Ayağa kalkıp kabinden çıkıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 6 Alina

Alexei kabinin kapısını kapatırken, başımı yastıklara yaslayıp nefes veriyorum. Gerçek şu ki, hala biraz titriyorum, nabzım çok hızlı atıyor. Ama bu sonuncusu, onun yakınlığından kaynaklanıyor olabilir, Viktorya dönemine özgü bayılma krizimden değil.

Gözlerimi kapatıp birkaç derin nefes alıyorum. Bayılmama neyin sebep olduğunu bilmiyorum, ama portakal suyu kendimi daha iyi hissetmemi sağladı, bu yüzden belki de Alexei haklıdır. Belki de biraz yiyecek ve suya ihtiyacım vardır.

Ve ailemi ve aynı yöne doğru gittiğimizi düşünmemek için.

Bu düşünce kafamda belirdiğinde hemen kapıyı kapattım, ama çok geçti. Kalp atışlarım daha da hızlandı ve yeni bir panik dalgasıyla ciğerlerim sıkıştı.

Siktir. Belki de sorun yiyecek eksikliği değildi.

Küçük, düzenli nefesler almaya ve hiçbir şey düşünmemeye odaklanıyorum. Bu işe yaramayınca, Slava'nın Nikolai ve Chloe ile ne kadar mutlu olduğunu hayal ediyorum. Alexei ile evliliğimin onun mutluluğunu ve güvenliğini garanti ettiğini kendime hatırlatıyorum ve panik yavaş yavaş azalıyor, yerine sert bir kararlılık geliyor.

Alexei ile

evleneceğim.

Bugün.

Mümkün olduğunca çabuk.

Ancak o zaman geri kalan her şey için endişeleneceğim.

Kabin kapısı açılır ve Alexei, Vika'nın onun için hazırlamış olduğu tepsiyle içeri girer. Tepsideki yemekler basittir: tereyağlı tost ve yanında jöle, bir bardak portakal suyu ve iki adet soyulmuş haşlanmış yumurta.

"Bütün bunları yiyeceksin," diyor Alexei, tepsiyi kucağıma koyup yatağın kenarına otururken yüzünde acımasız bir ifadeyle. "Her bir kırıntıyı yediğini görmek istiyorum, anladın mı?"

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, efendim. Duyuyorum ve itaat ediyorum, efendim."

Alexei'nin ağzının köşeleri seğirir. "Uh-huh." Tostu alır ve jöleyi bir köşesine kaşıkla koyar. "Ağzını aç."

İtaatkar bir şekilde, tatlı, çıtır çıtır ekmeği ısırıyorum. Anında, ağzım daha fazlasını istiyor. Normalde bu kadar şekerli şeyler yemem, ama şu anda tam da ihtiyacım olan şey bu.

"Aferin kızım," diye mırıldanır Alexei, yutmamı dikkatle izlerken.

Yüzüm kızararak, tostu ondan almak için uzanıyorum, ama o bana vermiyor. Bunun yerine, tostu benim ulaşamayacağım bir yerde tutuyor ve başka bir köşesine daha fazla reçel sürüyor, sonra da ağzıma götürüyor. Gözleri karanlık bir şekilde parıldıyor, benim ne yapacağımı bekliyor. Ben de, sahibi tarafından elle beslenen bir evcil hayvan gibi, o tostu tutarken ısırarak kendimi şaşırtıyorum.

"Aferin. Ne uslu bir kızsın," diyor yumuşak bir sesle ve o bu hareketi tekrarlayarak bana reçelli tost yedirirken yanaklarım daha da kızarıyor.

Protesto etmeliyim. Ondan ekmeği alıp, sağlıklı bir yetişkin olarak kendim yemeliyim. Ama yapmıyorum. Bu davranışında bir şey var — beni izleme şekli, her ısırıkta beni övmesi — içimdeki paniği yatıştırıyor, zihnimdeki kıyamet seslerini susturuyor. Elinden tüm tostu yiyorum ve son lokmayı aldığımda dudaklarım parmaklarına değiyor ve bu... şehvetli bir his uyandırıyor. Bilincimin dikenleri cildimde dans ediyor ve o bir yumurta alıp ağzıma götürürken gözleri kısılıyor.

Oynadığımız tehlikeli bir oyun, biliyorum, ama kendimi durduramıyorum. Sunduğu şeyi ısırırken gözlerine bakıyorum, aramızdaki gerginlik havayı doldururken artık hiçbir şeyin tadını alamıyorum. Gözleri koyulaşıyor, nefesi hızlanıyor ve vücudum bir ihtiyaç dalgasıyla tepki veriyor, meme uçlarım elbisenin dar korsesi içinde sertleşiyor, iç kaslarım boş bir acıyla kasılıyor. Bir kez daha, yeterince oksijen yok, ama yaşadığım baş dönmesi bayılma türünden değil. Bunun yerine, sanki canlı bir rüyaya kapılmışım gibi hissediyorum, sadece ikimizin olduğu ve başka hiçbir şeyin önemi olmadığı alternatif bir gerçeklikte.

"Benim tatlı Alinyonok'um..." İlk yumurtayı bitirirken parmaklarını yaladığımda sesi kadifemsi bir hırıltıya dönüşüyor. "Ne kadar iyi, ne kadar değerli bir kızsın."

Davranışlarımdan utanmam gerekirdi. Bunu durdurmalı, ona kızmalıydım. Ama zaten doymuş olmama rağmen ikinci yumurtayı da yememe izin verdim ve o portakal suyunu dudaklarıma götürdüğünde, onun fısıldadığı talimatlara uyarak pipetten ekşi sıvıyı emdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Meyve suyunun son yudumu bittiğinde, boş bardağı komodinin üzerine koyar ve tepsiyi kucağımdan alıp yere indirir. Sonra, büyük eliyle çenemi kavrar ve dudaklarını benimkilere bastırır.

Öpücük tüy kadar hafif, sadece bir an sürer, ama o çekildiğinde, tüm vücudum karıncalanır, nabzım hızlanır.

"Artık hazırsın," diye mırıldanır, yüzümü incelerken - cildimin altında atan sıcaklığa bakılırsa, çok sağlıklı görünen bir pembe olmalı. Eğilerek, bir kolunu dizlerimin altına, diğerini sırtımın arkasına geçirir ve yürüyebileceğime dair güvencelerimi görmezden gelerek, bir çocuğu kaldırır gibi beni yataktan kaldırır.

Utanarak yüzümü boynuna saklıyorum, o da beni kabinden çıkarıp merdivenlerden güverteye taşıyor, Ruslan da çıkıntının altında kamerasıyla bekliyor. Alexei'nin kollarında birkaç fotoğraf çekiyor, sonra Alexei beni yere indirip omuzlarımı dikkatlice tutarken birkaç tane daha çekiyor, muhtemelen başım dönerse dengemi sağlamak için.

"İyi misin?" diye soruyor Alexei nazikçe, bana bakarak, ve ben başımı sallıyorum, birdenbire mücadele edecek gücüm kalmamış. Bayılmam mı, yoksa kabinde aramızdaki tuhaflık mı bilmiyorum, ama kendimi garip bir şekilde boşalmış, boş hissediyorum.

Evleneceğim adamın karanlık, manyetik bakışlarına bakarken, beni uzun süredir eziyet eden korku ve endişe... uzaklaşıyor. Tamamen yok olmuyor, ama o kadar da belirgin değil. Ya da belki de tamamen kendimde olmayan benim, hala Alexei ve birlikte geçireceğimiz geleceğin korkulacak bir şey olmadığı rüya gibi bir durumda.

Tekrar bayılmayacağımı anlayınca, müstakbel kocam omuzlarımı bırakıp sağ elimi sıcak, sahiplenici bir şekilde tuttu. "Öyleyse, yapalım şunu."

O öne doğru bakar, ben de onu taklit ederim ve Larson'ın çoktan gelip önümüzde durduğunu ilk kez fark ederim. Gözümün ucuyla Vika'nın da yaklaştığını görürüm. Bir yerlerden yumuşak bir müzik çalmaya başlar — belki duvarlara yerleştirilmiş hoparlörlerden — ve Ruslan kamera tutan bir köpekbalığı gibi etrafımızda dolaşırken daha fazla flaş patlar.

Larson konuşmaya başlar, sözleri kulağıma ulaşır ama gerçekten algılamam. Bunun yerine, dalgaların gövdeye çarptığı ses ve yüzümdeki sıcak, tuzlu esintinin hissi ile karışırlar.

"Evet," diyorum doğru an geldiğinde, sonra sıra Alexei'ye geliyor.

"Evet," diyor kararlı bir şekilde.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beni kendisine doğru çevirir, ceketinin iç cebine uzanır ve küçük bir kadife kutu çıkarır. Kutuyu açar ve içindeki iki yüzüğü gösterir: narin, elmaslarla süslü platin bir yüzük ve taşsız, daha kalın bir platin yüzük. Onu bana bağlayan zincirin sadece iki halkası olsalar da, çok güzeller. Onlara bakarken, on sekizinci doğum günümde bana verdiği nişan yüzüğünü hatırlarım. O geceden beri takmadım, ama hala Moskova'daki evimde, penthouse'umdaki kasada saklıyorum. Nedense ondan hiç kurtulmadım.

Bu alyans onu güzel bir şekilde tamamlıyor.

Kalbim bir an durur, endişem geri dönerken rüya gibi hissin bir kısmı kaybolur, ama artık çok geç. Alexei elmas yüzüğü sol yüzük parmağıma geçirir ve platin yüzüğü ters çevrilmiş avucuma koyar — benim ona takmam için. Bunu yaparken parmaklarım alışılmadık bir şekilde beceriksizce hareket eder ve o bana yardım eder, ağzı alaycı bir şekilde kıvrılır.

Sonunda bitti.

"Gelini öpebilirsin," diyor Larson ve Alexei yüzümü iki avucunun arasında tutup dudaklarımı derin, aç bir öpücükle ele geçiriyor, artık ona ait olduğumdan şüpheye yer bırakmıyor.

İyi günde, kötü günde, onun malı olduğumu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 7
Alexei

"

Tebrikler, ağabey," diyor Ruslan, Alina törenin hemen ardından tuvalete gitmek için izin aldığında ve Larson ile Vika görevlerine geri döndüklerinde. "Artık istediğin her şeye sahipsin."

"Her şeyi değil. Henüz değil." Alina güverte altında kaybolana kadar gözlerimle onu takip ediyorum, öpücükten sikim sertleşmiş ve göğsüm endişeden sıkışmış durumda. Belki de tekrar bayılmaması için onunla birlikte gitmeliydim. Ama tören boyunca iyi görünüyordu. Yine de, ne olur ne olmaz diye gidip ona bakmalıyım...

"Sakinleşir misin lan? O iyi," Ruslan önüme geçerek diyor. "Biraz panik atak geçirdi. Onun yerinde olan hangi kadın geçirmezdiki? Şiddetle kaçırılmış, uyuşturulmuş, nefret ettiği bir adamla evlenmeye zorlanmış..."

Yumruğum çenesine çarparak onu bir kez olsun susturur. Geriye sendeler ve kanlı dişlerini gösteren bir sırıtışla gülümser. "Bütün sabah bunu yapmak için can atıyordun, değil mi?" Parmaklıktan aşağıdaki suya tükürür. "Yeni karın bunu görse ne derdi?"

"Siktir git." Alina olmasaydı, tek yumrukla yetinmezdim ve o da bunu biliyor. Birbirimizin sinirine bu kadar dokunduğumuzda, yumruklarımızı esirgemeyiz. Ama bugün gerçek bir kavga olmayacak, tabii karımın benim, onun inandığı gibi şiddet dolu bir vahşi *olduğumu* görmesini istemiyorsam.

Karım. Kardeşime olan öfkem içimde kaynarken bile, bu kelimeleri zihnimde tadını çıkarıyorum. O, başından beri Alina ile nişanlanmama karşı çıkıyordu — ki ben onun fikrini hiç sormamıştım.

Neyse ki, sabrımın sınırına geldiğimi fark etmiş gibi görünüyor. "Babam birkaç dakika önce bir mesaj gönderdi," diyor, yüzünde ciddi bir ifade beliriyor. "Seninle konuşmak istiyor."

Yüzümde acı bir gülümseme beliriyor. "Ona evlenmekle meşgul olduğumu söyle." "Seve seve." Ruslan da benim gibi gülümsüyor. Bu konuda aynı fikirdeyiz. "Ayrıca Lykov'dan haber aldım. Molotovlar ortalığı birbirine katıyor.

Moskova yakınlarındaki iki depomuz basıldı ve Kazakistan'daki iştirakimize siber saldırı düzenlendi."

Beklediğim gibi. "Lykov'a, tüm operasyon merkezlerimizin güvenliğini artırmak için ne gerekiyorsa harcama yetkisi olduğunu söyle. Her türlü yolu deneyecekler."

Alina'nın kardeşleri, Nikolai'nin tesisine yapılan saldırıyı ve Alina'nın yalan söylediğini kabul etmeyi kabul etmeyecekler. Bunu en başından beri biliyordum. Yaptığım şey bir savaş ilanı gibiydi ve işler kanlı bir hal almaya başlıyor.

"O zaten bu işle ilgileniyor," diyor Ruslan. "Ayrıca, birkaç gün içinde denizaltıyla irtibat kuracağız."

"İyi."

Bu, Ruslan'ın nihayet benim yokluğumda işleri devralmak için eve döneceği anlamına geliyor. Idaho'daki operasyonda bana yardım etmekte ısrar etmişti, ama o iş bitti. Düğün de öyle. Artık burada kalması için bir neden yok ve birimizin Moskova'da kalıp işlerimizi yönetmesi gerekiyor, özellikle de babamızın durumu göz önüne alındığında.

Ruslan dönmek üzereyken, sessizce "O nasıl?" diye sordum.

Kardeşim durur ve bana bakar, kaşları çatılmıştır. "Gerçekten bilmek istiyor musun?" Benim taş gibi bakışlarıma karşılık, iç geçirir ve "Doktorlar şu anda birkaç haftası kaldığını düşünüyor. Belki daha az." der.

Göğsümde bir şey bükülüyor, sanki bir vida daha derine giriyormuş gibi. Yüzümü gizlemek için arkanı dönerim, korkuluğa doğru yürürüm ve güneşin altında sakin bir şekilde parıldayan koyu mavi suyu seyrederim.

Bir dakika sonra Ruslan da yanıma gelir.

"Bu senin suçun değil, biliyorsun," der, ben ona bakarken gözleri ufka sabitlenmiştir. "Benim de değil. Hepsi onun suçu."

Suya geri bakıyorum. "Biliyorum."

"Bildiğinden emin değilim."

Sessiz kalıyorum, çünkü ne diyebilirim ki? Geçmişi değiştirmek, onarılamayacak şekilde kırılmış olanı düzeltmek mümkün değil. Birkaç hafta önce Ruslan kız kardeşimizin gençlik günlüğünü bulana kadar, ben kördüm. Şimdi her şeyi görüyorum ve beni tüketen öfke o kadar zehirli ki, bizi dünyaya getiren adam son nefesi verene kadar Moskova'dan uzak durmaktan başka seçeneğim yok.

"Yine Slava'dan bahsediyor," diyor Ruslan dikkatlice. "Onu Molotov'lardan almamızı istiyor."

“Benim yaptığım anlaşma bu değildi.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ruslan bana dönerek, bir kolunu korkuluğa dayadı. “Neden böyle bir anlaşma yaptın? Kazanmıştık. Biraz daha çaba sarf etseydik, her şey bitmiş olabilirdi. Alina *ve* çocuğu alabilirdin.”

"Kardeşini öldürmeden olmaz."

Ruslan, kompleksin çevresindeki muhafızları etkisiz hale getiren ekibi yönetiyordu, bu yüzden garajda benimle birlikte değildi. Nikolai Molotov'un gözlerindeki ölümcül kararlılığı görmedi. Alina'nın kardeşi, ailesini korumak ve oğlunu elinde tutmak için ölümüne savaşırdı. Daha da önemlisi, Slava kalmak istiyordu. Yeğenim beni değil, babasını ve yeni karısını seçti ve Ksenia'nın günlüğünü okuduktan sonra, onun yanlış bir seçim yaptığını söyleyemem. O zaman şimdiki bildiklerimi bilseydim, Ruslan günlüğü daha önce bulsaydı, Ksenia bana güvenseydi...

"Neden onu öldürmedin?" diye sorar Ruslan, anlamsız düşüncelerimi keserek. "Endişelenecek bir Molotov azalırdı."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bir Molotov ile evli olduğumu biliyorsun,

değil mi?" "O artık bir Leonov."

Evet, öyle. Bu düşünce beni bir anlık tatmin duygusuna kapılmaktan alıkoyamıyor. Ama Ruslan'a, "Bu, kardeşini öldürdüğüm için benden nefret etmeyeceği anlamına gelmez," diyorum.

Ruslan burun kıvırır. "Zaten senden nefret ediyor."

Hayır, nefret etmiyor. Buna inanmayı reddediyorum. İlişkimiz basit olmaktan uzak, ama Alina beni gerçekten nefret etmiyor. Ksenia'nın ölümünden sonra düzenlenen bağış etkinliğinde bana gösterdiği sempatiyi, kısa süreliğine paylaştığımız o anları hatırlıyorum. Bir şekilde, benim için endişeleniyor, her ne kadar benim için hala bir yabancı olsam da. Ama bu uzun sürmeyecek. Burada, okyanusun ortasında, öngörülebilir gelecekte sadece ikimiz olacağız ve o beni tanıyacak... ve beni sevmeye başlayacak.

Kardeşime tek söylediğim şey, "Göreceğiz" oldu.

O yine burnunu çekip okyanusa dönüyor, ben de öyle. Yan yana durup, başımıza vuran güneş dayanılmaz hale gelene kadar önümüzdeki sonsuz mavi ufku seyrediyoruz. O zaman korkuluktan uzaklaşıp merdivenlere doğru yöneliyorum.

Yeni karımı kontrol etme zamanı geldi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 8 Alina

Kabinimden çıkmak üzereyim ki Alexei koridorda belirir ve uzun adımlarla bana doğru yürür.

"Değişmişsin," diyor, birkaç adım ötede durup beni baştan aşağı süzerken.

"Neden olmasın? Düğün bitti, değil mi?" Sabah giydiğim yeşil elbiseyi tekrar giyiyorum. Uzun beyaz gelinlikten çok daha serin ve rahat.

Başını eğip beni inceliyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim." Ve bu doğru, gerçekten iyiyim. Bayılma numaramı, günün geri kalanında kabinde kalmak için bir bahane olarak kullanmayı düşündüm, böylece onunla birlikte olmaktan kurtulabilecektim, ama vazgeçtim. Sadece sıkılmakla kalmayacak, durumum üzerinde fazla düşünmemem de en iyisi olacaktı.

Güvertede, en azından Alexei'nin kardeşiyle konuşabilir, onu biraz tanıyabilirim. biraz.

"Emin misin?" diye soruyor Alexei, gözlerini kısarak.

Tereddüt ediyorum. İyi değilsem ne yapacak? Beni Moskova'ya, evime mi götürecek? Yüzü gerginleşir. "Siktir et. Sana bir doktor bulacağım."

Arkasını dönüp

ve merdivenlere doğru yönelirken, ben ona inanamadan bakakalıyorum.

Gemide doktor mu var? Yoksa o... Onun

peşinden koşuyorum. "Alexei! Bekle."

Durur ve bana döner. "Ne?"

"Bir yere yanaşıyor muyuz? Doktoru görebilmem için?"

Lütfen evet de. Lütfen evet de.

"Hayır." Dönüp yürümeye devam eder, ben daha fazla soru sormadan merdivenlerden yukarı çıkıp kaybolur.

Onu takip ediyorum, ama güverteye vardığımda, o çoktan çıkıntının altında kardeşi ile konuşmaya başlamış.

"En az bir hafta gecikme olacak," Ruslan yaklaşırken böyle diyor. "Bunun gerçekten gerekli olduğuna emin misin?"

"Ne gerekli olduğuna ben karar veririm," diyor Alexei sert bir ses tonuyla. "Sen sadece onları gemiye getir."

Kimi gemiye alayım? Nasıl? Merakımdan ölüyorum, ama soramadan Ruslan kısa bir baş sallama ile uzaklaşır ve aşağıya iner.

Alexei bana döner, yüzü kararmıştır. "Burada ne yapıyorsun? Uzanıp biraz dinlenmelisin."

"Dinlenmek istemiyorum. Ben..." Aklıma zararsız bir şey bulmak için kafamı yoruyorum. "Yüzmek istiyorum."

Alexei kaşlarını çattı. "Bunun için yeterince iyi değilsin."

"Kim diyor?" Düşündükçe, okyanusa dalmak daha da çekici geliyor. Kaçma fırsatı çıkarsa diye yüzme becerilerimi biraz geliştirmemin de zararı olmaz. "Cidden, ben gayet iyiyim. O sadece..." Anıyı yeniden yaşamak istemediğim için sözümü kesiyorum.

Alexei'nin ifadesi ciddiye büründü. "O sadece..."

"Korkmuştum, tamam mı?" Nefes alırım, ciğerlerimde ani bir sıkışma hissiyle mücadele ederim. "Ben... ailemi hatırladım, hepsi bu."

Yüzü yumuşar. "Alinyonok..."

"Yapma." Onun acıma duygusunu istemiyorum. "Sadece yüzebilir miyiz? Lütfen?"

Bir an düşündü, sonra başını salladı. "Tamam. Gidip üstümüzü değiştirelim, sonra seni yüzmeye götüreceğim."

Beni güverteye geri götürdü, eli hafifçe belimin alt kısmına dokundu ve ben onu itmemek için kendimi zor tuttum. Dokunuşu hoş değil diye değil. Tam tersine. Onun büyük elinin bana dokunması neredeyse... yatıştırıcı bir şeydi. Üzerinde durmak istemediğim bir şekilde rahatlatıcıydı.

Merdivenlerden inip kabine doğru yürürken bu tuhaf his devam ediyor. Benimle birlikte içeri gireceğini sanıyorum, ama şaşırtıcı bir şekilde, birkaç adım önce, koridordaki başka bir kapının önünde duruyor.

"Burada kıyafetlerimi saklıyorum," diye açıklıyor, ben şaşkınlıkla ona bakarken. "Güvertede görüşür müyüz?"

"Tabii." Kapıyı açıp, yatak yerine büyük bir masa ve sandalye bulunan başka bir kabine girerken gözlerimi kırpıştırıyorum. Burası onun ofisi mi? Öyleyse neden kıyafetlerini burada saklıyor?

Neyse, boş ver.

Normal kabinimize girip dolaba doğru aceleyle yürüdüm ve orada düzinelerce mayo buldum. Hem yüzmek için rahat olması hem de daha az açık olması nedeniyle neon mavisi sportif bir mayo seçtim. Alexei beni zaten tamamen görmemiş değil

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ama yine de, okyanusta birlikte neredeyse çıplak olacağımız düşüncesi yüzüme yayılan sıcaklığı engelleyemiyorum.

Belki de bu pek iyi bir fikir değildi. Dikkatimi dağıtmak için berbat bir fikir.

Artık çok geç. Mayo ile uyumlu mavi bir örtü giyiyorum, ayaklarıma beyaz parmak arası terlikler giyiyorum, derin bir nefes alıyorum ve kabinden çıkıyorum.

ALEXEI, birinin iki şezlong ve meyveli içeceklerin bulunduğu küçük bir sehpa getirdiği çıkıntının altında beni bekliyor. Muhtemelen yüzmeden sonra gölgede dinlenip su içebilmemiz için. Alexei'nin kardeşi görünürde yok, bu beni rahatlatıyor, ama Alexei şezlongundan kalkarken elinde büyük bir güneş kremi şişesi görüyorum.

Kahvaltı çilem tekrarlanmak üzere.

Tahmin ettiğim gibi, gölgeye girer girmez Alexei bana örtümü çıkarmamı emrediyor. "Korunmasız olarak güneşe çıkamazsın," diyor ve ben birkaç metre uzakta durup onu ihtiyatla izlerken şişenin kapağını açıyor.

Siyah bir mayo giymiş ve en azından şimdilik siyah bir tişört giyiyor. Bu kıyafet ona yakışıyor, bacaklarındaki güçlü kasları ve kollardaki muhteşem dövmeleri vurguluyor. O kollara sarılmış, çıplak vücutlarımız birbirine yapışmış, o bana tekrar tekrar girerken hissettiğim duyguyu hatırlayarak, zorlukla yutkunuyorum...

"Bırak ben yapayım," diyorum, yüzümün bu canlı anıdan kızardığını hissederek. Bunun nasıl sonuçlanacağını zaten biliyorum, ama denemeliyim.

Birlikte ıslanacak ve neredeyse çıplak kalacak olmamız yeterince kötü. Bir de bana güneş kremi sürmesi, dengemi bozabilir - onun yanında koruyabildiğim azıcık dengemi.

"Örtünü çıkar," diye tekrarlar, bana doğru ilerlerken yüzünde acımasız bir ifade vardır. "Zaten kendi başına sırtını gölgelikle kapatamazsın."

En azından vücudumun geri kalanına güneş kremi sürebileceğimi söylemek istiyorum, ama onun fikrini değiştiremeyeceğimi biliyorum. Dişlerimi sıkarak arkanı dönüp ona sırtımı göstererek, başımdan örtüyü çekip çıkarıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bacaklarımın, kalçalarımın, belimin kıvrımlarının üzerinde dolaşan yakıcı bakışlarını hissedebiliyorum. Mayom seksi olmaktan uzak, ama yine de gizlediğinden çok daha fazlasını ortaya çıkarıyor ve o beni her yerimden okşamış olsa da, kendimi bir tavşanın kaplanın önüne konmuş gibi hissetmekten alıkoyamıyorum.

"Alinyonok..." Sesi alçak ve boğuk, tam arkamda duruyor, o kadar yakın ki, güneş kremiyle kaplı ellerini omuzlarıma koyduğunda güçlü vücudunun ısısını hissedebiliyorum. "Sen çok güzelsin."

Cildim her yerimden alev alıyor. Beni istediğini biliyorum. Beni fiziksel olarak çekici bulduğunu biliyorum, ama yine de sözleri beni ilk öpücüğünü yaşayan bir genç kız gibi hissettiriyor. Ya da belki de bu etkiyi yaratan, güneş kremini mayomun askılarının altına sürmeye başladığında hissettiğim, parmaklarının lezzetli bir şekilde güçlü ve pürüzlü dokunuşudur. Ya da belki de böyle hissediyorum çünkü ilk öpücüğümü bana gençken *o* verdi, daha doğrusu benden aldı.

Sebep ne olursa olsun, bu sabah güneş kremi sürdüğü zamankinden çok daha kötü. En azından o zaman oturuyordum. Şimdi, elleri üzerimde dolaşıp kremi cildime yayarken, ayakta kalmak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor. Kemiklerim erimiş gibi, vücudumun geri kalanı da öyle. Titriyorum, nefesim kesik kesik, içim yanıyor, meme uçlarım sertleşmiş, içim yumuşak ve sıvılaşmış.

Bacaklarımın arasına dokunursa, bunu anlayacaktır. Ne kadar ıslak olduğumu hissedecektir

.

Bu cinsel bir şey olmamalı. Tek yaptığı, güneşte yanmamamı sağlamak

. Ama aramızdaki her şey cinsel ve beni yakan onun dokunuşu. Vücudum uzun zaman önce bu adamı, bu tehlikeli, şiddet dolu adamı istediğine karar verdi ve o zamandan beri olan hiçbir şey bunu değiştirmedi.

Omuzlarım, boynum, göğsümün üst kısmı, kollarım ve sırtım bittiğinde, beni kendisine doğru çevirip, geçen seferki gibi önümde çömeliyor. Nabzım daha da hızlanıyor. Sıcak ve nasırlı avuç içleri, ayaklarımın üst kısmını, ayak bileklerimi, baldırlarım, dizlerimi okşuyor... Nefesimi tutuyorum, o da uyluklarıma ulaşıp güneş kremini baldırlarıma ve diz arkalarıma sürmeye başlıyor, dokunuşu aldatıcı bir şekilde platonik. Ancak bana bakıp gözlerimle göz göze geldiğinde, o karanlık derinliklerde kaynayan açlığı görüyorum - beni pençeleyen, direnişimi alay konusu yapan aynı açlık.

Gözlerimi tutarak, ellerini daha da yukarıya doğru hareket ettirir, güneş kremini kalçalarımın yanlarına, popomun alt kısmına, ön tarafta sadece birkaç santim uzaklıkta olan, onun için ağrıyan ve zonklayan bölgeme sürer.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yüzerek ona doğru atıyor. Mayo kenarlarına ulaştığında gülümsüyor, dudakları kötücül, tehlikeli derecede baştan çıkarıcı bir eğri oluşturuyor ve ben, arzumun yoğunluğuyla, çaresizce kalçalarımı eğip parmaklarının cinsel organımı koruyan dar neon mavisi kumaş şeridine baskı yapmasını istemekle titriyorum. Böylece sinir demetine dokunuyorlar...

"Bu çok seksi görünüyor, ama siz ikiniz bir kabin tutsanız daha iyi olmaz mı?"

Ruslan'ın alaycı sesi beni şehvetli transımdan çıkarır. Sertleşerek geri adım atarım ve yapacak başka bir şey bulamadığım için, hala tuttuğum örtüyü şezlonglardan birine atarım. Alexei çoktan ayağa kalkmış, birkaç metre ötede duran ve elinden geldiğince sırıtan kardeşine öfkeyle bakıyor. Alexei gibi o da resmi takım elbisesini çıkarmış, tişört ve mayo giymiş. O da yüzmeyi planlıyor olmalı.

"Yüzümü ben yaparım," diyorum sert bir sesle ve Alexei'nin elindeki güneş kremi şişesini alıyorum.

Bu sefer bana izin veriyor ve ben de kremi hızla yanaklarıma, alnıma, burnuma ve çeneme sürüp dikkatlice yediriyorum. Makyajımın bozulması umurumda değil, zaten yüzüm ıslanacak, ama eski alışkanlıklar kolay kolay değişmiyor.

"Neden buradasın lan? Kabinde yapman gereken işler yok mu?" Alexei, kardeşine morarık bir göz atmak istercesine bakarak homurdanır.

Bu arada, Ruslan'ın çenesindeki morluk mu?

"Hayır," diyor Ruslan. "Eve dönene kadar bekleyebilecek bir şey. İkinizin yüzmeye gittiğinizi duydum ve bana harika bir fikir gibi geldi, ben de size katılayım dedim."

Kulaklarım dikildi. Moskova'ya mı dönüyor? Nasıl? Sıradan, neredeyse ilgisiz bir tonla soruyorum, "Peki ne zaman eve dönüyorsun?"

Alexei'nin kardeşi bana keskin bir gülümsemeyle bakar. "Benden kurtulmak mı istiyorsun? Merak etme, balayına kalktığınız anda sizi rahat bırakacağım..."

"Ruslan." Alexei'nin sesi kırbaç şakırtısı gibidir. "Suya dalar mısın?"

"Seve seve." Ruslan, son derece formda olduğunu bilen bir adamın tembel özgüveniyle gömleğini çıkarır.

Yanımdan geçerken, vücudunun Alexei'ninkine benzer oranlarda ve aynı derecede kaslı olduğunu görüyorum, ancak dövmeleri daha az. Yine de, yeni kocamın yanında geçirdiğim her dakikayı özel bir işkenceye dönüştüren o rahatsız edici arzuyu hissetmiyorum. Sanırım bu mantıklı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çok sayıda yakışıklı, iyi vücutlu erkekle birlikte oldum ve hiçbiri bende en ufak bir kıvılcım bile uyandırmadı. Yatılı okulumdaki zengin çocuklar, plastik cerrahlar bir yana, en iyi kişisel antrenörlere ve diyetisyenlere erişime sahipti, ama benim gözümde Ken bebeklerinden farksızlardı. Aynı şey üniversitede tanıştığım erkekler için de geçerli. Tabii o zamana kadar Alexei'nin beni takip ettiğini biliyordum, bu da duygularımı etkilemiş olabilir.

Bir erkeğin bu yüzden öleceğini bildiğinizde ona ilgi duymak zor.

Düşüncelerime dalmışken Ruslan'a bakıyor olmalıyım ki, o sancak merdivenini tırmanıp en üst basamaktan mükemmel bir dalış yapar yapmaz, Alexei kolumu tutup beni kendine doğru çekiyor, başını eğip dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. Sesi ipekle sarılmış dikenli tel gibi, "Gördüğün hoşuna gitti mi?" diye fısıldıyor.

Cevap veremeden, beni kendine doğru çevirir. Çenesi sıkı sıkıya kapalıdır, kulağının yanında küçük bir kas seğirmektedir. Elini enseme geçirip eğilirken, kömür gibi siyah gözleriyle şöyle der: "Kardeşim ve diğer tüm erkekler sana yasaktır. Anladın mı?"

Kalbim hızla atıyor, bakışlarındaki ölümcül öfke yüzünden tüylerim diken diken oluyor. Yine de içimdeki şeytan bana karşılık vermem için dürtüyor: "Yoksa ne olacak? Josh'u ve Bali'deki adamı öldürdüğün gibi kardeşini de mi öldüreceksin? Scooter'ıyla uçurumdan düşmesi kaza değildi, değil mi?"

Alexei'nin eli ensemi sıkıca kavrar, parmakları acı verici bir şekilde derime batarken, diğer eliyle kalçamı kavrar. "Hayır." Bu kelime, dişlerini sıkarak, yüzünü benimkine birkaç santim yaklaştırarak, zar zor duyulur bir şekilde çıkar. "Kesinlikle değildi."

Dudakları dudaklarıma çarptı, öpücük sert ve acı vericiydi. Arzudan çok sahiplenme, şehvetten çok şiddet ifade ediyordu. Yine de tanıdık bir ateş damarlarımdan geçiyordu, içimdeki ihtiyaçtan kaynaklanan közler alevlere dönüşerek tüm varlığımı yakıp kül ediyordu. O başını kaldırdığında, ben zayıf ve nefessiz, arzuyla titreyerek ona sarılıyorum. O da zor nefes alıyor, ifadesi hala karanlık, hala tehlikeli bir şekilde sahiplenici.

Elini yüzüme kaydırıyor, başparmağını şişmiş dudaklarıma bastırıyor. "Bu benim." Sesi kaba, hayvani bir hırıltı. "Ve bu" — diğer elini uyluklarımın arasına sıkıştırıyor, mayomun üzerinden sert bir baskı ile cinsel organımı avuçluyor, bu beni nefes nefese bırakıyor — "kesinlikle benim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu kaba söze cevap veremeden, beni bırakıp geri çekildi. Hızlı bir hareketle gömleğini çıkarıp şezlongun üzerine attı, merdivene doğru büyük adımlarla yürüdü ve kardeşi gibi aynı rahat atletizmle denize daldı.

Sarsılmış bir şekilde, ona bakakaldım, zihnimde tek bir mantıklı düşünce oluşabiliyordu.

Kocam korkunç bir adam.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 9
Alexei

Neredeyse on dakika geçtikten sonra Alina sancak merdiveninden aşağıdaki dalgalara atlar. Sırt üstü dönüp yüzerek onu izlerken, içimde hala karanlık bir açlık yanıyor. Son anlaşmamızı, bugün onunla sevişmeyeceğime dair verdiğim sözü derinden pişmanlık duyuyorum. Artık onun yalvarışlarına boyun eğmemem gerektiğini bilmem gerekirdi, ama yine aynı noktaya geldik. En azından, buraya gelmeden önce kabinde onunla birkaç saat geçirip, başka bir şekilde şehvetimi bastırmalıydım.

"Onun artık senin karın olduğunu biliyorsun, değil mi?" Ruslan yanıma sırt üstü uzanır, kollarını tembelce sallayarak suda kalır. "Ona aç bir kurt gibi bakmana gerek yok. Onu alabilirsin."

Lanet olası kardeşim. Dişlerimi sıkıp onu boğma isteğiyle mücadele ediyorum. Alina'nın ona hayranlıkla baktığını gördüğümde içimi kaplayan kıskançlık, suyun serinliği sayesinde biraz yatışmış. Ruslan ona bir şey yapmaya kalkışmazdı elbette, bunu yaparsa onu öldürürüm, kardeşim olsa da olmasa da. Ama yine de, Alina'nın onu ya da benden başka bir erkeği isteyebileceği düşüncesi...

Dişlerimi daha da sıkıyorum ve Alina'nın ayağıyla suyu dikkatlice test etmesini izlerken Ruslan'ı görmezden gelmeye çalışıyorum. Merdivene tutunurken inanılmaz derecede zarif görünüyor, tek parça mayosu bana eteği olmayan bir balerin kıyafetini hatırlatıyor. Tabii ki, hiçbir balerin bende böyle bir etki yaratmamıştı. Pasifik'in serin sularına dalmış olsam bile, ona bakmaktan yarı sertleşmiş durumdayım. Uzun bacakları ve düzgün kıvrımları var, vücudu o kadar mükemmel ki, yasadışı olmalı. Ellerim, pürüzsüz tenini okşamak, yüksek, yuvarlak göğüslerini avuçlamak ve arasında ipeksi ıslaklığı hissetmek için resmen kaşınıyor...

Siktir. Neden o aptal elbise pazarlığını yaptım ki? Ya da bu yüzmeye neden razı oldum? Şu anda burada pislik kardeşimle birlikte olmak yerine onunla yatakta olabilirdim. Ama yine de Ruslan haklı, o artık benim karım. Onu

istediğim zaman ona sahip olabilirim. On yıl bekledikten sonra birkaç saat daha ne fark eder ki?

Alina ayağını sudan çıkararak merdivenin bir sonraki basamağına iner ve ayak bileklerine kadar suya girer. Ruslan, "Atla artık," diye bağırır. "İlk başta göründüğü kadar soğuk değil."

Omzunun üzerinden bize bakıyor. "Biliyorum." Derin bir nefes alıyor, burnunu kapatıyor ve merdivenden atlıyor.

Su başını kapattığında kalbim hızla çarpmaya başlar. Yüzme bildiğini biliyorum, ama az önce o olay yaşandı. Ya yine başı döner ya da bayılırsa ya da... Kahretsin, bu yüzmeye razı olmamalıydım. Dönüp hızlı hareketlerle suyu yararak ilerlerim. Ona ulaşmam sadece birkaç saniye sürer, ama o zamana kadar su yüzüne çıkmış ve gülerek ıslak saçlarını iki eliyle yüzünden çekmiştir.

Sanki bir el göğüs kafesimin içinden uzanıp kalbimi yumrukla sıkıyormuş gibi içim bir şey sıkışıyor. Yüzündeki o saf, yapmacıksız sevinç... O gülümseme, o kadar samimi ve parlak ki... Hiç böyle bir şey görmemiştim. Artık sadece güzel değil, benim Alinyonok'um içinden ışık saçan bir melek gibi parıldıyor. Bu anda onu istemek yanlış geliyor, neredeyse kutsal bir şeye saygısızlık gibi, ama içimdeki şehvet daha da alevleniyor. Onu varlığımın her bir parçasıyla, vücudumdaki her bir sapkın hücreyle istiyorum. Onu istiyorum, ama ona sahip olamıyorum.

En azından yalnız kalana kadar.

Yüzümdeki karanlık hayal kırıklığını fark etmiş olmalı ki gülmeyi bırakıp bana ihtiyatla bakıyor. "Merhaba."

"Merhaba." Dayanamayarak kolunu tutup kendime doğru çekiyorum, su altında vücudu benimkine çarptığında çıkardığı şaşkınlık çığlığını görmezden geliyorum. O beni itmeden önce, bir kolumu onun ince beline doluyorum ve bir elimle çenesini kavrayarak yüzünü sabit tutuyorum, sonra eğilip onun aralık dudaklarından yararlanarak onu derin bir öpücükle öpüyorum.

Tadı okyanus ve kendisi gibi, tuz ve tatlılık ve saf seks gibi. Onu yutmak, onun içine o kadar derine dalmak istiyorum ki, benden asla ayrılamasın, ama şu anda sahip olabileceğim tek şey bu öpücük, bu yüzden en iyisini yapıyorum, dilimi ağzının her ipeksi yüzeyinde gezdiriyorum, yumuşak, dolgun dudaklarını ısırıyorum, sıcak, nefes nefese nefeslerini içime çekiyorum. Zihnimin bir köşesinde, kardeşimin yakınlarda yüzdüğünü ve şüphesiz alaycı bir şeyler söylediğini biliyorum, ama umurumda değil.

O benim. Sonunda, bunca yıl sonra, o tamamen benim.

Kendimi durdurmaya zorladığımda, elleri omuzlarımı sıkıca kavrıyor ve bacakları belime sıkıca dolanmış durumda. Sığ nefesler alıp bana bakıyor, dudakları şişmiş ve aralanmış, kırmızı ruju neredeyse silinmiş ve maskarası büyüleyici gözlerinin etrafına bulaşmış... Ve ben o kadar sertleşmişim ki, o anda boşalabilirim. Cildimde çok serin ve ferahlatıcı olan su, şimdi beni canlı canlı kaynatıyor gibi geliyor ve sözümü tutmamak ve onu burada, açık denizde, kardeşim yanımızda ve tekne yavaşça uzaklaşırken, hemen şimdi almamak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor.

Ruslan, ben isteksizce Alina'yı bırakıp aramıza birkaç metre mesafe koyarken, alışılmadık bir şekilde sessizdi. Ona karşı hissettiğim güçlü çekimi azaltmak için yeterli değildi, ama idare etmek zorundaydım. Bu sularda köpekbalıkları olabilir ve bize zarar verme olasılıkları düşük olsa da, en ufak bir tehlike ihtimali varken ondan bir metreden fazla uzaklaşmayı reddediyorum.

"Ben..." Dudaklarını yaladı ve suda kalmak için kollarını yanlarına doğru hareket ettirdi. "Biraz yüzeceğim, tamam mı?"

Cevabımı beklemeden, karnının üstüne dönüyor ve kararlı ama verimsiz bir kurbağalama stiliyle yata doğru yüzüyor. Onu takip ediyorum, yanında kalıyorum ve teknenin etrafında birkaç tur atıyoruz. Sonunda, nefes nefese kaldığı belli oluyor.

"Şimdilik yeterince yüzdüm," der ve merdiveni tutar. "Sen daha yüzmek istersen yüzebilirsin. Sonra görüşürüz."

Bununla birlikte, ağız sulandıran mükemmel kıvrımları ve ıslak, parlak cildiyle kendini sudan çıkarır.

Siktir. Yine sertleştim.

Onun ardından tırmanmak üzereyim, ama o gözden kaybolurken, teknenin etrafında birkaç tur daha yüzmenin içimdeki ateşi söndürmek için en uygun şey olacağına karar veriyorum. Muhtemelen duşa gidiyordur ve onu orada görürsem, sözümü tutmayıp onu alabilirim.

"Ona daha iyi yüzmeyi öğretmelisin."

Dönüp Ruslan'ın yanımda yüzdüğünü görüyorum. "Tabii ki öğreteceğim."

Aslında önümüzdeki birkaç hafta için hedefim bu. Alinyonok en iyi ihtimalle ortalama bir yüzücü. Bunu birkaç kez plaj tatilinde onu gözlemleyerek zaten biliyordum, ama yetenek eksikliği daha önce hiç sorun olmamıştı. Şimdi ise sorun oldu. Bir süre denizde kalabiliriz ve benim dikkatime rağmen bir şekilde denize düşerse, güvenli bir yere yüzebileceğinden emin olmam gerekiyor.

Kardeşim bana merakla bakıyor. "Kaçmaya çalışacağından endişelenmiyor musun?"

"Zaten deneyecek."

"Siktir." Ruslan nefesini verirken etrafına su damlacıkları sıçrattı. "Lyosha, emin misin..."

"Ne yaptığımı biliyorum." Sesim keskin ve sert. Bu tartışmayı daha önce yarım düzine kez yaptık ve istediğim her şeye bu kadar yakınken geri adım atmayacağım.

Kardeşimin yüzünde rahatsız edici bir şekilde acıma benzeri bir ifade belirir. "Emin misin?"

"Eminim," diyorum sertçe ve onun cevabını beklemeden, uzun, öfkeli kulaçlarla uzaklaşıyorum.

Bölüm 10
Alina

Duştan çıktığımda kalbim hâlâ hızla atıyor, yüzmenin yorgunluğundan değil, Alexei ve ona karşı aptalca, mantıksız tepkilerimi düşünmeden edemediğim için. Daha da kötüsü, bu sabah yaptığımız anlaşmanın onun zihninde benimkinden farklı olduğunu düşünmeye başlıyorum. Bana hiç dokunmamasını umuyordum, ama aslında bana dokunmayacağını söyledi ve düğünden sonraki davranışlarına bakılırsa, bugün kesinlikle dokunmama günü değil.

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak saçımı kurutuyorum, makyajımı yeniliyorum — önce Alexei'nin elinden başka bir işkence görmemek için kalın bir tabaka güneş kremi sürüyorum — ve giyiniyorum. Keşke zihnimi meşgul edecek bir şeyim olsaydı, mesela iyi bir video oyunu, ama kulübede bu tür bir şey görmedim. Yine de, güverteye çıkıp Alexei ve kardeşiyle yüzleşmek istemiyorum. Her iki adam da farklı nedenlerden dolayı beni rahatsız ediyor.

Yatağa doğru yürüyüp oturuyorum ve Ruslan'ın Alexei onu kesmeden önce söylemeye başladığı şeyi düşünüyorum — bizi "balayımıza" bırakmakla ilgili bir şeydi. Bunun anlamı, Alexei'nin kardeşinin yakında ayrılacağıydı. Bu, bir yere demir atıp onu indireceğimiz anlamına mı geliyor? Yoksa onu almak için bir helikopter mi gelecek?

Her iki durumda da, karaya yakın olacağız, ki Alexei muhtemelen doktoru oradan almayı planlıyor.

Göğsümde filizlenen küçük umut çiçeğini hemen ezip yok ediyorum. Alexei, beni buraya getirmek için onca zahmete girdikten sonra, bana bu kadar çabuk kaçma fırsatı verecek kadar aptal olamaz. Ama yine de... ya eğer...

Kabin kapısı açılır ve Alexei içeri girer, mayosu sırılsıklamdır ve dövmeli, su damlalarıyla kaplı cildinin altında güçlü kasları belirginleşir. Yüzmeyi bitirip doğruca buraya gelmiş olmalı, nedense bunu beklemiyordum.

Yutkunup, olabildiğince rahat bir şekilde bacaklarımı çaprazladım, soğukkanlı, etkilenmemiş bir buz prensesi imajı yansıtmaya çalışarak. Kolay değildi. Yarı çıplak Alexei görülmeye değer bir manzaraydı, ama yarı çıplak ve ıslak Alexei, en sapkın erotik rüyalarımın malzemesiydi. İç kaslarım gerilip nefesim hızlanırken, ağrım olduğunu ve tuzlu suyun bunu iyileştirmediğini hatırladım.

"Burada mı duş alıyorsun?" diye soruyorum, bir şekilde yarı normal bir bir ses tonu yakalıyorum.Koyu renkli, alaycı bir kaşını kaldırıyor. "Neden duş almayayım ki?"

"Başka bir kabinin yok mu? Giysilerinin olduğu kabin?" "Orası benim ofisim," diye cevaplar, daha önceki tahminimi doğrular. "Ve giysilerim kıyafetlerim sadece geçici olarak orada. Kişisel alışveriş danışmanım buradaki alan kısıtlamalarını anlamadı, bu yüzden senin kıyafetlerini abarttı ve bu dolapta benimkiler için yer bırakmadı. Vika'dan bu durumu düzeltmesini ve senin kıyafetlerinin bir kısmını diğer kabine, benimkilerin bir kısmını da buraya aktarmasını istedim." Odayı geçip yatağın yanında durur. Bana bakarak, "Ona yardım edeceksin," der.

Ona sert bir bakış attım ve ayağa kalktım — bu bir hataydı, çünkü bu hareket bizi o kadar yakınlaştırdı ki vücudu neredeyse benimkine değiyordu. Ve yine de onun bakışlarına karşılık vermek için boynumu uzatmam gerekiyordu. Yine de, korkutulmayı reddediyorum. "Neden yardım edeyim ki?"

Onun eşyalarının burada olmasını kesinlikle istemiyorum.

"Çünkü aksi takdirde, en kullanışlı dolapta sevmediğin kıyafetler kalır ve tam tersi olur," diye cevaplar, çıldırtıcı bir mantıkla.

"Sanki umurumda mı? Bu kıyafetlerin *hiçbirini* sevmiyorum."

Aslında çoğuna bakma fırsatım olmadı ve şimdiye kadar gördüklerim tam da benim zevkime uygun, ama ona bunu söylemeye niyetim yok.

"Öyleyse, Vika'ya yardım *ede*ceğim." Dudakları alaycı bir gülümsemeye benzer bir şekilde gerilir ve elini kaldırıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına koyar, sonra parmak eklemlerini çenemden aşağı doğru kaydırır. "Biliyor musun, sanırım seni her zaman giymeni istediğim bazı giysiler var... bikini mayolar ve iç çamaşırları gibi. Ya da belki de hiçbir şey giymemen."

Elini, köprücük kemiğime dokunmadan önce uzaklaştırdım. "O zaman neden bana dolap dolusu tasarımcı kıyafetleri aldın?"

"Çünkü burada rahat olmanı ve kendini evinde hissetmeni istedim. Ama madem hepsini beğenmiyorsun..." Geniş omuzlarını silkiyor ve küçük su damlacıkları bana sıçrıyor.

Göğsündeki kalan damlaları yalamak için içimdeki sapkın dürtüyle mücadele ettim. Bunun yerine, bir adım yana çekilip aramızdaki mesafeyi artırdım ve olabildiğince soğuk bir sesle, "Islak bir köpek gibi her yere su damlatıyorsun," dedim.

Hakaret edilmiş gibi görünmüyor. Oniks gözleri eğlenceyle parıldıyor ve dudaklarının bir köşesi belirgin bir kurt gülümsemesiyle kıvrılıyor. "Beni kurulamak, giyinmeme yardım etmek ister misin?"

"Kesinlikle hayır," diyorum ve bu kelimelerin nefes nefese çıkmasından hemen sonra kendimden nefret ediyorum. Klima havalandırma deliklerinden soğuk hava üflerken, oda neredeyse soğuk ama ben kızarmış, aşırı sıcak hissediyorum ve bunun nedenini çok iyi biliyorum.

Daha önce Alexei'nin dövmelerini yakından inceleme fırsatım olmamıştı ve şimdi onun dövmeli cildine gizlice bakmaktan kendimi alamıyorum. Göğsünü ve kollarını süsleyen dövmeler, her bir görüntü bir sonrakine yumuşak bir şekilde akarak, tam bir sanat eseri. Dövmelerin çoğu ejderhalar, çok detaylı ve o kadar gerçekçi çizilmişler ki, her an ateş püskürecekmiş gibi görünüyorlar. Omuz kaslarının her hareketi, ejderhalardan birinin kanatlarını esnetiyor, sanki uçmak üzereymiş gibi ve...

"Beğendin mi?" diye soruyor Alexei, her hecede karanlık bir eğlence damlıyor ve ben daha da kızarıyorum.

Gözlerimi yüzüne çevirerek soruyorum, "Neden ejderhalar?" Bakmadığımı iddia etmenin bir anlamı yok.

"Özel bir nedeni yok," diye cevaplar. "Sadece sanatçının onları çizme şeklini beğendim."

Bu kadar basit mi? Nedense, bundan şüpheliyim. "Neden bu kadar çok mürekkep kullanıyorsun?"

Moskova'daki çevremizde, benim neslimde bile dövmeler hala biraz tabu sayılıyor — özellikle Alexei'nin sahip olduğu gibi belirgin, görünür olanlar. Dövmeler hapishaneler ve çalışma kamplarıyla çok yakından ilişkilendiriliyor ve en zengin Rusların iş uygulamaları genellikle yasalara aykırı olsa da, kendilerini suçlu olarak görmekten hoşlanmıyorlar. Babamın hoşlanmadığını biliyorum.

Alexei'nin beyaz dişleri keskin ve tehlikeli bir gülümsemeyle parlıyor. "Sence neden, güzelim? Seni elde edemeyeceğim gerçeğini aklımdan çıkarmak için bir şeye ihtiyacım vardı."

Nefesim kesilir ve kızarıklığım yoğunlaşır, sıcaklık boynuma ve göğsüme yayılır. Dönüp, onun yakıcı bakışlarından saklanmak isterim, ama ayaklarım yere çakılmıştır, cevap verme girişimim boğazımda takılır

boğazımda kalıyor. Sonunda konuşmayı başardığımda, sesim gergin çıkıyor. "Başka birini elde edebilirdin."

"Evet, alabilirdim." Bana doğru adım atar ve ellerimi iki eliyle kavrar, yanlarında sıkıca tutarken alçak ve sert bir sesle, "Başka kimseyi istemedim, Alinyonok. Seni istediğim gibi kimseyi istemedim. Ve benim için bu sadece seksle ilgili değil. Seni kucaklamak, sana bakmak, seni güvende tutmak istiyorum..." Gözleri karanlık bir coşkuyla parlıyor. "Seni mutlu etmek istiyorum."

Göz kapaklarımın arkasında sıcak, acı veren bir baskı hissediyorum ve boğazımda tuhaf bir yumru oluşuyor. Şaşkınlıkla, ağlamanın eşiğinde olduğumu fark ediyorum - ve bu korku ya da öfkeden değil. Alexei'nin on yıldır bana olan takıntısı korkutucu, hiç hoş değil, ama aynı zamanda... oh, lanet olsun. Gözlerimde biriken nemin dışarı akmasını engellemek için hızla gözlerimi kırpıyorum, ama yine de oluyor, iri gözyaşları gözlerimin köşelerinde birikip yanaklarımdan aşağı akıyor ve makyajımı yeniden bozuyor.

Daha da kötüsü, ben olanları izlerken, o da benim tepkimi görüyor — itirafının beni nasıl etkilediğini, sözlerinin mantığa ve sağduyuya aykırı bir şekilde duygularımı nasıl etkilediğini. Ondan nefret ediyorum, gerçekten nefret ediyorum, ama içimde küçük, muhtaç bir parça var ki, onun sunduğu şeyi istemeden edemiyor, ne olacağını bilmeme rağmen yemi yutmaya can atıyor.

"Alinyonok..." Sesi yumuşuyor, nazikleşiyor, ama gözlerinde şiddetli, tehlikeli bir alev yanıyor. Beni korkutmaktan korkar gibi, yavaşça başını eğiyor, dudakları kulağıma yaklaşıyor, nefesi tenimde sıcak bir esinti gibi, fısıldıyor: "Bize bir şans ver. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

Ve ben yüzümü çevirmeden, dudaklarını yanağımdaki ıslak izlere bastırır, gözyaşlarımı öper, bir kukla ustası gibi bana bağladığı ipleri çeker.

Bölüm 11
Alexei

Bir şey değişti. Aramızda bir şey değişti. Bunu hissedebiliyorum.

Yanağını dudaklarımdan çevirmiyor. Elini tutup onu kendime doğru çekip elbisesini ıslak tenime bastırıp düz karnını sertleşmiş ereksiyonuma dayadığımda, kaskatı kesilmiyor ya da uzaklaşmaya çalışmıyor. Gözyaşlarının tuzunu tadabiliyorum ve bu beni o kadar sertleştiriyor ki, onu yatağa itmek, ince, güzel iç çamaşırını yırtıp atmak ve yumuşak, ıslak sıcaklığının derinliklerine dalmak için titriyorum.

Ama söz verdim. Lanet olsun, söz verdim.

Bu yüzden yıllar boyunca ustalaştığım tüm özdenetim tekniklerini kullanıyorum ve dudaklarımı çenesine doğru indirip o enfes gözyaşlarını silip süpürüyorum. Gözlerini kapatıyor ve ağzına yaklaştığımda titrediğini hissediyorum, on yıldır beni deli eden o yumuşak kırmızı dudaklara. Ama onu orada öpmüyorum. Hedefim diğer yanağı, bana ona ulaştığımı, sonunda söylediklerimi duyduğunu söyleyen o lezzetli, tuzlu ıslaklık.

Dudaklarım kapalı göz kapaklarının üzerinde gezerken kirpikleri titrer ve içimde bir şey hareket eder, damarlarımda yanan şehvetle rekabet eden ve ona katkıda bulunan tuhaf, güçlü bir duygu, ona karşı sınır tanımayan bir açlık. Ona gerçeği söyledim: Onu mutlu etmek, ona istediği her şeyi vermek istiyorum. Ama aynı zamanda onu almak da istiyorum. Onu tüketmek. Direnişini kırmak, benim olduğunu, *her zaman* benim olacağını itiraf edene kadar.

İhtiyacımın gücüyle titreyerek, ellerimi yüzüne götürüyorum, avuçlarımla yanaklarını okşuyorum ve göz kapakları açılıp yeşim yeşili gözleri ortaya çıktığında, dudaklarımı onun dudaklarına eğiyorum, onu içime çekiyorum, tadını, hissini, yemyeşil şehvetini tadını çıkarıyorum. Bana fiziksel tepkisini hiç inkar edemedi ve şimdi de edemiyor. Dilimi dudaklarının üzerinde gezdirirken, dudaklarını ayırıyor ve beni ağzının yumuşak, sıcak derinliklerine alıyor. Dili benimkiyle dolanıyor, önce yumuşakça, bir kelebeğin nazik okşaması g i b i , sonra

daha kararlı, açık bir açlıkla. İnlerim, öpücüğü derinleştiririm ve o vücudunu benimkine bastırır, elleriyle belimi kavrar.

En azından bu konuda aynı fikirdeyiz. Beni istiyor. Buna karşı koyamıyor.

Ama direniyor, birden fark ediyorum. Ellerini aramıza sıkıştırmış ve beni itmeye çalışıyor, keskin küçük dişleri alt dudağıma batıyor. Küçük bir acı dalgası şok edici, sanki sevimli bir kedi yavrusu aniden pençesini geçirmiş gibi. Geri çekiliyorum, ona inanamayan gözlerle bakıyorum, o da daha sert itiyor, kendini kurtarıyor ve geriye doğru sendeliyor.

"Söz vermiştin!" Uzun kirpiklerinde gözyaşları yağmur damlaları gibi parıldıyor, bana bakarken kırmızı dudakları titriyor ve geri çekiliyor. "Alexei, lanet olasıca söz vermiştin..."

Öfke içimi kaplar, üzerine ihanetin acı hatırı eklenir. Mantıksız olduğunu biliyorum, ama birkaç dakika önce, aynı sayfada olduğumuzu, sonunda onun zihninde kurduğu gereksiz engelleri aştığımızı hissetmiştim. Ve işte yine buradayız, beni asla vermemem gereken bir sözle tutsak ediyor. Hiç bozmak niyetinde olmadığım bir söz.

"Seninle yatmayacağım dedim. Başka bir şey yapmayacağıma söz vermedim." Sözlerim sert ve keskin, ses tonum buz gibi, içimde ateş yanarken, akıl ve sabır için yer bırakmayan şehvet ve öfkenin karışımı.

On bir yıldır bekledim, onun düşünceleriyle, sonunda benim olduğunda nasıl olacağına dair fantezilerle tükendim - ve o hala oyunlar oynuyor, hala gerçeği kabul etmeyi reddediyor.

Aramızda birkaç adım mesafe olduğu için cesaretini toplayarak çenesini kaldırıyor. "Anlam bilimi, ne kadar da hoş." Ses tonunda alaycılık beliriyor. "Sanırım şeytanla yapılan anlaşmaların kesin bir üslubu olmalı."

Dişlerimi göstererek gülümsedim. "Oh, öyle."

Birbirimize gergin bir şekilde bakıyoruz, aramızdaki havada değişken duygular dolaşıyor. Bizi ayıran mesafe fiziksel olandan daha fazla. Onun duvarlarının yükseldiğini, savunmasının yerine oturduğunu hissedebiliyorum. Birkaç dakika önce sadece şefkat varken, şimdi öfke var. Onun tarafında ve benim tarafımda. İstediğime bu kadar yaklaşmak - onun pes edip duygularını itiraf etmesi - nihai hedefimin hala ne kadar uzak olduğunu sadece daha da vurguladı. Sanırım içimdeki naif bir yan, eğer gerçekten uzun süre birlikte vakit geçirme şansımız olursa, onun da benim başından beri bildiğim şeyi göreceğine inanmıştı: birbirimiz için ne kadar mükemmel olduğumuzu. Ama işler öyle gelişmiyor. Hiç de öyle değil.

Onun kocası olmama rağmen, beni hala düşmanı olarak görüyor, hala elinden gelen her şeyle bana direnmeyi planlıyor ve benim sabrım tükeniyor.

Son cümle yüzüme yansımış olmalı ki, o bir adım geri çekilerek yüzü soldu ve içimdeki bir şey kırıldı.

"Siktir et," diye homurdandım ve üç uzun adımda ona ulaşarak onu kollarıma aldım.

Bölüm 12
Alexei

Bir zamanlar, şehvetin acı verebileceğini, arzunun acı olabileceğini bilmiyordum. On dördüncü doğum günümde, babam beni başlatması için pahalı bir eskort tuttu ve sonraki birkaç yıl boyunca seks neredeyse günlük bir zevk haline geldi. Kadınların yaşlı, deneyimli ve yatakta çok yetenekli olmasını seviyordum. Mankenler, aktrisler, sosyetikler... Hepsi Leonov'un gücü ve servetine çekiliyordu. Her gece farklı bir kadınla yatabilirdim ve sık sık da yatıyordum. Yaşıtım kızlar beni sıkıyordu, bu yüzden çıkmaya zahmet etmiyordum. Hiç çaba sarf etmeden ve bağlanmadan seks yapabiliyorken neden çıkayım ki? Soyadımı söylemem her zaman ve her yerde seks yapmak için yeterliyken?

Gençliğimdeki ben, yakında tek bir kadını, sadece tek bir kadını isteyeceğimi hayal bile edemezdi. Daha doğrusu, kendime sahip olamayacağım çok genç bir kızı ve daha sonra da kırılgan, travma yaşamış genç bir kadını.

Şimdiye kadar.

Onu yatağımıza taşırken kollarımda direniyor, ama ben onun çabalarını görmezden geliyorum. Başımı eğip dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum. Başını yana çevirip avuçlarını omuzlarıma bastırarak beni itmeye çalışıyor, ama ben buna izin vermiyorum.

Yeter artık. Onun bu oyunlarını oynamasına izin vermeyi bırakacağım.

Dudakları açgözlü öpücüklerimin baskısı altında açılır, ellerini içgüdüsel olarak omuzlarıma geçirir, dilimi ağzının derinliklerine sokar, onda yandığını bildiğim ateşi körüklerim. Ve içimde.

Siktir, onun için yanıyorum.

Spermlerim mayomun içinde acı verici bir şekilde sertleşiyor, ıslak kumaş can sıkıcı bir şekilde kısıtlayıcı. Hayal kırıklığıyla homurdanarak onu yatağa yatırıyorum ve giysilerimi çıkarmak için doğruluyorum.

Nefes nefese geri çekilir, yeşil gözleri fal taşı gibi açılır. "Alexei, lütfen..." Sesi titriyor. "Lütfen yapma..." Ben mayomu aşağı indirip tekmelediğimde sözleri boğazında kalır.

Soğuk hava şişmiş sikimi okşarken, içimdeki şiddetli arzuyu biraz olsun dindiren bir nefes alıyorum. Tek istediğim bacaklarını açıp kendimi onun kaygan sıcaklığına gömmek, ama bugün yapacağımız şey bu değil.

Ayak bileklerini tutup, etkisiz mücadelesini görmezden gelerek onu kendime doğru çekiyorum. Bir ayak bileğini tutmaya devam ederken, diğer ayağının tekmesini önleyip elbisesinin eteğini kaldırıyorum ve alt vücudunu bakışlarıma sergiliyorum. İç çamaşırı, sabırsız parmaklarımın karşısında hiçbir şansı olmayan siyah dantelden bir parça. Hızlı bir çekişle, onun yumuşak pembe kıvrımlarını, zaten uyarılmanın belirgin işaretleriyle parıldayan kıvrımlarını içime çekerken, o bana tekme atmaya devam ediyor, hala bunu istemiyormuş gibi davranıyor.

"Kıpırdama," diye homurdanarak, onu yerinde tutmak için dizlerini kavrayıp yatağa diz çöküyorum. "Kıpırdarsan, lanet olası sözümü tutmayacağım."

Ne dediğimi tam olarak bilmiyorum, ama etkili olmalı ki, o da direnmeyi bırakıp olduğu yerde donup kalıyor, ben ellerimi dizlerinin altına geçirip bacaklarını omuzlarıma atarken, alt vücudunu yataktan kaldırırken, o da sığ sığ nefes alıyor. Sonra, amcığı yüzüme yakın bir konumda, ziyafete başlıyorum.

O çığlık atıyor, gözlerini sıkıca kapatıyor, ben de dilimi kıvrımlarının arasında gezdirip bulduğum her damla nemi yalıyorum. Tadı - tatlı, hafif misk kokulu ve tamamen kadınsı - beni çılgına çeviriyor. Onu deli gibi yiyorum, aç bir hayvan gibi. Yıllardır bunu hayal ettim, dudaklarımda onun tadı, burnumda onun kokusu, kulaklarımda onun zevk çığlıkları ve sonunda buradayız. Onu tüketmek, yutmak, her şekilde ona sahip olmak istiyorum. Onun zevkini ve acısını kontrol etmek istiyorum, böylece o benim düşüncelerimi işgal ettiği gibi ben de onun düşüncelerini işgal edebilirim.

Kollarımda kıvranıyor, çığlıkları giderek yükseliyor, tutarsız yalvarışları düzensiz inlemelerle karışıyor, ben de klitorisini şiddetle emerek dilime daha da lezzetli bir ıslaklık fışkırtıyorum. Yaklaşıyor, bunu hissedebiliyorum, bu yüzden yavaşlıyorum, titreyip nefes nefese kalana kadar onu sınırda tutuyorum, dudaklarında benim adım bir nefes nefese dua olarak yankılanıyor.

"Alexei, lütfen, Alexei... oh, Tanrım!"

Kendi bedenim tatminsiz bir ihtiyaçla titriyor olsa da, içimi karanlık bir tatmin kaplıyor. Bu anda, ben onun tanrısıyım. Ben onun her şeyiyim ve o bunu inkar edemez. Bacakları boynuma o kadar sıkı sarılmış ki nefes alamıyorum, beni itip benden nefret ettiğini söyleyemez. Bana karşı koyamaz

benimle savaşamaz, bana karşı kıvranırken, sadece benim sağlayabileceğim rahatlamayı umutsuzca ararken.

Onu daha uzun süre işkence etmek, bana çektirdiği tüm acıları ödettirmek için canım çekiyor, ama kendi açlığım direnemeyeceğim kadar güçlü. Birkaç sert, ritmik emişle onu doruğa ulaştırıyorum ve o nefes nefese titrerken, ben de artçı sarsıntıları boyunca onu yalayıp yatağa yatırıyorum.

Gözlerini açıyor, göz bebekleri hala odaklanmamışken, elbisesini başından çekip çıkarıp bir kenara atıyorum. Sütyen giymediğini, soluk yuvarlak göğüslerini ve sert pembe meme uçlarını incelerken zihnimin uzak bir köşesinde fark ediyorum

—ağız sulandıran bir manzara, beni imkansız bir şekilde daha da sertleştiriyor. İçimde çırpınan arzu ham ve vahşi, şiddeti ile şiddetli ve onu nazikçe omuzlarından tutup beni karşı karşıya gelecek şekilde ellerinin ve dizlerinin üzerine çökertmek için tüm gücümü kullanmam gerekiyor. Kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor ve ben elimi saçlarına dolayarak başını geriye doğru eğiyorum. O zaman anlıyor. Şişmiş penisimi onun aralık dudaklarına doğru yönlendirirken gözleri fal taşı gibi açılıyor ve direnemeden ucunu içine itiyorum.

Onun sıcak, ıslak ağzının hissiyle, kendimi kontrol etme gücümün kalıntıları parçalanır ve kalçalarımı öne doğru iterek, uzunluğumun yarısını ağzına sokarım. O boğulur ve öksürür, ben de nefes alması için geri çekilirim, sonra tekrar, daha derine, boğazının arkasını hissedene kadar iteklerim. O direnir, gözleri yaşarır ve bir eliyle kalçamı iter, ama ben artık kendimi tutamam, artık geri duramam ve onun yüzünü ciddi ciddi sikmeye başlarım. On yıl boyunca, o parlak kırmızı dudaklar beni alay etmiş, her türlü günahkar zevki vaat etmişti ve bu vaadi fazlasıyla yerine getiriyorlar. Güzelliğim oral seks yapmada becerikli değil, aksine, ama bu şimdiye kadar aldığım en ateşli oral seks, onun masumiyeti bir afrodizyak gibi.

O benim sikimi ağzına alıp boğulurken nasıl göründüğünü bilen tek erkek benim ve içimdeki her atavistik parça bu gerçeğin tadını çıkarıyor.

Saçlarını sıkıca tutarak, amını sikmek için can attığım gibi ağzını sikiyorum - sert ve hızlı, çekinmeden. Daha nazik olmam gerektiğini, onu yavaşça başlatmam gerektiğini biliyorum, ama içimde karanlık ve ilkel bir şey serbest kaldı ve kafesine geri dönmeyi reddediyor. Acımasızca ağzını kullanıyorum, ona ne kadar iyi bir kız olduğunu, boğazını sikmeyi ne kadar sevdiğimi, yumuşak, dolgun dudaklarının sikimi sarmasının ne kadar iyi hissettirdiğini, gözyaşları ve tükürükle bulaşmış makyajıyla ne kadar güzel göründüğünü söylüyorum.

Yine boğuluyor, ben sonuna kadar girerken boğazı benim sikimin etrafında kasılmaya başlıyor ve gözleri çılgına dönüyor, panik içinde yanıma tırmanıyor, nefes almaya çalışıyor.

"Sorun yok, yapabilirsin," diye boğuk bir sesle fısıldıyorum, yaklaşan orgazm, sıcak ve elektrikli, testislerimi sıkılaştırıp omurgamı tüyler ürpertirken, ne dediğimi bile bilmiyorum. "İşte böyle, tatlı kızım... Oh, siktir!"

O kadar şiddetli boşalıyorum ki, görüşüm kırmızı ve siyah renklere dönüşüyor, vücudumun her hücresini yakıcı bir ecstasy kaplıyor, penisimden fışkıran spermler boğazının derinliklerine akıyor. Acı verici zevk devam ediyor ve sonunda tükendiğimde, isteksizce boğazından çekiliyorum ve nefes nefese yatakta yığılmasını izliyorum.

Hâlâ titriyor ve düzensiz nefesler alıyor. Yanına uzanıp onu kollarımın arasına alıyorum, yüzünü göğsüme bastırıyorum. Çok sert davrandım, biliyorum, ve bir parçam yaptığım şeyden dehşete düşüyor. Ama daha büyük bir parçam, şimdi bana sarılıp teselliye ihtiyaç duymasından, benim ona acı çektirmeme rağmen *bana* ihtiyaç duymasından zevk alıyor.

Belki de dün, ona onu incitmek istemediğimi söylediğimde ve o bana yalancı dediğinde haklıydı. Onu incitmek istemiyorum, hiç istemedim, ama içimde, onun direncini ne pahasına olursa olsun kırmaya hazır bir yanım olduğunu inkar edemem.

Onu benim yapmak için hiçbir şeyden vazgeçmeyecek bir yan.

Onu kucağıma daha da çekerek, nefes alışı düzelene ve vücudu benimkine yaslanana kadar sırtını okşuyorum... içimdeki yeni keşfedilen canavar bir kez daha sakinleşene, onu kucaklayıp tekrar ortaya çıkıncaya kadar beklemekten memnun olana kadar.

Bölüm 13
Alina

Alexei'nin kollarında uykuya dalmış olmalıyım, çünkü gözlerimi açıp başımı çevirdiğimde, güneş kabine tamamen farklı bir açıdan giriyor. Yutkunuyorum, istismar edilmiş boğazımın acısını hissediyor ve spermlerin misk kokulu tadını alıyorum. Dikkatlice geri çekiliyorum ve Alexei'nin yüzüne bakıyorum. Gözleri kapalı, dudakları hafifçe aralık ve güçlü göğsü düzenli nefeslerle yukarı aşağı hareket ediyor.

Uyuyor.

Kocam uyuyor.

Bu düşünceyle midem bulanıyor ve ikimizin de çıplak olduğumuzu, bacaklarımızın birbirine dolandığını, tenimin onun tenine yapışmış gibi olduğunu fark edince yanaklarım kızarıyor. Daha da kötüsü, uykuya dalmadan önce olanları ayrıntılı olarak hatırlıyorum: bana ateşli bir zevk yaşattıktan sonra acımasızca kendi zevkini aldı ve bu sırada beni bir seks bebeği gibi davrandı. Ve ben... bundan tamamen nefret etmedim.

Hayır, ne düşünüyorum ben? Tabii ki nefret ettim. O zorla yapılan oral seksin her dakikasından nefret ettim, belki de sonrasını hariç, beni sıkıca tuttuğu ve kendimi sanki uçmuş gibi hafif ve süzülüyormuş gibi hissettiğim anı hariç. Ve o şeytani karanlık gözleriyle bana bakıp beni övdüğünde, derin, kadifemsi sesi kulaklarımı okşar gibi dolaşıp ağzımın ihlalini tam olarak zevkli olmasa da en azından tolere edilebilir hale getirdiğinde, bundan tam olarak nefret etmemiş olabilirim.

Siktir. Sanırım tamamen nefret etmedim.

Gözlerimi kapatıp derin ve yavaş bir nefes alıyorum, sonra kirpiklerimin arasından kocama bakıyorum. Uykuda çoğu erkek rahat ve biraz çocuksu görünür, ama Alexei öyle değil. Yüz hatları keskin ve sert, çene çizgisi her zamanki gibi acımasızca keskin. Kalın kirpiklerinin koyu renkli yarım ay şekli bile görünüşünü yumuşatmıyor; aksine, elmacık kemiklerinin keskin hatlarını vurguluyor.

Vahşi ve tehlikeli görünüyor... olduğu kadar tehlikeli.

Onun kollarından dikkatlice kurtulup, birkaç saatliğine bir yere saklanmayı düşünüyorum. Ama nereye? Yat o kadar da büyük değil. Uyanır uyanmaz beni bulacaktır - tabii onu uyandırmadan kurtulmayı başarabilirsem.

Bir karar veremeden, nefesinin ritmi değişir, kirpikleri kalkar ve hipnotik, karanlık gözleri ortaya çıkar

—gözleri hiç de uykulu ya da odaklanmamış görünmüyor. Aslında uyumuyor muydu? Yoksa her zaman bir saniye içinde uykudan uyanıklığa mı geçiyor, sanki bir tür fütüristik robot gibi?

Her ne olursa olsun, tamamen uyanık ve bana bakıyor, kaçma ve saklanma düşüncelerini anlamsız kılıyor.

Yine yutkunuyorum, boğazımın derinliklerinde onun tadını alıyorum ve yakıcı kızarıklık boynuma ve göğsüme yayılırken, dudaklarında karanlık ve şehvetli bir eğri beliriyor.

"Güzel bir şekerleme yaptın mı, güzelim?" diye soruyor uykudan boğuk bir sesle, elini kaldırıp saçlarımı geriye doğru tarıyor — utançla fark ediyorum ki saçlarım şüphesiz bir fare yuvasına benziyor.

Genel olarak, makyajım yarısı silinmiş ve nefesim sperm kokarken, şu anda güzellikten çok uzağım.

"Affedersin," diyorum gergin bir sesle, ellerimi aramıza sokarak omuzlarını itiyorum. "Tuvalete gitmem lazım."

"Bir dakika," diyor, gözleri parıldayarak, ve ben tepki veremeden, elini saçlarıma geçirip beni öpüyor. Açgözlülükle, derinden, sanki sadece birkaç saat değil, yıllardır şehvetini gidermemiş gibi.

Sanki ben, olduğum gibi dağınık bir kadın değil de, yaşayan en seksi kadınmışım gibi.

Çaresizce öpücüğe teslim oluyorum, utanç duygum içimdeki heyecanın yanında sönük kalıyor. Dişlerimi fırçalamam ve yüzümü yıkamam gerektiğini, istemediğim evliliği ve beni buna zorlayan kocamı tamamen unutuyorum. Tek istediğim daha fazlası ve sonunda benden uzaklaştığında, aptalca hayal kırıklığıyla ona bakıyorum.

"Git," diyor, beni bırakıp oturuyor ve ayaklarını yataktan sallıyor. Yüzünü ovuştururken sesi öncekinden daha kısık, bana bakmıyor. "Hâlâ banyoya gitmen gerekiyor, değil mi?"

Oh, doğru. Yine kızarmamak için kendimi zor tutarak yataktan atlıyorum, bornozu kapıp giyiyorum ve ihtiyacım olduğunu söylediğim yere doğru koşuyorum. Ve evet, ihtiyacım var, aynada kendimi gördüğümde anlıyorum. Bu haldeyken beni öpmek istemesi inanılmaz bir şey. Yanaklarımda maskara izleri, rujum bulaşmış, saçlarım bazı yerlerde birbirine dolanmış

, zor bir gecenin ardından bir seks işçisi gibi görünüyordum. Bir bakıma, ben de öyleydim.

Alexei benimle seks yapmak için kan ve canlarla bir bedel ödedi. Çünkü bu evlilik sonuçta budur: O benim bedenimi istediği şekilde ve istediği zaman alır. Ve ben buna karşı düzgün bir mücadele bile veremiyorum.

Tiksinerek aynadan gözlerimi ayırıp diş fırçasını aldım. Neden onunla ilgili konularda daha güçlü olamıyorum? Beni her seferinde yatağına zorla götürmek zorunda kalsaydı, yine de beni ister miydi? Kanlı ellerinin dokunuşu beni, olması gerektiği gibi soğuk ve kuru bırakırsa?

Öfkeyle dişlerimi fırçalayıp diş macununu tükürüyorum. Kendimden nefret ediyorum. Gerçekten nefret ediyorum. Neden onun yanında nasıl göründüğümü bu kadar önemsiyorum ki? Aslında, onun dokunuşuna karşı koyamadığım için, onu kendimden uzaklaştırmak, bana dokunmaya dayanamayacak hale getirmek için elimden geleni yapmalıyım. Kendimi süsleyip daha çekici hale getirme dürtüsü, durumum göz önüne alındığında hiç mantıklı değil, ama ellerimin saç fırçasına ve en sevdiğim makyaj markalarının bulunduğu çekmecelere uzanmasını engelleyemiyorum.

Onlar olmadan kendimi çıplak hissediyorum. Sadece giysilerim olmadan olduğumdan daha çıplak.

Birkaç dakika sonra, yüzüm ve saçım normale dönüyor ve kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Daha kontrolüm altında hissediyorum, her ne kadar bu bir yanılsama olsa da. Bu durumda hiçbir kontrolüm yok, başıma gelenler üzerinde hiçbir söz hakkım yok. Ne kadar pazarlık yapmaya çalışırsam çalışayım, burada tüm kararları Alexei veriyor.

Banyo kapısının çalınması beni düşüncelerimden koparıyor.

"Alinyonok?"

Derin, kaba sesiyle bana taktığı takma isim, kalbimin atışını hızlandırıyor. "Evet?" diye sesleniyorum, bornozun kemerini daha sıkı sarıyorum.

"Akşam yemeği hazır," diyor. "Giyin, terasta buluşuruz."

Akşam yemeği mi? Ne kadar zamandır uyuyordum? Hiçbir yerde saat görmedim, bu yüzden saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Genel olarak, beni ailemden ne kadar zaman önce kaçırdığını da bilmiyorum. İki gün mü? Daha fazla mı? Şimdiye kadar kardeşlerim çıldırmış olmalı, bizi bulmak için ellerindeki tüm kaynakları kullanıyor olmalılar.

Kafatasımın arkasında düşük, zonklayan bir ağrı oluşur, şakaklarımı sıkıştıran mengene gibi bir baskı hissederim. Yüzümü buruştururum, midem korkuyla dolar. Bu,

baş ağrısının başlangıcı, en kötülerinden biri, bu sabah kahvaltıdan önce ortaya çıkmak üzere olan gerilim baş ağrısı değil. Bu sinsi başlangıcı tanıyorum ve neden dün ya da düğünden önce değil de şimdi başıma geldiğini merak etmeden edemiyorum, o zamanlar her halükarda kaderim hakkında daha endişeliydim. Şimdi endişeli olmadığımdan değil; aksine, yüzmeden sonra olanlar bana Alexei'nin yatağında korkulacak tek şeyin hamilelik olmadığını gösterdi - bu akşam yemeğinden sonra şüphesiz gideceğim yer.

"Alina?" Sesi farklı bir tona büründü. "İyi misin?" Endişeli geliyordu. Bir şekilde, bir şeylerin ters gittiğini hissediyordu.

"Alina?" Kapı kolu şiddetle sallanıyor. "Cevap ver."

Beni yerinde tutan felçten kurtulurum ve o kapıyı kırmaya karar vermeden önce kapıya yaklaşıp kilidi açarım. "İyiyim," derim ve kapıyı açarım. Keskin hareketle kafamdaki ağrı şiddetini artırırken, mide bulantısı sözlerimi yalanlar.

Kollarımı tutar, koyu renkli gözleri beni delip geçer. "Solgunsun."

Bütün o makyajla bunu anlayabiliyor mu? Sanırım düşündüğüm kadar iyi bir iş çıkarmamışım. "Ben..." Bir başka mide bulantısı dalgası için yutkunuyorum. "Başım ağrıyor, hepsi bu."

Kaba ve sert bir şekilde küfür ediyor. "O zaman uzanman lazım."

Yatağa dönmek istemediğimi söylemeye fırsat bulamadan, beni tekrar kucağına alır ve oraya taşır. Sanki kemiklerim kibritten yapılmış gibi dikkatlice battaniyenin üzerine yatırır, sonra kapıya doğru büyük adımlarla yürür ve koridora çıkar.

O gittikten sonra, kabini tamamen çıplak bıraktığını fark ettim.

Bölüm 14
Alexei

"Ne oluyor lan?" Ruslan, ofisime dalıp masamın en üst çekmecesini açtığımda haykırır. O, dizüstü bilgisayarıyla masanın arkasında oturmaktadır. "Bir şey mi unuttun... pantolon falan mı?"

"Alina'nın ilacına ihtiyacım var," diyorum kısaca, hapları ve bir şişe suyu alırken. "Ve Vika'nın iğne voodoo'su için. Ona, ihtiyacı olan her şeyi kabinimize getirmesini söyle." Konuşurken, dolaba doğru yöneliyorum ve bulduğum ilk kot pantolonu alıyorum — sırf kardeşimi susturmak için olsa bile.

Ruslan'ın sesi ciddileşir. "Alina'nın başı mı ağrıyor?"

"Evet." Numara da yapmıyordu. Yüzü, on sekizinci doğum günü partisinden hatırladığım soluk, hafif yeşilimsi bir renge bürünmüştü.

"Siktir." Ruslan ayağa kalkar. "Bu çok kötü. Umuyordum ki..."

"Ben de."

Ofisten çıkıp Alina'yı bıraktığım yatak odasına geri dönüyorum. Yıllar boyunca, onun durumu hakkında birçok doktora danıştım, ama hastayı görmeden ve bir dizi test yapmadan bana söyleyebilecekleri çok az şey vardı — ona ait ulaşabildiğim tüm tıbbi kayıtları onlara göndermeme rağmen. Bu kayıtlar şaşırtıcı derecede azdı. Migreni için başlangıçta sadece birkaç farklı doktora gitmişti ve bu da çoğunlukla onu bayılttıran ağrı kesiciler almak içindi.

Sanki iyileşmek umurunda değilmiş gibi.

Ama ben önemsiyorum. Onun sağlıklı ve iyi olmasını istiyorum ve bunu başarmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Elimdeki ilaç şişesi, Moskova'nın en iyi nöroloğu tarafından bana verilen, piyasada bulunan en güçlü migren ilacı. Eve vardığımızda, onu kapsamlı bir muayene için ona götüreceğim, ama bu arada, bu ilaç en şiddetli ağrıyı dindirmeli. Bu ilacı daha önce denediğini sanmıyorum, en azından kayıtlarına göre ona resmi olarak reçete edilmemişti. Ve tabii ki Vika da var.

Onunla ilgili olarak, şefimin hızlı adımlarını duyuyorum ve dönüp ona doğru koridorda aceleyle yürüyen, elinde büyük siyah bir çanta taşıyan şefimi görüyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyorum ve o, koyu renkli gözleri

ciddi bir ifadeyle başını sallıyor. "Tamam. Hadi girelim."

Kabinin kapısını açtım ve Vika peşimden girerken içeri girdim. Alina yatakta, pijamalarından birini giymiş ve alnına ıslak bir havlu koymuştu. Ayrılmadan önce ona havlu vermediğim için kendime kızdım. Bu hatayı bir daha yapmayacağım.

Odayı geçip hapları ve su şişesini komodinin üzerine koyuyorum, sonra karımın yanına, yatağın kenarına oturuyorum. "O kadar mı kötüsün?" diye soruyorum yumuşak bir sesle, sesimi alçak ve yatıştırıcı tutarak. Kendi deneyimlerimden biliyorum ki gürültü ve baş ağrısı birbirine uymaz — gerçi benim baş ağrılarım hiç onunki kadar şiddetli olmamıştı.

Alina küçük, sarsıntılı bir baş hareketiyle onaylar, dudakları sıkı bir çizgiye bükülür ve ben, kabinde dolaşıp akşamüstü güneşinin kalan ışınlarını engellemek için pencere perdelerini indiren Vika'ya parmaklarımı şıklatırım. Ben avucuma iki hap dökerken o aceleyle yanıma gelir.

"Bunları yut," derim Alina'ya, havluyu çıkarırken ve kolumu onun ince beline dolayarak onu nazikçe yarı oturur pozisyona getirirken.

Bana baykuş gibi gözlerini kırpıştırır. "Bunlar

ne?" "Migren ilacı. Ağzını aç."

Tereddüt ediyor, ama sonra bana güvenmeye karar veriyor olmalı. İtaatkar bir şekilde ağzını açıyor ve ben de hapları dilinin üzerine koyup ona bir şişe su veriyorum. Hapları yuttuktan sonra onu yastığının üzerine yatırıyorum ve dönüp Vika'ya bakıyorum. Vika çantasını açmış ve iğnelerini yatağın ayak ucuna yaymış durumda.

"O nedir?" diye sorar Alina ihtiyatla, dirseğiyle kendini kaldırarak benim bakışımı takip eder.

"Vika önceki hayatında akupunktur doktoruydu," diyorum. "Migrenine yardımcı olabileceğini düşünüyor."

"Çin'in en iyi pratisyenlerinden eğitim aldım," diyor Vika yumuşak bir sesle, elinde birkaç iğneyle yanıma gelerek. "İzin verirseniz..."

Alina bana tereddütle bakar. "Sanırım..."

"Denemesine izin ver," derim. "Acıtmaz."

Meridyenlere, chi'ye ve tüm bu saçmalıklara inanmıyorum, ama Vika'nın iğneleri benim gerilim baş ağrılarım ve bazı erkeklerimin eski yaraları için harikalar yarattı. Bunun ne kadarının plasebo etkisi olduğunu asla bilemeyeceğim, ama benim görüşüme göre, işe yarıyorsa, işe yarıyor demektir.

"Uzan ve rahatla," diye ısrar eder Vika. "Hiçbir şey hissetmeyeceksin, söz veriyorum."

Alina şüpheci görünüyor ama itaat ediyor ve Vika işine koyuluyor. Birkaç dakika içinde, karım iğne yastığına benziyor — çok güzel bir iğne yastığı, ama yine de iğne yastığı. Kafasında özellikle şiddetli bir ağrı hissettiği için yüzünü buruşturduğunu görünce göğsüm sıkışıyor ve elini elimle kavrayıp, dikkatini dağıtmak için başparmağımla bileğinin içini okşuyorum. Keşke daha fazlasını yapabilseydim. Keşke onun yerine ben orada acı çeken kişi olsaydım. Keşke...

"İşte," diye mırıldanarak Vika geri adım attı. "Şimdi birkaç dakika bekle. Kıpırdama, tamam mı?"

"Tamam," diye mırıldanır Alina, gözlerini kapatır ve ben bileğini okşamaya devam ederken elindeki gerginliğin biraz azaldığını hissederim. "Lütfen yakında gelip bunları çıkarın."

"Evet, tabii ki."

Vika birkaç hızlı adımla uzaklaşır ve arkasından kapıyı dikkatlice kapatır.

.

Bölüm 15
Alina

Yavaşça, kademeli olarak ve sonra birdenbire oluyor. Mide bulantısı kayboluyor, kafamdaki şiddetli zonklama hafifliyor, bıçak gibi saplanan ağrı, şakaklarımda hafif bir gerginlik hissine dönüşüyor. Ve tüm bu süre boyunca, onun dokunuşunu hissediyorum: büyük ve sıcak eli, başparmağının pürüzlü, nasırlı kenarı bileğimi dairesel hareketlerle ovuşturuyor, beni sakinleştirip rahatlatıyor, bir şekilde ağrıyı uzaklaştırıyor.

İlaç mı? Beni kirpiye dönüştüren saç teli inceliğindeki iğneler mi? Ya da belki de sadece bileğimi ovuşturmasının hipnotik etkisi, içimi derinlemesine ısıtması, midemdeki endişe düğümünü çözmesi
—kardeşlerimin bizi bulduğunu düşünmeye başladığımda oluşan düğüm, birden fark ediyorum.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor Alexei yumuşak bir sesle ve ben gözlerimi açıyorum, bu kesintiye minnettarım. Kurtarılma düşüncesinin bu migreni tetiklemesinin ne anlama geldiğini düşünmek istemiyorum, çünkü geçmişte tetikleyici her zaman ona ait olma korkusuydu.

"Evet, çok daha iyiyim," diye itiraf ediyorum. "Ne kadar oldu?"

Gülümsüyor ve bir kez olsun, dudaklarının alaycı kıvrımı sadece sıcak bir zevk barındırıyor. "Yaklaşık on dakika. İlacın etkisini göstermesi için çok erken, yani Vika'nın becerileri tam yerinde olmalı. Kelimenin tam anlamıyla."

Ya da senin dokunuşun sihirli.

Ama bunu söylemiyorum. Söyleyemem. Bunun yerine, onun kelime oyununa zayıf bir gülümsemeyle karşılık verip gözlerimi kapatıyorum, umarım o bilek ovma hareketine devam eder — ve devam ediyor. Çok geçmeden, kalan baş ağrısının hafif zonklaması da diner ve uykum gelmeye başlar.

"Söylemeyi unuttum... Haplar seni uykulu yapabilir," diye mırıldanıyor Alexei, başparmağını aşağıya doğru hareket ettirerek avucumu ovmaya başlıyor ve kafamdaki iğneler çıkarılırken memnuniyetle iç çekiyorum.

Vika geri mi geldi? Geldiğini duymadım bile. Belki Çin'de akupunkturla birlikte ninja becerileri de öğrenmiştir. Hayır, dur, o

Japonya...

Göz kapaklarımın üzerinde sıcak dudakların dokunuşuyla uyanıyorum.

Bu bir rüya mı? Bir rüya olmasını istiyorum...

"Kahvaltı zamanı, uykucu," Alexei'nin derin sesi kulağımda fısıldıyor ve sert bir yanak çeneme sürtünürken, şakaklarıma yumuşak, nazik bir öpücük konduruluyor.

O zaman rüya değil. En azından daha önce gördüğüm türden bir rüya değil. Genellikle Alexei'nin olduğu rüyalar çok daha karanlık... ve sonsuz derecede daha erotiktir. İsteksizce gözlerimi açtım ve kocamın üzerime eğildiğini, dudaklarında şefkatli bir gülümseme olduğunu gördüm.

Gözlerimi kırpıştırıyorum, ağzının kıvrımlarının tanıdık acımasız, alaycı halini almasını bekliyorum, ama şefkat hala orada, oniks gözlerindeki sıcaklık da öyle.

Buna dayanamayıp, başka yere bakıp boğazımı temizledim. "Kahvaltı mı dedin?"

"Hmm-mm." Alnıma bir kez daha yumuşak, tatlı bir öpücük konduruyor ve kalbimin düzensiz atmasına neden oluyor. "Yaklaşık on dört saat uyudun ve akşam yemeğini atladın, bu yüzden dünün tekrarı yaşanmadan önce bir şeyler yediğinden emin olmak istedim." Çenemi avuçlayarak gözlerimi kendininkilere bakmaya zorluyor. "Nasıl hissediyorsun? Baş ağrısı, mide bulantısı, baş dönmesi var mı?"

"Ben... hayır." O kadar uzun uyuduğuma şaşırdım, ama onun dışında kendimi gayet iyi hissediyorum. Hatta biraz acıkmış bile olabilirim.

Sanki bu düşünceye cevap verircesine, midem yüksek sesle guruldadı.

Çok açım ve çok utanıyorum, özellikle de Alexei'nin yüzündeki gülümsemeyi gördüğümde.

Oturup, yüzümü kızarttığına şüphe olmayan kızarıklığı görmezden gelmeye çalışıyorum. "Kahvaltı iyi fikir. Hazırlanmama izin ver."

"Tamam." Hâlâ gülümsüyor, koyu renkli gözlerinin köşeleri kırışıyor. "Birazdan yukarıda görüşürüz."

Alnıma bir öpücük daha kondurup odadan çıkar.

Sabah rutinimi rekor hızla tamamlıyorum — çünkü açım, Alexei'yi görmek için sabırsızlandığımdan değil. Saçımı kuruturken, neden çekmek istemediğim bir adam için güzel görünmeye çalıştığımı tekrar merak ediyorum, ama ellerim otomatik pilotta çalışıyor, ruj ve maskara sürüyor, dantelli sütyen ve tanga seti giyiyor, dolaptan gök mavisi ipek bir elbise ve ten rengi yüksek topuklu sandaletler çıkarıyor.

Güverteye çıktığımda, Alexei sancak tarafındaki korkulukta durmuş Ruslan ile konuşuyor. Adımlarımı duyan Alexei bana doğru dönüyor ve onu yarım saat önce görmüş olmama rağmen, varlığının etkisi üzerimde büyük bir etki yaratınca ağzım kuruyor.

Bu sabah yine her zamanki koyu renkli kıyafetlerini giymişti: siyah bir tişört ve koyu renkli kot pantolon. Rüzgâr siyah saçlarını dalgalandırırken, güneş güçlü kollarını süsleyen karmaşık dövmelerin desenlerini vurguluyordu. Modern bir korsan, vahşi bir deniz savaşçısı gibi görünüyordu.

Ona o kadar odaklanmış durumdayım ki, ikisi bana doğru gelirken kardeşini ancak fark ediyorum. Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve makyajımın altına sürdüğüm kalın güneş kremi tabakasına rağmen yüzüm yanıyor gibi hissediyorum. Hiçbir neden yokken, dün yatakta bana yaptıkları aklıma geliyor ve bugün, istediğini almaktan onu alıkoyacak hiçbir pazarlık olmadığını fark ediyorum.

Bana istediği her şeyi yapmaktan.

O, Ruslan'ın yanında, önümde durduğunda, zorlukla yutkunup, sakin görünmeye çalışıyorum.

"Çok güzelsin, Alinyonok," diyor kocam yumuşak bir sesle, gözleri parıldıyor ve bu iltifatın benzerini daha önce milyonlarca kez farklı insanlardan duymuş olsam da, göğsümü tuhaf bir sıcaklık kaplıyor — bu sabah onun yanında hissettiğimle aynı duygu.

Bu sıcaklık, o eğilip dudaklarıma sahiplenici bir öpücük kondurduğunda içimi dolduran gerginlikle hem iç içe hem de ayrı bir şey.

Alexei doğrulduğunda Ruslan kuru bir şekilde "Daha iyi hissediyorsun galiba" diyor ve ben gözlerimi kırpıştırarak nihayet onun varlığını tam olarak fark ediyorum.

"Evet, çok daha iyiyim," diyorum, ona soğuk bir gülümseme atarak. "Teşekkürler."

O da keskin, beyaz bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bunu duyduğuma sevindim. Şimdi yemek yiyebilir miyiz lütfen? Açlıktan ölüyorum."

Cevap beklemeden, çıkıntının altındaki masaya doğru yönelir, Alexei ve ben de onu takip ederiz. Yürürken, Alexei avucunu belimin altına koyar ve omurgamda sıcak bir karıncalanma hissi uyandırır, ben de bunu görmezden gelmeye çalışırım.

Oturur oturmaz, Vika her türlü yemeğin bulunduğu bir araba ile ortaya çıkar. Ben her zamanki meyveli karabuğday kasha'mı alırken, erkekler tabaklarını ıstakozlu omlet, karides ve ızgara sebzelerle doldururlar. Onları izlerken burnumu kırıştırırım. Bu kadar erken saatte bu kadar zengin ve lezzetli yemekler... Aç olmama rağmen, sadece düşüncesi bile midemi bulandırır.

"Ne oldu?" diye sorar Alexei, koyu renkli gözleri anında bana odaklanır. Sanki benimle ilgili altıncı hissi varmış gibi.

"Hiçbir şey," diyorum, kaşığımı bırakarak. "Sadece biraz mide bulantısı hissediyorum, hepsi bu. Muhtemelen dünkü ilaçların yan etkisi."

"Olabilir," diyor Alexei. "Bir dahaki sefere önce Vika'nın iğnelerini deneyeceğiz. Ya da daha iyisi, Vika seninle önleyici olarak çalışabilir, baş ağrılarını tamamen önlemeye çalışabilir."

Yemeğe devam ediyor, ben de öyle, yumurta ve deniz ürünlerinin keskin kokusunu içime çekmemeye çalışıyorum. Ağzımın suyu akıyor, ama iyi anlamda değil.

"Peki, Slava nasıl?" diye sorar Ruslan. Ben de ona bakıp, onun da Alexei gibi çocuğun amcası olduğunu hatırlayana kadar şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırırım.

Alexei ve benim Nikolai'nin oğluyla eşit derecede akraba olmamız bana hala garip geliyor, Ruslan da öyle.

"İyi," diyorum dikkatlice, bir bardak portakal suyu alırken. Ruslan'ın, yeğenini kaçırdıkları için ailemden memnun olduğunu düşünemiyorum, her ne kadar Slava'nın babası olarak Nikolai'nin bunu yapmaya hakkı olsa da. "Büyüyor. İngilizce öğreniyor."

"Alexei, kardeşine ve yeni karısına çok bağlandığını söyledi," diyor Ruslan. "Bizden hiç bahsetti mi? Bizi özlüyor mu?"

Beni dikkatle izleyen Alexei'ye bakıyorum. O da bu sorunun cevabını bilmek istiyor olmalı.

"O... bir süre pek konuşmadı," diye itiraf ediyorum. "Annesinin ölümü ve bizi tanımaya başlaması arasında, o kadar küçük bir çocuk için sindirmesi gereken çok şey vardı." Dudaklarımı ısırıyorum, kardeşlerime bakıyorum. "İkiniz ona yakın mıydınız?"

"İstediğimiz kadar yakın değildik," diyor Alexei. "Ksenia hamile kaldıktan sonra, annemizin kız kardeşiyle yaşamak için Krasnodar'a taşındı.

Onu ve Slava'yı sadece önemli bayramlarda görebiliyorduk." Dudaklarını sıkıştırıyor. "Şimdi anlıyorum ki, bunun nedeni muhtemelen, oğluna daha fazla zaman ayırırsak Slava'nın babasının kim olduğunu anlayacağımızdan korkmasıydı."

"Ailemden hiç şüphelenmedin mi?" diye soruyorum ve Ruslan başını sallar.

"Geriye dönüp bakınca, Slava'nın kardeşlerine olan benzerliği bize onun babasının kim olduğunu anlamamızı sağlamalıydı, ama ikimiz de o yönde düşünmüyorduk," diyor yüzünü buruşturarak. "Bildiğimiz kadarıyla, Ksenia hiç Molotovlarla tanışmamıştı. Hamile kaldığında, bunun tek gecelik bir ilişkiden olduğunu söyledi ve o adamla birlikte olmak istemediği için bu konuyu araştırmamızı istemedi, biz de öyle yaptık."

"Sana söylediğim gibi, bu bir hataydı," diyor Alexei somurtkan bir ifadeyle. "Eğer daha fazla ısrar etseydik ya da en azından DNA testi yaptırsaydık..."

"Kız kardeşimizin isteğine saygı gösterdik," diye tersler Ruslan. "Bir ailenin yapması gerektiği gibi."

İki adam birbirlerine sertçe bakıyorlar. Görünüşe göre, istemeden eski bir tartışmayı yeniden alevlendirmişim. Muhtemelen geri çekilip konuyu değiştirmeliyim, ama pervasız bir şey beni ileriye itiyor.

"Peki ya babanız?" diye soruyorum. "Slava ile iyi geçinir miydi?"

Soruyu sorarken Alexei'ye bakıyorum, bu yüzden tüm vücudunun gerginleştiğini, yüzünün tüm ifadesini kaybettiğini görüyorum.

"O çocuğu pek tanımıyordu," diyor Ruslan düz bir sesle ve bakışlarımı ona çevirdiğimde, kardeşi gibi o da aynı anlamlı ifadesizliği takınıyor. "En azından Ksenia ölmeden önce pek fazla zaman geçirmemişlerdi."

Tüm bunları sindirmek için kendime biraz zaman kazanmak amacıyla portakal suyumdan bir yudum alıyorum. Kocam ve ailesi hakkında bilmediğim çok şey var ve bildiklerim de hiç iyi değil. Acımasız erkeklerle büyüdüm, ama Boris Leonov, Alexei ve Ruslan'ın babası, söylentilere göre bambaşka bir sınıfta. Bütün ailelerin katledilmesinden düşmanlarına yapılan korkunç işkencelere kadar her şeyi fısıldayarak duydum ve eğer bu bizim çevrelerde açıkça fısıldanıyorsa, bu buzdağının sadece görünen kısmıdır.

Böyle bir adamın bir çocuğa karşı nazik olabileceğini hayal edemiyorum... Slava'nın Nikolai'ye karşı ilk başta sergilediği davranış, tümüyle kapalı ve korkmuş hali, bizde her türlü şüpheyi uyandırdı.

"O zaman Slava neden babanın yanına taşındı?" diye soruyorum ve sesimi mümkün olduğunca sakin tutmaya çalışsam da, soru bir suçlama gibi çıkıyor. "Ksenia'nın kazasından sonra onu evine alabilecek başka kimse yok muydu?"

Mesela amcalarından biri gibi... Tabii *onların* çocuğa iyi davranacaklarının garantisi yoktu. Slava, Alexei ile kardeşim arasındaki silahlı çatışma sırasında "Lyosha Amca"dan korkuyormuş gibi davranmadı, ama o kısa etkileşimden onların ilişkisi hakkında bir sonuca varmam zor.

Bu kadar dikkatli olmasaydım, Alexei'nin ifadesiz yüzünün arkasında, kanımı donduran soğuk ve karanlık bir şeyin parıldadığını fark edemeyebilirdim.

"Babamız ölüyor," diyor sakin bir sesle. "Duymuş olabileceğin gibi, pankreas kanseri."

Gözlerimi kırpıyorum. Duymadım. Neden duymayayım ki...

"Kardeşlerin biliyor. Kliniğin kayıtlarını hacklediler," diyor Alexei, sormadığım soruyu cevaplayarak. Gözleri sertçe parlıyor. "Sana söylemediler mi?"

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. Ne zamandır biliyorlar? Ve neden bana söylemediler? Tabii... kardeşlerim beni çocuk gibi görüp, her türlü stresten korumaya çalışmadılarsa... Tıpkı Alexei'nin Amerika'da beni ve Slava'yı aradığını bana söylemedikleri gibi. Muhtemelen Leonovlarla ilgili her şeyin baş ağrılarımı tetikleyebileceğini düşündüler.

"Ben... özür dilerim." Sözler otomatik olarak ağzımdan çıkıyor.

Alexei sert bir kahkaha attı. "Hayır, değilsin."

Haklı. Üzgün değilim. Bu kaderi hak eden biri varsa, o da Boris Leonov'dur. Bu yüzden göğsümdeki tuhaf ağrı hiç mantıklı gelmiyor. "Slava bu yüzden mi..."

"Ksenia'nın ölümünden sonra onunla yaşamaya mı başladı?" Ruslan araya girdi. Gri gözleri Alexei'ninkilerle aynı sert ışıkla parlıyordu. "Doğru tahmin ettin. Bu, babamızın son arzusu idi: torununu daha iyi tanımak."

"Asla yerine getirmememiz gereken bir vasiyet," diyor Alexei kısaca ve kardeşlerime bakarken, Boris Leonov'un çektiği acıları hak ettiğini düşünen tek kişinin ben olmadığımı anlıyorum.

Alexei ve Ruslan'ın yüzlerinde bu çok açık bir şekilde yazıyor.

Neden böyle hissettiklerini öğrenmek için daha fazla ısrar etmek istiyorum, ama bu sorulara cevap vermeyeceklerini biliyorum. İki adamın yüz ifadeleri daha önce kapalıysa, şimdiye kadar hiç bu kadar kapalı olmamıştı — her bir yüz hatları buzla oyulmuş gibi soğuk ve sert. Özellikle Alexei'ninki.

"Babanızın ne kadar zamanı kaldı?" diye soruyorum sessizce, kocama bakarak. Ona sempati duymamalıyım, ama göğsümdeki acıdan başka bir şey hissetmiyorum. Şimdi anlıyorum, Ksenia'nın ölümcül kazasını öğrendiğimde hissettiğim şeyi hatırlatan, donuk, sıkıcı bir acı.

Sanki Alexei'nin kaybı, kederi benimmiş gibi — ve babasının durumunda, bunun altında yatan karanlık öfke de.

Babamı her düşündüğümde hissettiğim öfkeyle aynı öfke.

"Haftalar," Ruslan, Alexei cevap veremeden cevap veriyor. "Muhtemelen daha az. Kanser zaten tüm hayati organlara yayılmış. Doktorlar, hala hayatta olmasının bir mucize olduğunu söylüyorlar."

Ruslan konuşurken gözlerim Alexei'ye odaklanmış durumda, bu yüzden son cümlede neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe gerildiğini görüyorum. Göğsüm daha da sıkışıyor. Boris Leonov ne kadar canavar olursa olsun, o hala Alexei'nin babası, tıpkı beni dünyaya getiren canavarın benim babam olması gibi.

Her şeye rağmen, bugüne kadar, içimde çocukluğumun babasını özleyen küçük bir parça var, bir zamanlar beni omuzlarında gezdiren ve annem almadığında bana doğum günü pastası alan adamı. Bu anılar, az sayıda olsalar da, zihnimde parlak bir şekilde parlıyorlar, özellikle de babamın geri kalan zamanlarda bana en iyi ihtimalle kayıtsız davrandığı düşünülürse.

"Üzgünüm," diyorum yine, ve bu sefer içtenlikle söylüyorum. Alexei'nin babasıyla ilgili o nadir, parlak anıları olup olmadığını kesin olarak bilmiyorum, ama sanırım var.

Ailelerimiz ve onların berbat halleri konusunda çok ortak noktamız olması muhtemel.

Sözlerim üzerine Alexei'nin yüzünde bir değişiklik olur, sert, ifadesiz maskesi bir anlığına çatlar. "Teşekkürler, Alinyonok," der yumuşak bir sesle ve elini benimkinin üzerine koyar, beni sıcaklığı ve gücüyle sarar... birbirimize ait olduğumuzu hissettiren rahatlatıcı bir yanılsama ile.

Ama ait değiliz. Hiçbir zaman olmadık.

O, hile ve zorla hayatıma girmiş ve çok daha kötüsünü yapmak üzere.

Her içgüdüme karşı koyarak, elimi çekiyorum, yüzünün bir darbe almış gibi gerilmesini ve onun sıcaklığını kaybetmenin göğsümdeki acıyı keskinleştirmesini görmezden geliyorum. Alexei'nin benim sempatime ihtiyacı yok. Onu rahatlatma, acısını dindirme dürtüsü, tehlikeli olduğu kadar mantıksız da. Sırf ailelerimiz berbat durumda ve onun yaşadıklarını anlıyorum diye birbirimize ait değiliz. Bu, onun yaptığı ve yapmayı planladığı tüm korkunç şeyleri affetmem için yeterli değil.

"Biliyor musun? Ben zaten doydum," Ruslan mırıldanarak ayağa kalkar. "Lütfen Vika'ya tebriklerimi ilet. Her zamanki gibi her şey çok lezzetliydi."

Ne Alexei ne de ben onun sözlerine cevap veriyoruz. Aramızdaki hava yeniden gerginlikle doluyor — Ruslan ayrıldığında, bizi masada oturmuş, gözlerimizi birbirine kilitlenmiş halde bırakarak, bu gerginlik daha da yoğunlaşıyor.

"Neden?" Alexei konuşurken dudakları neredeyse hiç hareket etmiyor, sesi alçak ve kontrolsüz bir öfkeyle dolu. "Neden bize bir şans vermiyorsun?"

"Çünkü sen benim istediğim kişi değilsin." Bu gerçek ama aynı zamanda kısmen de yalan — ve bunun farkına varmak beni daha da ileri gitmeye, daha sert vurmaya itiyor, ne kadar pervasızca olursa olsun. "Sen, babam, kardeşlerim — hepiniz aynısınız. Başkalarını hiçe sayarak, bedeli veya sonuçları düşünmeden istediğinizi alıyorsunuz." Konuştukça yüzü tehlikeli bir şekilde kararır, ama artık çok ileri gittim, durmam mümkün değil. "Ben daha çocukken ailemi manipüle ederek bu berbat nişana razı oldular, sonra on yıl boyunca beni takip ettin. Beni çekici bulan her erkeği öldürdün ve kim bilir kaç tane kardeşimin muhafızını öldürdün. Beni yatağına ve bu evliliğe zorladın. Ve benden seni kucaklamamı mı bekliyorsun?"

"Evet." Cevap, keskin ve tavizsiz, bir yıkım topu gibi bana çarptı. Gece yarısı bakışlarındaki şefkatin izi kalmamıştı. Şimdi bana bakan adam, kabuslarımdaki korkunç takipçiydi, on bir yıl önceki kaderimizdeki karşılaşmamızdan beri hayatımı ele geçirmiş olan şeytandı. Ateşli bakışlarıyla bana doğru eğildi ve sakin bir sesle, "Tam da bunu bekliyorum, güzelliğim. Ve tam da bu olacak, bugünden itibaren." dedi.

Bölüm 16
Alexei

Bana meydan okurcasına bakıyor, çenesini dik tutarak cesaretin timsali gibi, ama ben onun altında yatan korkuyu görüyorum. Benden, ona yapacağım şeylerden korkuyor.

Bundan nefret ediyorum. Aramızın bu şekilde olmasından nefret ediyorum, bana söylediği sözlerden neredeyse aynı derecede nefret ediyorum, çünkü söylediği hiçbir şey yanlış değil. Ben istediğini alan acımasız bir piçim ve onu gördüğüm andan itibaren onu istedim. Ve o, ne kadar inkar etse de, beni istedi.

"Yemeğini bitir," diyorum, o solgun yüzünde kocaman yeşil gözleriyle bana bakarken. "Enerjiye ihtiyacın olacak."

Boğazı yutkunarak titrer. "Aç değilim." "Ye, yoksa

seni bağlayıp elle besleyeceğim."

Narin burun delikleri genişledi, ama kaşığını aldı. Grechka kasesi neredeyse doluydu — şimdiye kadar sadece birkaç lokma yemişti — ve ben onun yavaşça, isteksizce, gözleri yere bakarak yemesini izledim.

Belki de ona elle yedirmeliydim. Son seferinde ikimiz de çok zevk aldık.

Eminim ki, eğer yatağıma zincirlenmiş olsaydı, daha da çok zevk alırdık.

Bu düşünceyle kanım çüküme hücum etti, içimde uğultu yapan öfkeyle karışan bir tahrik hissettim. Alina'dan önce, bu tür şeylerden hoşlandığımı düşünmüyordum

—iyi, sert bir sikiş beni tatmin etmek için her zaman yeterli olmuştu—ama onun ağzını sertçe kullanmaktan ve sonrasında bana yapışıp kalmasından zevk aldığımı inkar edemem. Yıllar geçtikçe, onunla ilgili fantezilerimin giderek daha karanlık hale geldiği gerçeğini de inkar edemem. Sanki onu uzun süre elde edememenin yarattığı hayal kırıklığı, bir zamanlar basit ve karmaşık olmayan şehveti bozmuş, onu tamamen ve tamamen benim olana kadar her türlü direnişini ezmek için hakimiyet kurma ve sahip olma dürtüsüne dönüştürmüş gibi.

Bu dürtüyle mücadele etmek için elimden geleni yaptım, ama artık yapmıyorum. Sabırlı ve anlayışlı olmak için tüm çabalarıma rağmen, o beni bir canavar olarak görüyor,

ben de öyle davranayım bari.

Başka hiçbir şey işe yaramadı.

Kasesini bitirip portakal suyundan birkaç yudum daha içmesini bekledikten sonra ayağa kalkıp onun oturduğu yere doğru yürüdüm. "Kalk." Sesim sert çıkarken sandalyesini çekip çektim. "Gidelim."

Yavaşça ayağa kalkıyor, yüzü solgun, bana yalvarırcasına bakıyor. "Alexei..."

Onun dirseğini tutuyorum. "Yürü, yoksa seni taşırım."

Hızlı, iç çekişli nefesini duyabiliyorum, kaçınılmazı geciktirmek için yollar aradığını hissediyorum ve kararlılığım daha da sağlamlaşıyor. Sabırlı ve anlayışlı davrandım, ama bu beni hiçbir yere götürmedi. Onun yalvarışlarına her boyunduruk geldiğimde pişman oldum, o da öyle.

Geriye dönüp bakınca, onun gençliği konusundaki vicdan azabımı yenip, on beş yaşındayken onu almalıydım, fiziksel olarak hariç her şekilde onu benim yapmalıydım. Evet, bu onu ailesinden çalmak anlamına gelirdi ve muhtemelen Molotovlarla bir savaş başlatırdı, ama on yılı boşa harcadıktan sonra yine de aynı noktaya geldik.

"Alexei, lütfen." Onu merdivenlerden aşağı indirirken sesi titriyor. "Daha sabahın erken saatleri. Bekleyemez mi? Ben... Hâlâ başım ağrıyor."

"O zaman birkaç orgazm yardımcı olabilir."

Tabii ki baş ağrısı konusunda yalan söylüyor; bir saat önce bana tamamen iyi olduğunu söylemişti. Şaşırmadım, ama gerçek durumunu klişe bir bahane olarak kullanmasına garip bir şekilde hayal kırıklığına uğradım. Her neyse, bu işe yaramayacak. Son basamakta tökezlediğinde dirseğini daha sıkı tuttum ve sonra direnme çabalarını görmezden gelerek onu koridordan kabine doğru çektim.

Kapıyı açarak onu içeri çekip arkamızdan kapıyı kapatıyorum. Ancak o zaman onu bırakıyorum. O hemen geri çekiliyor, göğsü inip kalkıyor.

"Alexei..." Sesinde çaresiz bir yalvarış var. "Lütfen bunu yapma."

"Neyi yapmayayım? Karımla sevişmeyi mi?"

"Sevmek mi?" Keskin, acı bir kahkaha attı. "Senin için olan bu mu?"

Sözleri bir satır gibi keskin. Aşk mı? Hiç bu şekilde düşünmemiştim. Takıntı, arzu, ihtiyaç, zorlama... İçimdeki cadı iksirine bu kelimeleri yakıştırmak daha kolay. Ama belki de aşk budur, onsuz bir hayatı hayal etmemi imkansız kılan bu sürekli, her şeyi tüketen arzu.

Her halükarda onun için bir önemi yok. O aynı şeyi hissetmiyor. Ama hissedecek. Çocuğum karnında olduğunda, benim olduğunu kabul etmekten başka seçeneği kalmayacak. Ama önce bunun gerçekleşmesini sağlamalıyım, bu da daha fazla gecikme olmaması anlamına geliyor.

Daha fazla uzatmadan soyunmaya başlıyorum. Hareketlerim metodik ve kasıtlı. Ona, şehvetle hareket eden bir hayvan değil, bir hedefe odaklanmış bir erkek olduğumu, ne kadar güzel yalvarırsa yalvarsın, kararımdan vazgeçmeyeceğimi bilmesi gerekiyor. Şehvetin bu işin bir parçası olmadığı anlamına gelmez. Onu, beni bile korkutan bir yoğunlukla arzuluyorum. Yine de, kontrolüm bir ipin ucunda olsa da, kontrolüm hala bende.

O, yerinde donup kalır, ben giysilerimi hızla çıkarıp yakındaki bir sandalyeye atarken bana bakar. Dudakları açılır, sanki bir şey söylemek ister gibi, ama boğazından hiçbir kelime çıkmaz. Bunun yerine, gözle görülür bir şekilde yutar ve dilinin ucu alt dudağının üzerine atar, hızlı ve gizli bir hareketle onu ıslatır, bakışları benim dikleşmiş ereksiyonuma odaklanır.

Testislerim, nefesimi kesen yoğun bir şehvet dalgasıyla gerilir. Konuşabildiğimde, sesim kalın ve boğuk çıkıyor. "Elbiseni çıkar."

Gözlerini bana kaldırıyor. "Hayır." Sesi titriyor. "Ben... yapmayacağım."

Boğazımdan kaba bir kahkaha çıkar. "Oynamak istediğin oyun bu mu, güzelim?"

Bir adım daha geri çekildi. "Bu bir oyun değil. Beni rahat bırakmanı istiyorum."

"Bunun olmayacağını biliyorsun." Ses tonum yumuşak, içimde kasıp kavuran açlığa rağmen neredeyse nazik. Çünkü *bu* bir oyun, onun benim kötü adamı oynamamı istediği bir oyun. Ve bugün bunu memnuniyetle yapacağım.

Dudaklarımı karanlık bir gülümsemeye bükerek, yavaş ve kararlı adımlarla ona doğru ilerlemeye başlıyorum. Yutkunuyor ve sanki kaçacak bir yer arıyormuş gibi gözleri odanın içinde dolaşıyor. Tabii ki kaçacak bir yer yok. Kabin küçük değil, ama çok da büyük değil ve tek çıkış arkamda. Ve bir mucize eseri benden geçmeyi başarsa bile, okyanusun ortasında bir teknedeyiz.

O da aynı sonuca varmış olmalı ki, gözleri yüzüme geri dönüyor, boyun eğmiş ama bir şekilde hala meydan okuyan bir bakışla. "Bunun için senden nefret edeceğim," diye uyarıyor ve ben acı bir gülümsemeyle onun önünde duruyorum.

"Zaten nefret etmiyor musun?" "Böyle değil. Ben..."

"Bana tüm detayları sonra anlatabilirsin."

Ve parmaklarımı onun güzel elbisesinin korsajına geçirip, onu parçalıyorum.

Bölüm 17
Alina

Nefesim kesilir, ellerim onun ani şiddetli hareketine tepki gösterir, ama elbise çoktan mahvolmuştur, gök mavisi ipek bir yığın halinde yere düşer ve beni sadece tanga ve sütyen setim ve yüksek topuklu sandaletlerimle baş başa bırakır. İçgüdüsel olarak geri atlamak isterim, ama o bunu önceden tahmin etmiştir. Bileklerimi yakalayıp, demir gibi bir tutuşla beni kendine çeker, dudaklarında hala alaycı bir gülümseme vardır.

"İstendiğinde çıkarmalıydın, Alinyonok," diyor, bir ebeveynin çocuğuna öğüt verdiği gibi. "Burada sonsuz sayıda elbise yok, biliyorsun."

"O zaman onları yırtmayı bırak!" Çok geç, tuzağa düştüğümü fark ettim. Titrek bir nefes alıp, kalbimin öfkeli atışlarını ve parmaklarının bileklerimi demir kelepçeler gibi sıkıca tutarak dirseklerimi bükük ve alt vücudumu tamamen sertleşmiş penisine değecek şekilde tutmasını görmezden gelmeye çalışıyorum. "Sana söyledim, istemiyorum..."

Beni bir öpücükle susturur. Dudakları serttir, dili neredeyse şiddetle ağzımın içine girer, ama yine de heyecan vücudumu kaplar, meme uçlarımı sert taşlar gibi sertleştirir ve içimi yumuşatır. Ona karşı erimemek için tüm gücümü kullanırım. Bunun yerine, tüm gücümle mücadele etmeye başlarım, beni boğmakla tehdit eden arzu dalgasıyla savaşırım, ondan çok kendimle savaşırım.

Kaybetmeye mahkum olduğum bir mücadele, ama yine de dişlerimi alt dudağına geçirdiğimde ve kanın bakır tadı ağzıma dolduğunda onun sarsılmasından tatmin oluyorum. Bu seferki kesinlikle *onun* kanı, benim değil, ve bunu bilmek bana derin, karanlık bir zevk veriyor. O beni işaretlediği gibi ben de onu işaretledim, o benim bedenimi deldiği gibi ben de onun bedenini deldim. Onun bekaretini çalmamış olabilirim, ama ısırık izi bir yara bırakmasa da, artık onun bedeninde benim izim var.

Garip bir dürtüyle, yaralı dudağını ağzıma alıp metalik tadı daha fazla çekiyorum ve o boğazından düşük bir homurtu çıkararak

bir eliyle boynumun arkasını, diğer eliyle kıçımı kavrar, dişlerini alt dudağıma batırırken beni kocaman ereksiyonuna doğru çeker. Yeni kazandığım özgürlüğü kullanarak sırtını tırmalarım, sol bacağımı kalçasına dolarken, tüm mantığa aykırı olan yakıcı bir ihtiyaçla, ağrıyan klitorisimi şişmiş penisinin uzunluğuna sürterim. Tanga külotumun ince danteli, çıplak vücutlarımız arasındaki tek engeldi ve çoktan ıslanmıştı, arzumu kanıtlayan ıslaklık ile. Farklı koşullar altında, utançtan yerin dibine girerdim, ama beni tüketen erotik cehennemde utanacak yer yoktu. Gerilim çoktan içimde kıvrılıyor, kalçalarımın her sallanışında klitorisim onun sertliğine sürtünüyor, ağızlarımız dişler, diller ve dudaklarla bir savaşta kilitli kalırken bile beni uçuruma daha da yaklaştırıyor. Vücudumuzun verdiği aynı savaş.

Bu savaşta sadece bir kazanan olabilir ve o kazanan ben değilim.

Ya da belki de benim. Belki de sinir uçlarımı kaplayan bu parlak zevk bir yenilgi değil, bir zaferdir, diye düşünürken iç kaslarım kasılır ve gevşer, omurgamda ürperten bir duygu seli yaratırken parmaklarım onun kalın omuz kaslarına gömülür. Bir bakıma, bu orgazmı çaldım, bana zorla yaptırılmak yerine kendim aldım. Onun bedenini kullandım...

Tanga iç çamaşırımın aniden çekilip yırtılması, beni zevk bulutumdan çıkarıp gerçeğe döndürdü. Nefes nefese, onun yutan öpücüğünden kendimi koparır ve bacağımı indiririm, serotoninle dolu beynime yaptığımız şeyin acı gerçeği işlerken tüm gücümle omuzlarına baskı yaparım. Ama artık çok geçtir ve o beni duvara itip, uyluklarımı kavrayarak kaldırır ve bacaklarımı açar.

Tek bir kelime bile söyleyemeden, pürüzsüz, geniş penisinin başı ıslak girişime bastırıyor ve vücuduma giriyor. Kaba değil, ama nazik de değil ve kalın penisi beni sonuna kadar gerdiğinde acı dolu bir çığlık atarak nefesim kesildi. Hâlâ önceki günden ağrım vardı, onun devasa kalınlığına alışkın değildim ve o yarı yolda durup alnını başımın üstüne bastırırken tırnaklarım derisine batıyordu, güçlü vücudundaki her kas hareketsiz kalma çabasıyla titrerken sert nefesini duyabiliyordum.

"İyi misin?" Sesi boğuk ve gergin. "Canını acıtıyor muyum?"

Evet! Dur! Böyle demem gerekirdi, ama nedense boğazımdan çıkan kelime nefes nefese, kekeleyerek, "H-hayır" oluyor.

Hemen geri almak istiyorum, ama fırsatım olmuyor. Omuzlarını sıkıca tutuyorum, bu yüzden sert özdenetimini bıraktığında omurgasından aşağıya doğru yayılan titremeyi hissediyorum, sonra kalçaları içime giriyor, sert penisi beni o kadar derinden deliyor ki nefesim ciğerlerimden dışarı çıkıyor. Bir saniye için, gerginlik dayanabileceğimden fazla, ama sonra geri çekiliyor ve beni tekrar deliyor, pelvisini benimkine sürtüyor ve acıyan ağrı azalıyor, rahatsızlık tanıdık bir ağrılı gerginliğe dönüşüyor, her içime girdiğinde yoğunlaşan tatlı bir acı veren gerginlik.

"Siktir," diye saçlarıma karşı boğuk bir sesle söylüyor. "Çok iyi hissettiriyorsun." Her kelime, beni duvara daha da yukarı iten ve boğazımdan homurdanan bir inilti koparan derin, sert bir itmeyle vurgulanıyor.

İyi kelimesi bunu tarif etmeye yetmez. Sert ve hızlı bir tempo tuttururken, ölecekmişim gibi hissediyorum, sanki beynimi gerçekten sikip atacakmış gibi. Gözlerim kafatasımın arkasına yuvarlanıyor ve zihnim bedenimi sarsan şiddetli hislerden başka her şeyden boşalırken göz kapaklarımı sıkıca kapatıyorum. Bunda yanlış bir şey olduğunu biliyorum, mücadele etmem gereken bir şey, ama ne olduğunu bir türlü anlayamıyorum. Sadece Alexei var, bedenime giriyor, beni o kadar derinden dolduruyor ki, onsuz bir daha asla tam olamayabilirim.

Orgazm, içimde bir lav dalgası gibi, muazzam bir basınçla yükseliyor, geri dönüşü olmayan bir noktaya ulaşana kadar beni sıcaklıkla dolduruyor. Patlayıp binlerce parçaya ayrılana kadar, dudaklarımda boğuk bir çığlık ve iç kaslarım onun etrafında spazmlar geçirirken, o bana daha hızlı ve daha sert bir şekilde girerken onun penisini sağarken. O da her an boşalacak, bunu hissedebiliyorum ve zihnimin derinliklerinde bir yerlerde, önce sessizce, sonra daha yüksek ve ısrarcı bir şekilde, aklıselim bir ses yükseliyor.

İzin veremeyeceğim şeyi hatırlayınca gözlerim açılır. "Dur!" Yalvarışım zayıf, nefessiz çıkar ve o beni duymaz, ya da duysa bile görmezden gelir. Daha fazla çaba gösteririm, saçlarını tutup başını geriye doğru çekerim. "Alexei, lütfen... içime boşalma!"

Gözleri benimkilerle buluşur, parıldayan koyu renkli gözleri vahşi ve anlamsızdır. İstesek bile durmak için çok geç kalmıştır. Ama sonra, gergin yüzünde bir anlık bir anlayış belirir ve hızı yavaşlar.

Rahat bir nefes alıp saçlarını tutan ellerimi

gevşetiyorum. Beni duymuş.

Durur.

O...

Çenesini sıkar, gözleri sertleşir ve mücevher gibi parlar, içime o kadar derine dalar ki, rahim ağzıma çarptığında çığlık atarım. Titreyerek içimde derinlere gömülürken, bakışları hala benimkilerle buluşur ve boşalmaya başlar.

Bölüm 18
Alexei

Alina'nın yalvarışlarına her boyun eğdiğimde pişman oldum. Ve bu sefer de pişman olurdum - ya da hayatımın en inanılmaz deneyimlerinden birinin ardından onun ağlamasını dinlerken kendime böyle söylüyorum. Onu kucaklıyorum, ama bunun bir önemi yok. Aramızdaki uçurum çok büyük, aşılmaz. Kollarımda çıplak olsa da, ıslak yüzü göğsüme gömülü olsa da, binlerce kilometre uzaktaki kardeşinin evinde kilitli, ulaşılamaz, dokunulmaz olabilir.

Dramatik davranışlar ya da suçlamalar olmadan sessizce ağlıyor, ama tenime düşen her gözyaşı sıcak mum gibi yakıyor. Göğsüm ağır ve sıkışmış gibi, her nefes almak için çaba sarf etmem gerekiyor.

Böyle olacağını düşünmemiştim.

Onun acısının beni küçük parçalara ayıran tereyağı bıçakları gibi hissettireceğini bilmiyordum.

"Dur," dedi, ama durmadım. Çünkü o anda tek düşünebildiğim, onu benim tohumumla doldurmak, onu bana mümkün olan en ilkel şekilde bağlamaktı. Buna karar vermiştim, ikimiz için en iyisinin bu olacağına karar vermiştim. Öyleyse neden her şeyi mahvettiğimi hissediyorum? Sanki güzel ve kırılgan bir şeyi kırmışım gibi? Kırılacak bir şey yoktu. Zaten benden nefret ettiğini söylüyordu. Yine de... Gözlerimi sıkıca kapatıp, onun sessiz hıçkırıklarını dinliyorum ve göğsümü itip kendini kurtarmak istediğinde, onu bırakıyorum.

Bornozu kapıp banyoya koşar. İncecik vücudunun içeride kayboluşunu izlerim, az önce yaşadığım dünyayı sarsan rahatlamaya rağmen vücudumdaki her kas gerilir. Peşinden gitmek, ona söylemek istiyorum... Neyi? Ona ne diyebilirim ki?

Bir daha yapmayacağımı

mı? Bu yalan olur.

Üzgün olduğumu mu?

Yüzüme gülerdi.

Orospu çocuğu.

Yana dönüp yastığa yumruk atıyorum.

Bu yeterli değil. Daha sert bir şeye ihtiyacım var. Ya da *birine.*

Bu kadar. Ayağa fırlayıp pantolonumu giydikten sonra kabinden çıkıyorum. Ruslan şimdiye kadar eve gitmiş olmalıydı, ama hala burada olduğuna göre, işime yarayabilir.

Onu kabininde uyurken buluyorum. Ben içeri girdiğimde esniyor, oturuyor ve yüzünü ovuşturuyor.

Ona bir kot pantolon atıyorum. "Kalk lan."

Yüzündeki ifade keskinleşir, uykunun izleri kaybolur. "Ne oldu?" Yataktan atlar ve iç çamaşırı giymeden kot pantolonunu giyer. Benim gibi o da çıplak uyur. "Ne..."

"Güverteye. Hemen." Dönüp merdivenlere doğru yürüdüm. Birkaç saniye sonra Ruslan bana yetişti ve birlikte yukarı çıktık.

Ruh halimi anlamış olmalı ki başka soru sormaz ve güverteye vardığımızda hemen savunmaya geçer, ben ilk yumruğumu attığımda yüzünü korumak için yumruklarını kaldırır.

Sessizce dövüşüyoruz, sadece biri diğerine vurduğunda homurdanıyoruz. Öğlen vakti ve güneş tepemizde acımasızca parlıyor, ama ikimiz de umursamıyoruz. Sıfırın altındaki soğukta ve kavurucu sıcakta, yağmurda ve karda, çatılarda ve diz boyu çamurda dövüşmeye alışkınız.

Babamızın doğru yaptığı tek şey varsa, o da bizi anaokulundan itibaren eğitmeleri için Spetznaz askerlerini tutmasıydı. İlk birkaç yıl bunu takdir etmemiştim, ama şimdi, iyi ve sert bir kavga ve diğer fiziksel eforlar dengemi korumamı sağlıyor. Ayrıca, yıllarca gelinimi beklerken delirmememi sağlayan da bu oldu.

Şimdi ona sahip olduğum halde hala bu çıkış noktasına ihtiyacım olması ironik. Hatta, her zamankinden daha fazla ihtiyacım var.

"Ee, ne oldu lan?" Ruslan, daha sonra çıkıntının altında iki soğuk bira içerken soruyor. Çoğunlukla birbirimizin yüzüne vurmaktan kaçındık, ama boyun altından aşağısı, o da ben de acıyacağız. Ancak, göğsümdeki ağır baskı şimdilik yok oldu, yerine savaş sonrası temizleyici bir coşku geldi.

"Seni ilgilendirmez," diyorum, soğuk şişeyi terden sırılsıklam yüzüme bastırarak. Karımla olan sorunlarımı ona anlatmaya niyetim yok. Sadece "sana söylemiştim" diyecektir.

O da bu konuyu bırakmıyor. "Alina mı?" diye soruyor ve ben, kurtulduğum gerginlik tekrar geri gelip omuzlarımı kaldırırken dişlerimi sıkıyorum. "Bir şey mi yaptı? Bir şey mi söyledi?"

Siktir et. Şişeyi geriye doğru eğip kalan birayı içiyorum, sonra masaya gürültüyle bırakıyorum. "Egzersiz için teşekkürler."

Hemen gitmezsem, yine kavga edeceğiz ve bu sefer soğuk biralarla bitmeyecek.

Ofisimde hızlıca duş alıp kıyafetlerimi değiştirdikten sonra kabine döndüğümde duş çalışıyordu. Alina hala banyodaydı, telefonuma bakıp kaşlarımı çattım, neredeyse bir saat olmuştu. Orada ne halt ediyor? Kapıyı çalmak ve banyo kapısını açmasını istemek için canım çekiyor, ama sonra onun sessiz gözyaşlarını hatırlıyorum.

Siktir.

Elimle yüzümü ovuşturuyorum, bu anıyı beynimden silebilmeyi diliyorum. Seks anısını değil, o görüntüleri sonsuza kadar saklayacağım, ama sonrasını. Göğsümün derinliklerinde hissettiğim sıkıcı, mantıksız suçluluk duygusunu. Ve başka bir şey daha var, tam olarak tanımlayamadığım tuhaf bir tedirginlik — şimdi düşündüğümde, Alina'nın gözyaşlarıyla doğrudan ilgili gibi görünmüyor.

Sanki zihnimin bir köşesindeki bir teli çalan ve onu uyumsuz bir şekilde titreten bir şey var. Bazen tehlike olduğunda bu hissi yaşarım. Bu da öyle bir şey mi? Alina'yı Nikolai'nin kompleksinden alırken gözden kaçırdığım bir şey mi var? Onun kardeşlerini bize yönlendirecek bir ipucu mu bıraktım?

Lanet olsun.

Alina'yı uzun duşuna bırakarak, topuklarımı döndürüp ofisime geri dönüyorum.

Molotof kokteyllerinden korkmuyorum. Alina ve ben Moskova'da açıkça dolaşıyor olsak bile, onu benden alamazlar. Ama kan dökülür. Çok kan dökülür ve evliliğim bu kadar yeni ve taze iken bunu istemem. Gelinimin nişan anlaşmamızı onurlandırması için şiddete başvurmak zorunda kalmam yeterince kötü. Alina ve b e n i m şu anda ihtiyacımız olan şey, kendimize ait zaman, uzun, keyifli bir balayı,

birbirimizi tanıyabileceğimiz uzun, keyifli bir balayı. Özellikle de, söz konusu ailesinden bazılarını öldürürsem bana iyi gözle bakmayacağı için. Bu yüzden bir süre saklanmak için bu yatı seçtim
ama bu plan sadece kardeşleri bizi bulamazsa işe yarar.

Moskova veya diğer kalelerimizden farklı olarak, burada onların getireceği orduyu savuşturmak için gerekli kaynaklara sahip değilim.

Bilgisayarıma giriş yapıp Moskova'daki güvenlik ekibimize bir mesaj gönderiyorum. Molotof kokteyllerini takip ediyorlar, bu yüzden Alina'nın kardeşleri herhangi bir hamle yaparsa, bunu hemen öğrenirim. Ayrıca hackerlarımıza, bu tekneyi bizimle ilişkilendirecek veya konumunu ele verecek herhangi bir kağıt veya çevrimiçi iz olup olmadığını iki kez kontrol etmelerini söylüyorum. Sonra masamda parmaklarımı tambur gibi vurarak Nikolai'nin kompleksine yaptığım saldırıyla ilgili tüm hatıralarımı gözden geçiriyorum ve bu tedirginlik hissine neden olabilecek herhangi bir şey bulmaya çalışıyorum.

Kimse bana takip cihazı takacak kadar yaklaşamadı. Alina'nın üzerinde de yok; uyurken vücudunun her santimini gözle kontrol ettim ve emin olmak için vücudunu taradım. Ayrıca GPS konum belirleyici saklanabilecek giysilerini ve diğer her şeyi attım.

Öyleyse sorun ne? Neden alnımda bir keskin nişancının lazeri varmış gibi hissediyorum?

Arkanıza yaslanıp, sinirli bir nefes
veriyorum. Neyi kaçırıyorum ben?

Aklıma hiçbir şey gelmiyor, bu yüzden ayağa kalkıp yatak odasına geri dönüyorum, umarım karım duşunu bitirmiştir.

Bölüm 19
Alina

Hala duşun karo zemininde, dizlerimi göğsüme çekmiş bir şekilde kıvrılmış durumdayım, su kaynar sıcaklıktan orta sıcaklığa, sonra da ılık bir sıcaklığa dönüşüyor. Bu his hoş değil, bu yüzden ayağa kalkıp su tamamen soğumadan önce musluğu kapatıyorum.

Sanırım bu yattaki su ısıtıcısını sınırlarının ötesine zorladım.

İyi haber, ağlamayı bırakmayı başardım. Kötü haber: Boşuna olduğunu bilsem de, hala kendimi içten dışa çamaşır suyu ile ovmak istiyorum. Alexei'nin yüzücüleri ona benziyorsa, çoktan varış noktalarına ulaşmışlardır ve zavallı yumurtamı istemediği bir birliğe bağlamışlardır.

Ona boyun eğerek ne halt yiyordum ben? Kendi yıkımımda bu kadar hevesle, bu kadar pervasızca yer alarak? Ta ki son anda, ona hayır diyebilecek kadar aklımı toplayana kadar... Tabii ki o bunu görmezden geldi.

Bana olan niyetini açıkça belirtmişti. Neden son anda yalvararak onu ikna edebileceğimi düşündüm ki? Onun penisine boşalmamış olsaydım, bu yalvarış çok daha ikna edici olurdu.

Yüzüm yanarken, kendimi bir havluyla sararak aynaya bakıyorum. Kırmızı, şişmiş gözleri ve kızarmış, lekelenmiş cildi ile bana bakan kadından nefret ediyorum. Onu yok etmek istiyorum, bu yüzden tam da bunu yapıyorum, fondöten, maskara, rujla onu boyuyorum - içindeki çirkin dağınıklığı örtmek için ne gerekiyorsa. Sonra saç kurutma makinesi ve düzleştirici geliyor ve saçlarım kuruyup düzleştiğinde, hala biraz titriyor olsam da, neredeyse normal halime dönmüş oluyorum.

Banyodan çıktığımda Alexei yatakta oturuyor. Yine sadece havluyla giyinmiş durumdayım ve onun yakıcı bakışları dengemi hiç de sağlamlaştırmıyor. Onun yüzüne tokat atmak istiyorum, ama aynı zamanda kaçıp saklanmak da istiyorum.

Onun lehine olan şey, kendini beğenmiş görünmemesi. Aksine, ifadesi kapalı, gözleri karanlık derinliklerinde parıldayan ısı dışında okunamaz.

derinliklerinde parıldayan ısı dışında okunamıyor.

Onu görmezden gelerek, giyinme odasına doğru yürüdüm ve elime ilk gelen elbiseyi aldım. Bu elbise, ruh halimi hiç yansıtmayan parlak sarı renkli pamuklu bir yazlık elbiseydi. Siyah tül çok daha uygun olurdu, ama Alexei'nin peşimden giyinme odasına girme riskini almak istemedim, bu yüzden ilk bulduğum elbiseyle yetindim. Kendimi tutamadığım için, normalde giydiğimden daha rahat olan ama elbisenin yaz havasına uyan bir çift beyaz kama topuklu sandalet giydim. Tüm bunları inci kolye ve küçük inci küpe ile tamamladım, çünkü neden olmasın ki? Kilise pikniğine giden sevgililermişiz gibi davranalım.

Dışarı çıktığımda o ayakta duruyor, büyük, koyu tenli, heybetli bir figür, avuçlarım terliyor ve kalbim daha hızlı atıyor.

Tanrım, ondan nefret ediyorum. Gerçekten nefret ediyorum.

Çenemi olabildiğince yukarı kaldırıp yanından geçmeye çalışıyorum.

Beni dirseğimden yakaladı ve yüzümü ona çevirmemi sağladı. "İyi misin?" Derin sesi sessiz ve ciddiydi, gözleri yüzümü dikkatle inceliyordu.

Eğer daha iyi bilmesem, onun endişelendiğini düşünürdüm.

"Sen neden endişeleniyorsun ki?" Onun elinden kurtulmaya çalışıyorum. "İstediğini aldın. Şimdi beni rahat bırak."

Beni bırakmıyor. Gözleri kısılıyor ve dudakları, çok iyi tanıdığım o karanlık alaycı gülümsemeye bükülüyor. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun, Alinyonok. Yapabilseydim, çoktan yapardım."

Bu boktan mantığa karşı çıkamam.

Yenilgiyi kabul ederek gözlerimi kapatıyorum ve açtığımda, dirseğimi bırakıp büyük avucuyla elimi kavramış.

"Neden güverteye çıkmıyoruz?" diye önerir, bana bakarken gülümsemesi yumuşar. "Öğleden sonra yağmur yağacak, bu yüzden güneşin tadını çıkarmak için bir fırsat."

Neşesiz bir gülümsemeyle dişlerimi gösteririm. "Yanıp kül olacağımdan korkmuyor musun?"

"Oh, sana güneş kremi sürüyorum, merak etme."

Midem tuhaf, neredeyse mide bulandırıcı bir şekilde kıpırdanıyor.

Hayır. Şu anda tahrik olmam mümkün değil. Bana o korkunç şeyi yaptıktan sonra olmaz. Ellerinin vücudumun herhangi bir yerine dokunması fikri bile beni tiksindirmeli, ama görünüşe göre vücudum başka türlü düşünüyor.

Ama belki de bozuk bir şey yedim ve gerçekten midem bulanıyor.

Elimi onun elinden çekiyorum. "Güneş kremini kendim sürerim, çok teşekkürler."

Onun cevabını beklemeden, banyoya geri dönüp, açıkta kalan her santimetrekaremi kalın beyaz bir tabaka ile kaplıyorum ve bilerek tamamen sürmüyorum, böylece o da görebilsin. Yüzüme bile sürüyorum, her ne kadar içimdeki her şey, sonrasında geyşa hayaleti gibi göründüğüm için tiksinse de.

—geyşa hayaleti gibi.

Mineral güneş kremi makyajın üzerine pek uymuyor.

Onu çıkarmak ve yüzümü düzeltmek için duyduğum dürtüyle mücadele ederek yatak odasına geri dönüyorum. Alexei beyaz alçıyı onaylayarak başını sallıyor.

"Seninki nerede?" diye soruyorum, sırf zorluk çıkarmak için.

Cilt kanseri olup olmaması umurumda değil, gerçekten umurumda değil.

Tipik erkek tavrıyla omuz silkiyor. "İhtiyacım yok. Cildim daha koyu, o yüzden..."

"Bu da sana en fazla SPF 5 koruma sağlar ve şu anda UV indeksi muhtemelen 10'un üzerindedir." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Sen de korunmazsan yukarı çıkmıyorum."

Kaşlarını kaldırır, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirir. "Şimdiden karım gibi davranmaya başladın mı?"

Siktir et onu. Umurumda değil, kendini kızartıp kavurabilir. Aslında, cilt kanseri olup ölmesini umuyorum. Umarım bu yarın olur, böylece güneş yanığı olan cesedini denize atıp köpekbalıklarına insan barbeküsü yedirebilirim. Ya da daha iyisi...

"Tamam, yapacağım," diyor, kan dökme fantezilerimi keserek ve beni şaşırtarak banyoya giriyor.

Bir dakika sonra çıktığında, yüzü, boynu ve kolları, bronzlaşmış, dövmeli teninde çok daha belirgin görünen belirgin bir beyazlık kazanmış. Siyah tişörtünün yakasında da beyaz lekeler var. Tüm bunlar onu gülünç göstermeli, ama göstermiyor.

O hala gördüğüm en seksi, en tehlikeli adam. Zorlukla gözlerimi ondan ayırıyorum. "Bir şapka ve güneş gözlüğü alayım."

Dolaba girip, söz konusu eşyaları alıyorum — geniş kenarlı hasır şapka ve büyük boy güneş gözlüğü — ve kapıya doğru yöneliyorum. O da peşimden geliyor, koridora çıktığımızda kolayca yanıma yaklaşıyor. Sessizce yürüyoruz ve merdivenleri çıkarken ona gizlice bakmaktan kendimi alamıyorum

Bir kez olsun, her zamanki aşırı yoğunluğuyla bana odaklanmıyor. Bunun yerine, düşüncelere dalmış gibi görünüyor, koyu renk kaşları küçük bir kaş çatma şeklinde kıvrılmış.

Bir şey mi oldu? Öyleyse, ne zaman? Nasıl?

Merak beni kemiriyor, ama sorularımı içime atıyorum. Onunla konuşmaya başlamak, her şeyin affedildiğini ve unutulduğunu iddia etmek istemiyorum. Çünkü öyle değil. Bugün bana yaptığı şey, Nikolai'nin malikanesine baskın yapıp beni kaçırmasından daha kötü. Nişanımızı ayarlamasından bile daha kötü, ama nedenini tam olarak anlamıyorum.

Hayır, elimden gelirse onunla konuşmayacağım. Ona bedenimi reddedemeyebilirim, ama zihnim hala benim kontrolüm altında.

Güverteye çıktığımızda tanıdık bir ses "İşte siz iki aşk kuşu" diye seslendi ve ben de dönüp Ruslan'ın sancak tarafındaki merdivenden tırmanışını gördüm. Okyanusta yüzmüş olmalıydı çünkü sırılsıklamdı ve üzerinde sadece bir mayo vardı.

Bir şeytan beni ele geçirir ve birdenbire Alexei'den intikam almak için mükemmel bir yol bulurum. Utanmadan Ruslan'ın çıplak göğsüne bakarım ve sanki kurumuş gibi dudaklarımı yalarım. Göğsü güzel, elbette, ama bende bir mermer heykelin yaratacağı tepkiyi yaratıyor. Ama kocam bunu bilmiyor. O deli gibi kıskanç ve sahiplenici, ve onu birazcık tanıyorsam...

"Dalış yap. Hemen," diye kardeşine itiraz kabul etmeyen bir ses tonuyla homurdanır ve sonra kolumu tutup beni kendine doğru çevirir.

"Ne?" diye soruyorum masumca, gözlerimi kırpıştırarak, sıçrama sesi kulaklarıma ulaşırken. Sanırım Ruslan ne zaman dinleyeceğini biliyor. "Ne oldu?" diye aynı şaşkın ses tonuyla devam ediyorum.

Yeni kocamı neden kışkırtmaya çalıştığımı bilmiyorum. En son Ruslan'a fazla ilgi gösterdiğimi düşündüğünde gösterdiği korkunç tepkiyi hatırlıyorum ve bunu tekrar yaşamak istemiyorum. Ama aynı zamanda Alexei'ye saldırmak, bana yaşattığı yıkımın en azından bir kısmını ona hissettirmek istiyorum.

Yüzü gece yarısı kadar karanlık, burun delikleri genişlemiş, bana tepeden bakıyor. Kaderci bir tavırla, bana onun ait olduğumu, ondan başka hiçbir erkeğe bakmamam gerektiğini söylemesini bekliyorum. Bana karşı hakimiyetini mümkün olan en ilkel şekilde göstermesini bekliyorum, ama o bunu yapmıyor. Bunun yerine, derin bir nefes alıyor, sonra bir tane daha, ve kolumu bırakıyor.

"Yapma," diyor sakin bir sesle. "Sadece yapma."

Gözlerimi kırpıştırıyorum, o sarkık çatının altına gidip iki şezlongu öğleden sonra güneşinin parlaklığından uzak olacak şekilde hazırlarken, şaşkınlıktan hiçbir şey söyleyemiyorum. Sanki telepatik olarak çağrılmış gibi, Larson iki buzlu, meyveli içecekle ortaya çıkıyor ve bunları iki sandalyenin arasındaki küçük masaya koyuyor.

"Teşekkürler," diyor Alexei, tişörtünü çıkarıp şezlonglardan birine uzanıyor ve Larson başını sallayıp kaptanın yapması gereken işlerini yapmak için ortadan kayboluyor.

Alexei'nin örneğini takip ederek, sandalyemde rahatça otururken çıplak göğsünden gözlerimi ayırmamak için elimden geleni yapıyorum. Artık Alexei'nin sert vücudunun her santimini görmüş ve hissetmiş durumdayım, bu yüzden *o kadar da* büyüleyici olmamalı. Ama öyle, en azından bacaklarımın arasında hissettiğim hafif titremeye bakılırsa. Bacaklarımı çapraz yapıyorum, birbirine sıkıştırmamak için elimden geleni yapıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, çünkü bu, tüm o kasları ve dövmeleri dikizlemekten kendimi alıkoymanın en iyi, hatta tek yolu.

Alexei yanımda sessizce oturuyor, sadece dalgaların gövdeye hafifçe çarptığı ses sessizliği bozuyor ve kirpiklerimin altından ona baktığımda, onun da gözlerini kapattığını görüyorum, ama kaşları hala çatık.

Onunla konuşmak gibi bir niyetim yoktu, ama onu bu halde görmek, benim kadar gergin olmasına rağmen rahatmış gibi davranması, sessizliği korumamı imkansız hale getiriyor.

"Bunu istemediğim umurunda değil mi?" Sesim alçak ve acı. Cevap belli olduğu halde neden bu konuyu açtığımı bilmiyorum - *umurunda değil* - ama dilim kendi kendine hareket ediyor gibi.

Gözlerini açar ve dirseğiyle kendini yukarı kaldırarak bana bakar. "*Ne* istiyorsun?" Bakışlarında gerçek bir merak

var. "Beni rahat bırakmanı!"

Sanki saçma sapan bir şey söylemişim gibi, kısa ve küçümseyici bir hareket yapar. "Hayatındaki hedeflerin neler? Ya da en azından kariyer hedeflerin? Dünyada tüm özgürlüğe sahip olsaydın, ne yapardın?"

Ona bakıyorum, soru karşısında bir an için şaşkınlık yaşıyorum. Daha önce kimse bana bunu sormamıştı. Mirasım sayesinde, üretken bir kapasiteyle parmağımı bile kıpırdatmam gerekmeyecek ve herkes, kardeşlerim de dahil, bunu yapmayacağımı varsayıyor. Dünya için ben bir sosyetik, yüksek sosyetenin güzel ama sonuçta işe yaramaz bir üyesiyim ve bir bakıma bu rolü kabul ettim, tüm zihinsel enerjimi bir şey olmamaya odakladım — Alexei'nin

gelini olmamaya çalışmak. Yine de, her zaman istediğim bir şey var, sadece Konstantin ile paylaştığım bir çocukluk hayali.

"Ben..." Dudaklarımı ıslatıyorum. "Sanırım video oyunları yapardım."

"Ah." Alexei beklediğim kadar şaşırmış görünmüyor. "Öyleyse neden yapmadın? Üniversiteden mezun olalı üç yıl oldu. İstediğin herhangi bir kariyer yoluna başlamak için yeterli bir süre."

Neden yapmadım ki? Üniversite yıllarımın karanlık ve bulanık anılarını hatırlıyorum, baş ağrılarım bilgisayar başında uzun süre kalmamı engelliyordu. O zaman hayallerimden vazgeçmiş miydim? Yoksa daha sonra, sosyal yükümlülüklerim beni partiden partiye, bağış toplama etkinliğinden bağış toplama etkinliğine, tatilden tatile koştururken, hayatımı gölgeleyen tehlikeli adamdan kaçmaya çalışırken mi vazgeçmiştim? Moskova'yı terk edip Nikolai'nin dağ evinin yalnızlığı ve doğal güzelliğine kavuşana kadar, bir zamanlar kod öğrenmeyi ve video oyunları olan görsel hikayeler yaratmayı ne kadar sevdiğimi hatırlamamıştım bile.

On dört yaşındaki halim benden utanırdı ve şu anda ben de utanıyorum.

"Bir oyun üzerinde çalışmaya başladım," diye itiraf ediyorum, Alexei'nin delici bakışlarından kaçarak. "Küçük, basit bir oyun, ama..."

"Harika. Nerede?"

Gözlerimi kırpıştırıp bakışlarımı tekrar onun yüzüne çeviriyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bulutta mı? Bir sabit diskte mi? Genel olarak, üzerinde çalışmaya devam etmek için neye ihtiyacın var?"

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Düşündüğüm şeyi mi teklif ediyor? Kalbim hızlanıyor, içimde bir umut ışığı parlıyor. "Uygun yazılıma sahip herhangi bir güçlü bilgisayar işimi görür. Şimdiye kadar yazdıklarım bulutta, bu yüzden internete erişimim olması gerekiyor ve sonra..."

"Bana giriş bilgilerini ver, ben de buluttan senin için alayım."

Umut ışığı söner. Tabii ki bana internet bağlantılı bir dizüstü bilgisayar verip en iyisini ummayacaktı. Bilgisayar alsam bile, AOL'a bağlanacak kadar bile hızlı olmayacaktı. Ve ona giriş bilgilerimi vermek mi? Hayatta olmaz.

"İstersen hackerlarım üzerinde çalışabilir," diyor Alexei, düşüncelerimi doğru bir şekilde tahmin ederek. Koyu renkli gözleri parlıyor. "Daha uzun sürer, ama..."

"Tamam." Nefes alıyorum. "Tamam, sana vereceğim." Hackerlarının Konstantin'in ailemiz için geliştirdiği şifrelemeyi kıracaklarını düşündüğümden değil, kıramayacaklarından ve oyunumu ve bilgisayarı istediğimden.

O kadar çok istiyorum ki, parmaklarım klavyeye dokunmak için resmen kaşınıyor. Daha da önemlisi, kişisel bulutumda özel bir şey yok, sadece okul ödevleri, fotoğraflar ve benzeri şeyler var. Valery mirasımı ve yatırımlarımı yönetiyor, bu yüzden Alexei'ye Molotov şirketlerinin varlıklarına veya bu tür şeylere erişim imkanı vermeyeceğim.

"Güzel. Hangi yazılımların yüklenmesi gerektiğini söyle."

Ona söylüyorum. Kalbim yine heyecandan çarpıyor, ama bu sefer kaçma olasılığıyla ilgisi yok. Bu ana kadar, buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim — yanımdaki adamdan başka bir şey düşünmek, gerçekten çözümü olan sorunlar üzerinde çalışmak.

"Tamam," diyor Alexei ve uzanıp gözlerini kapatıyor. "Yarına kadar hepsini halledeceğim."

Ben de uzanıyorum ve o beni almaya geldiğinden beri ilk kez, ertesi sabahı iple çekiyorum.

Bölüm 20
Alexei

Ben öğle uykusu uyumam. Kulaklarım her zaman tehlikeye karşı tetikte olduğu için, özellikle derin uykuya da dalmam. Yine de bu sıcak, nemli öğleden sonra, ufukta kalın bulutlar toplanıp uzaklardan yağmur kokusu getirirken, gözlerimi kapatıp Alina'nın yanında uykuya dalıyorum.

Rüya yavaşça başlar. Bir şekilde bunun bir rüya olduğunun farkındayım. Sanki sisin içine giriyormuşum gibi, yumuşak ve puslu bir havası vardır. Ama sonra sis gerçek olan tek şey haline gelir ve onun dışında başka bir şeyin var olduğunu unuturum.

Bir kadın var. Hamile bir kadın. Yumuşak ve sıcak. Vanilya ve limon kokuyor. Onun yanına daha da yaklaşıyorum. Garip bir şekilde, iri bir adam olmama rağmen, onun kolunun altına sığabiliyorum. Ama... ben iri değilim.

Ben
küçüğüm.
Ben bir
çocuğum.

Bu farkındalık şok edici olmalı, ama değil. Kadına daha da yaklaşıyorum, melodik sesini dinliyorum, küçük ellerimden biri onun kocaman karnında. *Anne.* Bu kelime sisin içinden bana geliyor ve ben onu kabul ediyorum, tıpkı o karnın içinde benim küçük kız kardeşim olduğunu kabul ettiğim gibi.

Anne konuşuyor. Hayır, okuyor. Elinde bir kitap var.

Hikayeyi dinleyerek memnuniyetle iç çekiyorum, anne karnında kız kardeşimin tekmelediğini hissediyorum. "Futbol oynuyor," derdi babam hep. Kıskanıyorum. Onunla futbol oynamak istiyorum. Ruslan şu anda bunu yapabilecek kadar büyük değil, ama belki kız kardeşim daha iyidir. Çok fazla pratik yapıyor.

Tekmeliyor. Tekmeliyor. Tekmeliyor.

Tekmeler gittikçe güçleniyor.

Annem gerginleşiyor.

Hayır, bu yanlış. Böyle olmamalı. Çarşaflarda
kırmızı bir şey var.

Hayır, hayır, hayır.

Çarşaflar kanla ıslanmış, kanla kaplanmış.

"Anne?" Sesim yükselir. "Anne, ölecek misin?" Tekmeliyor.

Tekmeliyor. Tekmeliyor.

Kocaman göbek dalgalanıyor ve yırtılmaya başladığını hissediyorum. Hayır, yırtılmıyor. İçeriden kesiliyor. Küçük kız kardeşim. Elinde bıçak var.

Kan her yerde, annemi kaplıyor, beni kaplıyor. Kalbim kapana kısılmış bir kuşun kanatları gibi atıyor ve midem bulanıyor. Yataktan kalkıp koşmaya başlıyorum. Ama ayaklarım hareket etmiyor. Yerimde donup kalıyorum, yardım çağırmaya gidemiyorum.

Karnım yarıldı.

Annem çığlık

attı. "Alexei?"

Birden oturur pozisyona geçerim, sis bir ışık patlamasıyla buharlaşır. "İyi misin?" diye sorar Alina, oturup bana gizlemeden endişeyle bakar endişeyle bana bakar ve ben, sanki on mil koşmuşum gibi nefesimin zorlandığını fark ederim.

Kendimi zorlayarak derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum.

Bir rüya. Sadece lanet bir rüyaydı. Bir şekilde, burada uykuya dalmış ve kabus görmüşüm.

Çocukken, annem öldükten sonra kabuslar görürdüm. Detayları hatırlamıyorum, ama her zaman kanla ilgili bir şeyler vardı. Yıllar —hayır, on yıllar—olmadı. Hep bu kadar canlı mıydılar?

Konuşmaya çalıştığımda sesim kısık çıkıyor. "Sadece bir rüyaydı." Alina'yı mı yoksa kendimi mi ikna etmeye çalıştığımı bilmiyorum.

O başını sallar ama tekrar uzanmaz. Bunun yerine, başka bir zamanda takdir edeceğim bir merakla bana bakar. "Rüyanın konusu neydi?" diye sorar yumuşak bir sesle.

Kan. Ters giden bir sezaryen. Sevdiğim kadını öldüren bir bebek.

Midem bulanıyor ve ağızımda acı bir tat hissediyorum.

Ayaklarımı şezlongdan indirip ayağa kalkıyorum. "Affedersiniz. Yapmam gereken bir şey var." Sesim gergin, boğazım o kadar sıkışmış ki, üç gün süren bir içki aleminden çıkmış gibi hissettiğim bacaklarımla uzaklaşırken kelimeleri ağzımdan çıkarabilmem bile mucize.

Nereye gittiğimi bilmiyorum. Yat birdenbire çok küçük geliyor, kendi yarattığım bir hapishane gibi. Kahretsin, etrafımızdaki okyanus bile içimde kabaran duyguları barındıramayacak kadar küçük. Çocukken, annemi ve onun ölümünü düşünmemeye çalışırdım. Onun yumuşaklığını unutmaya çalışırdım

kucaklamasının yumuşaklığını unutmaya izin verdim, böylece son anlarında attığı çığlıkları hatırlamak zorunda kalmadım. Elbette doğum komplikasyonları nedeniyle öldüğünü hiç unutmadım, ama o günün hatırası yavaş yavaş silindi, ta ki hayatımı mahveden bir olaydan çok, haberlerde duyduğum bir hikaye gibi hissettirene kadar. Kabuslar da kayboldu ve ergenlik çağına girdiğimde, Boris Leonov'un oğlu olarak annemin ölümünden soğukkanlılıkla bahsedebiliyordum ve herkes gibi hamilelik ve doğum hakkında, bu sürecin getirdiği riskleri fazla düşünmeden düşünebiliyordum.

Boğazım daha da sıkışıyor, nefesimi kesmek üzere. Zaten merdivenlerin yanındayım — otomatik pilotta, güverte altına iniyordum — ama yönümü tersine çevirip doğrudan gövdeye doğru gidiyorum ve merdivenle uğraşmadan denize atlıyorum.

Soğuk suya dalmanın şoku, kabusun kalıntılarını silip süpürüyor ve su yüzüne çıktığımda, gerçekten nefes alabiliyorum.

Ayrıca beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu da biliyorum ve bunun peşimizdeki Molotof kokteylleriyle bir ilgisi yok.

Alina Moskova'dan kaybolduğunda, ihanete uğramış gibi hissettim. Bu mantıksızdı, çünkü o hiçbir zaman beni sevdiğini veya evliliğimizi istediğini söylememişti, ama bağış toplama etkinliğindeki davranışları bana onun fikrini değiştirmeye başladığı umudunu vermişti. Ksenia'nın ölümüne taziyelerini sunarken yüzündeki sempati sahte değildi, daha sonra gardırop odasında onun kızlık zarını aldığımda verdiği tutkulu tepki de öyle. O gece bizim için yeni bir başlangıç gibi hissettirdi, ama sonra o ortadan kayboldu.

Aramızdaki ilk gerçek yakınlık belirtisinde kaçtı.

Onu ararken planımı yaptım. Planım acımasız olduğu kadar basitti: onu bulmak, onunla evlenmek ve bir çocukla bana bağlamak. Ya da daha iyisi, çocuklar, çoğul olarak. Bunun ötesinde, bu dünyaya çocuk getirmek onun için ne anlama gelebileceğini düşünmedim. Onun sağlığı ve güvenliği için ne anlama gelebileceğini düşünmedim.

Annem gibi doğum sırasında ölebileceğini bir kez bile düşünmedim.

Tuzlu su dudaklarımı kaplamasına rağmen, yine ekşi ve metalik bir tat boğazıma yükseldi. Sert ve öfkeli hareketlerle daldım ve su altında yüzdüm, tekneden uzaklaşarak, beni saran korkunç korkudan uzaklaşarak — Alina'nın itirazlarına rağmen planımı uygularken bile, tüm bu zaman boyunca bilinçaltımda birikmiş olan bir korku.

Şimdi bu korkuyu üzerinden atamıyorum.

Nefes almak için yüzeye çıkıyorum, sonra tekrar dalıp yüzmeye devam ediyorum. Kollarım ağırlaşana ve tekne ufukta bir nokta haline gelene kadar yüzüyorum. Ancak o zaman, ilkel, içgüdüsel bir dürtüyle geri dönüyorum.

Karım.

Onu kollarımda hissetmem gerekiyor.

Hemen.

Bölüm 21
Alina

Alexei'nin başı dalgaların arasından çıkarken, bu sefer biraz daha yakın, nefesimi veriyorum.

Geri yüzüyor. Sonunda.

Ne olduğunu, onu böyle denize atlamaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum, ama gözden kaybolmaya devam ederken, her dalışında o kadar derine daldığı için en azından kısmen yunus olduğunu düşünmeden edemedim.

Bu tuhaf davranışının uykuya dalmasıyla ilgisi olduğunu sanıyorum. Ben de yarım saat kadar uyudum, dalgaların sesi ve cildimi okşayan sıcak, nemli esinti beni rahatlatmıştı. Ama Alexei'nin uykusu daha derin olmalıydı, çünkü gözlerimi açtığımda hala uyuyordu. Uyuyordu ve garip bir şekilde gergindi, kaşları çatılmış ve çenesi sıkı sıkıya kapanmıştı.

Kötü bir rüya mı görüyordu? Emin değildim, bu yüzden onu bir süre izledim, kendime rağmen meraklandım, çünkü o gerçekten tehlikeli derecede yakışıklı bir adam.

Yüzü acı bir ifadeye büründüğünde ve nefesi düzensizleştiğinde, onu uyandırmak için adını seslendim.

Bir nefes daha veriyorum, Alexei'nin güçlü kollarının hareketleriyle yatın yakınına geldiğini görünce omuzlarımdaki gerginlik azalıyor. Onun için endişelenmiyorum, gerçekten. Sadece... onun karanlık mavi sularda, onu zar zor görebileceğim kadar uzakta olması hoşuma gitmiyor. Ufuktaki bulutlar kararıyor ve rüzgâr şiddetleniyor, dalgaların uçlarında köpükler oluşuyor. Yakında şiddetli bir fırtınanın ortasında kalabiliriz ve Alexei ne kadar güçlü bir yüzücü olursa olsun, doğanın güçlerine karşı bağışık değildir.

Yükselen dalgaların beni biraz deniz tutmasına neden olması da işleri kolaylaştırmıyor. Umarım bu, başka bir baş ağrısının habercisi değildir. Benim için migren ve mide bulantısı genellikle birlikte gelir.

Sonunda Alexei, sancak tarafındaki merdivene ulaşır. Dalgalardan kendini yukarı çekişini izlerim, siyah saçları geriye taranmış, dövmeli kasları ıslak ve her hareketinde dalgalanan bir deniz tanrısı gibi görünür. Kalbim boğazımın bir yerinde çarpıyor ve mide bulantım olmasına rağmen, içimden bir sıcaklık dalgası geçiyor.

Hayır. Kahretsin. Buna bir son vermeliyim.

Gövdeden uzaklaşıp şezlonguma dönmek için hareket ediyorum, ama o çoktan merdivenin tepesine çıkmış, gözleri benimkilerle kilitlenmiş durumda. İfadesinde vahşi bir şey var, bakışlarındaki şehvetli sıcaklığın üzerine çöken karanlık, şiddetli bir yoğunluk.

Yutkunup içgüdüsel olarak geri çekiliyorum. O da beni takip ediyor, ölümcül bir avcı gibi peşimden geliyor. Kalbim daha hızlı atıyor ve omurgamdan aşağı yukarı bir elektrik akımı geçiyor. Titrek bir nefes alıp, başka yere bakıp şezlonglara doğru dönüyorum, uzaklaşarak bu tuhaf gerginliği bozabileceğimi umuyorum.

Bu bir hata. Birkaç adım atmadan, o bana ulaşır, ıslak eliyle dirseğimi tutup beni kendine doğru çevirir.

"Alinyonok..." Sesinde işkence görmüş bir ton var, gözlerinde ise karanlık bir ateş parlıyor. Dirseğimi bırakıp, yüzümü avuçları arasında tutuyor ve bana bakıyor, su damlalarıyla kaplı göğsü sert ve dengesiz bir ritimle inip kalkıyor.

Ben de ona bakıyorum, şakaklarımda nabzım hızla atıyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama bu beni korkutuyor. Sanki içinde bir fırtına kopuyor, dikkatli olmazsak ikimizi de boğacak bir fırtına. Dikkatlice ellerimi bileklerine koyuyorum, kemiklerinin, tendonlarının ve kaslarının acımasız gücünü hissediyorum. Şu anda bana zarar vermiyor, ama verebilir. Çok kolay. Babamın anneme zarar verdiği gibi.

Nikolai onu öldürmeden önce onun onu öldürdüğü gibi.

Geri çekilmeli ya da bir ses çıkarmalıyım, çünkü Alexei'nin yüzü buruşuyor ve acı dolu bir iniltiyle beni kendine çekiyor, başını eğip beni o kadar şiddetle öpüyor ki ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor. Her şeyi, oksijenimin her molekülünü, zihnimdeki her düşünceyi alıyor ve beni kollarına alıp merdivenlere doğru ilerlemeye başladığında, vücudum yanıyor ve karanlık anılar uzaklaşıyor, korkularım bir kez daha belirsiz, dile getirilemez hale geliyor. Bir tanesi hariç...

"Bekle," diye nefes nefese, beni hızla merdivenlerden aşağı ve koridordan geçirirken kollarında kıvrılıyorum. "Alexei, dur!"

Her zamanki gibi beni görmezden geliyor. Bu sabah çok net bir şekilde gösterdiği gibi, itirazlarım onun için hiçbir zaman önemli olmadı. Kulübeye vardığında, çıplak ayağını hiç umursamadan kapıyı tekmeliyor ve beni içeri soktuktan sonra kapıyı tekmeliyor.

"Seni görmem lazım," diyor ateşli bir şekilde, beni yatağa yatırırken. Giysilerime uzanırken sesi boğuk çıkıyor. "Siktir, Alinyonok... Seni hissetmem lazım."

Pes ederek gözlerimi kapatıp yüzümü yana çeviriyorum, o da acımasız bir verimlilik ve ateşli bir yoğunlukla beni çıplak bırakıyor. Bu sahnenin nasıl sonuçlanacağını zaten biliyorum: beni becerecek, ben orgazm olacağım, sonra o da içime boşalacak ve ben onu ve kendimi nefret edeceğim.

Kısa sürede çıplak kalırım ve o karnımı okşar, büyük elleriyle göğüslerimi avuçlar, başparmaklarıyla meme uçlarımı okşar. Dokunuşu çılgınca, ama bir tuhaflık var. Neredeyse... klinik bir tuhaflık.

Ne oluyor lan?

Gözlerimi açıp başımı çevirip ona bakıyorum.

Hâlâ ıslak mayosunu giyiyor ve mayosu, açıkça görülebilen devasa bir ereksiyonla şişmiş durumda. Ancak, vücuduma bakışları hiç de cinsel gelmiyor. Her iki eliyle göğüslerimi tutarken bile, ne benim ne de kendi zevkine ilgi duyuyor gibi görünüyor. Sanki bir doktor gibi beni muayene ediyor. Ne oluyor...

Göğüslerimi bırakıp geri çekildi, ıslak saçlarını parmaklarıyla karıştırdı, bu hareketi yoğun bir hayal kırıklığıyla doluydu. Şaşkın bir şekilde, gözlerini sıkıca kapatıp, içinden küfürler ederken ona baktım, sonra kabinden çıktı ve kapıyı arkasında çarparak kapattı.

Cidden, ne oluyor lan?

Aniden çıplaklığımın acı verici bir şekilde farkına varıyorum, oturup göğüslerime bakıyorum. Bana normal görünüyorlar, yuvarlak ve sıkı, meme uçlarım koyu gül pembesi. Karnım düz, kambur oturmam rağmen.

Anladığım kadarıyla, birdenbire bir canavara dönüşmemiş ya da meme uçlarımın yerine boynuzlar çıkmamış.

Ama erkekler değişken yaratıklardır. Belki de benden bu kadar çabuk sıkılmıştır. Belki de gerçeklik, yıllar boyunca zihninde kurduğu fantezilere uymuyordur.

Mutlu olmam gerekirdi. Bu gelişmeyi kutlamam gerekirdi, ama bunun yerine kalbim sıkışıp küçük bir top haline geldi ve utanç omurgamdan yukarı doğru tırmandı. Annem

annem burada olsaydı, ona kulak asmadığım, yeterince egzersiz yapmadığım, abur cubur yediğim veya kaşlarımı almadığım için bunu hak ettiğimi söylerdi. Şöyle derdi...

Kapı tekrar açılır ve Alexei elinde küçük bir kutu ile içeri girer.

İçgüdüsel olarak, çıplaklığımı örtmek için battaniyeyi kapıyorum, ama o çoktan yatağın yanına gelmiş, gözleri parlıyor. Kutuyu, tutunduğum battaniyenin üzerine bırakıyor ve içinde ne olduğunu görünce şok oluyorum.

Bir kutu prezervatif. Tabii

ki Magnum boyutu.

Gözlerim onun gözlerine kayar ve o çenesini sıkarak başını sallar.

"Bundan sonra böyle yapacağız," diyor boğuk bir sesle ve beni kollarına çekip dudaklarını benim dudaklarıma eğiyor.

Yanan bir açlıkla beni tüketir ve ilk kez, onun karanlık kucaklamasına eridiğimde kendimden nefret etmem.

Bölüm 22
Alina

Gözlerimi açıp, iyi beslenmiş bir kedi gibi lüks bir şekilde gerindiğimde, sabah güneşi yüzüme vuruyor. Her yerim ağrıyor — Alexei, kısa bir akşam yemeği molası dışında, tüm öğleden sonra, akşam ve gece boyunca beni yatağından çıkarmadı — ama kendimi iyi hissediyorum. Ve bunun nedeni, yatın bir başka fırtınada sallanırken bir düzine orgazm yaşamış olmam değil. Göğsümde alışılmadık bir hafiflik, neşeli bir his var. Neredeyse... mutluyum.

Hayır. Ailemden çalınmış ve on yıldır beni takip eden bir adamla istemediğim bir evliliğe zorlanmış olduğumu düşünürsek, "mutlu" kelimesi çok ağır kaçar. Ama umutluyum. Hatta iyimserim. O ani yüzme seansında ne oldu bilmiyorum, ama Alexei o günden sonra benimle her seviştiğinde prezervatif kullandı. Ve bu çok sık oldu. Dört? Beş? Açıkçası sayısını unuttum.

Ne değiştiğini sormak istedim. Dün gece, zevkten sarhoş, terli vücutlarımız birbirine dolanmış halde yatarken, fırsatım vardı. Ama onda değişen ne varsa geri dönmesin diye bu konuyu açmaya cesaret edemedim. Hiç konuşmaya cesaret edemedim, bunun yerine kollarında uykuya daldım, uyku ve uyanıklık arasındaki o rüya gibi alacakaranlıkta kendimi bırakıp, o defalarca sertleşene ve çılgınlık yeniden başlayana kadar.

Kabin'de yalnızım, bu yüzden kalkmak için acele etmiyorum. Bahsettiğim kedi gibi tembel hissediyorum. Ve uykulu, tüm o seksin arasında yeterince uyumuş olmama rağmen. Bilgisayarıma dokunmak düşüncesi bile bu sabah daha hızlı hareket etmem için beni motive etmiyor, ancak sonunda tasarlayacağım bir sonraki patronu ayrıntılı olarak hayal ederek kendimi yataktan kaldırıyorum.

Esneyerek banyoya gidip, uyanmamı sağlayacağını umarak uzun ve sıcak bir duş alıyorum. Ama uyanmıyorum. Saçımı kurutmak ya da makyaj yapmak bile istemiyorum, ama yine de kendimi zorluyorum, böylece dün Alexei'yi çıplak vücudumun görüntüsü soğuttu diye düşündüğüm gibi hissetmem. Açıkçası öyle olmadı, ama aptal, kibirli bir yanım hala

bir gün böyle bir şeyin olabileceğinden korkuyor. Bu olasılığı düşünmek bile midemi bulandırıyor. Ya da... belki de sadece midem bulanıyor.

Düşündüm de, başım soğuk algınlığı ya da grip gibi bulanık ve yine biraz mide bulantım var.

Bir şey mi oluyorum acaba? Abartılı bir

şekilde yutkunuyorum.

Hayır, boğazım ağrımıyor.

Burnum da akmıyor.

Ve başım da ağrımıyor. İçim birden soğuyor.

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Çılgınca, burada olduğum günleri sayarım ve rahat bir nefes alırım.

Hamile olsam bile, bu kadar erken dönemde belirtilerim olmazdı. Alexei ile ilk kez dört gün önce seks yaptık. Kadın doğum uzmanı değilim, ama kadınların belirtileri çok daha geç ortaya çıktığından eminim. Haftalar ya da aylar sonra. Bu çok erken.

Başım zonklamaya başlar ve ilk kez bu hissi hoş karşılarım. Garip rahatsızlığımın sebebi bu olmalı: yaklaşan bir baş ağrısı. Hamilelik değil. Hamilelik olamaz.

Artık prezervatif kullanıyoruz, lanet olsun.

Kahvaltı. Şu anda midem buna karşı olsa da, ihtiyacım olan şey bu. Baş ağrım daha da kötüleşmeden yemek yemeliyim, sonra Vika'nın sihirli iğneleriyle bir randevu daha alacağım.

Hamile değilim. Hamile olmayı reddediyorum.

ALEXEI, kabinden çıkar çıkmaz beni koridorda yakaladı. Dövmeli, kaslı kolunun altında bir dizüstü bilgisayar var — büyük, kalın, ciddi güce sahip olan türden.

Başım ağrıyor olsa da olmasa da, onu görünce neredeyse ağzımın suyu akıyor.

"Bu benim için mi?" diye soruyorum nefes nefese, gözlerimi ödülden ayırmadan. "İhtiyacın olan tüm yazılım ve araçlar yüklü," diye cevaplıyor Alexei,

eğlenir gibi ses çıkararak, dizüstü bilgisayarı bana uzattı.

Onu hevesle alıyorum. Gerçek bir oyun bilgisayarı gibi ağır. "Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler!"

Alexei'nin dudaklarında samimi bir gülümseme ve karanlık bakışlarında sıcak bir ışıltı var. "Rica ederim, Alinyonok. Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Özgürlük. Hayatımın son on yılı geri. Seninle hiç tanışmamış olmak. Keskin cevaplar aklıma geliyor ama dudaklarımdan çıkmıyor. Bir kez olsun, ona sataşmak istemiyorum ve bunun nedeni vücudumun canlı bir şekilde hatırladığı orgazmlar değil.

Aramızda bir şeylerin değiştiğini hissediyorum. Tarif edilemez ama hayati bir şey.

"Vika ile bir seans daha yapabilirim," diyorum, bilgisayarı kolumun altına sıkıştırarak. "Geçen sefer gerçekten yardımcı olmuştu."

Alexei'nin gülümsemesi kaybolur. "Yine başın mı ağrıyor?" "Sanırım ağrımaya başladı."

Bu seferki biraz farklı ama ona bunu söylemiyorum. Aniden başımın döndüğünü de söylemiyorum.

Hamilelik olmasın. Lütfen hamile olmayayım.

"Tamam." Dizüstü bilgisayarı benden alır ve beni kabine geri götürür, dizüstü bilgisayarı bir sandalyeye koyar. "Yatağa geri dön. Vika'ya kahvaltı ve akupunktur setini getirmesini söyleyeceğim."

Tartışmak istiyorum — giyinmiş ve güneş kremi sürmüş durumdayım — ama baş dönmem şiddetleniyor ve görüş alanımın köşelerinde siyah noktalar dans ediyor. Bir başka utanç verici bayılma krizi geçirmeden önce hemen uzanmam gerekiyor.

Sanki aciliyeti hissetmiş gibi, Alexei beni hızla yatağa götürüyor ve uzanmama yardım ediyor. Başım yastığa değdiği anda gözlerimi kapatıyorum ve oda etrafımda dönüp mide bulantımı daha da kötüleştirirken, küçük, sığ nefesler alıyorum.

Sanki çok fazla içmişim gibi, ama bir damla bile içmedim.

Alexei, nasırlı avucuyla alnımı okşadı, avucunun içi serin ve kuruydu, sonra ayak seslerini ve bir kapının açılıp kapanma sesini duydum.

Oda, sanki atlıkarıncadan yeni inmişim gibi dönmeye devam ederken, ben kıpırdamadan yatıyorum. Bana ne oluyor böyle? Ağzımda biriken tükürüğü yutuyorum, sonra tekrar yutuyorum. İşe yaramıyor.

Siktir. Kusacağım.

Tuvalete koşuyorum ve tam zamanında tuvalete yetişiyorum.

Midem tamamen boşaldığında kendimi daha iyi hissediyorum. Titriyorum, hala biraz başım dönüyor ve kendimden biraz tiksiniyorum, ama en azından mide bulantısı azaldı. Bacaklarım tereyağlı makarna gibi ama ayakta durup lavaboya kadar yürümeyi başarırım, orada dişlerimi iki kez fırçalar ve üç kez gargara yaparım. Sonra yüzümü ve saçımı düzeltip yatağa geri sendelerim, uzanıp gözlerimi kapatırım, hızla inkar edilemez hale gelen gerçeği kabul etmek istemiyorum.

Semptomlar için çok erken olsa da, büyük olasılıkla hamileyim.

Bölüm 23
Alexei

Vika'yı da yanımda getirerek kabine döndüğümde Alina yatakta solgun ve hareketsiz yatıyor. Göğsüm daha da sıkışıyor, endişem içimde öfkeli bir canavar gibi. İki gün içinde iki kez baş ağrısı, ayrıca düğünümüz sırasında bayılma nöbeti... Durumu kötüleşiyor mu? Denizaltının benim talimatımla getirdiği doktor ekibine güvenmek yerine onu hastaneye götürmeli miyim? Denizaltının olağanüstü hızına rağmen, yine de üç gün yolumuz var. Öte yandan, iyi bir hastaneye ulaşmak için dört gün yolumuz var, bu yüzden ona tıbbi yardım sağlamak için en hızlı yol hala onlar.

Aklımdan bir düşünce geçiyor, hem olasılığı düşük hem de korkutucu bir düşünce. Hemen kafamdan atıyorum. Onu bu kadar çabuk hamile bıraktığımı sanmıyorum, zaten sadece birkaç gün oldu. İnsan üremesi hakkında olması gerektiği kadar bilgim yok, ama hormonların bir kadının hissettiklerine etki etmesi için biraz zaman geçmesi gerektiğinden eminim. Tabii... Vika işe giderken telefonumu çıkarıyorum ve Alina'nın yüzüne ve vücuduna iğneler batırıyorum.

Hızlı bir arama, haklı olduğumu gösteriyor. Her saygın tıbbi kaynağa göre, hamilelik belirtileri bu kadar erken ortaya çıkmaz. Ama... Birbiri ardına Reddit başlıklarını geziyorum ve internette, ilk günden itibaren hamile olduklarını bildiklerini yemin eden kadınlar var. Göğüsleri değişmiş, yorgunluk veya mide bulantısı hissetmeye başlamışlar. Ya da aşermişler. Ya da baş dönmesi hissetmişler. Ya da baş ağrısı çekmeye başlamışlar...

Siktir. Hamile olabilir.

Telefonumu duvara fırlatma isteğiyle mücadele ediyorum.

Bunun benim yaptığım bir şey olduğunu biliyorum — tam da başarmak istediğim şeydi

ama o eskiden öyleydi. Şimdi, bu olasılık bile sikimi kesmek istememe neden oluyor. Mantıksız olsa da, o rüyadan sonra, benim bebeğimi doğurursa öleceğine ikna oldum ve onu Molotof kokteyllerine binlerce kez kurban vermeyi tercih ederim.

"Bitti," diyor Vika yumuşak bir sesle, yataktan dönüp bana bakıyor. "Yarım saat sonra kahvaltı ile geri geleceğim, tamam mı?"

Kısa bir baş hareketiyle onaylayarak, hemen yatağa doğru aceleyle ilerliyorum. Vika kapıyı kapatırken, yatağın kenarına oturup Alina'nın elini tutuyorum, bileğinde ve dirseğinde bulunan iğneleri yerinden çıkarmamaya dikkat ediyorum. Parmakları uzun ve ince olmasına rağmen, avuç içi benimkine göre oldukça küçük. Oval şekilli tırnakları parlak kırmızıya boyanmış. Başparmağımla avucunun ortasını okşuyorum, yumuşaklığına ve kırılganlığına hayranlıkla bakıyorum. Onu hamile bırakmak isteyerek ne halt yiyordum ben? Bir kadının yaşayabileceği en acı, en tehlikeli deneyime onu maruz bırakmak mı? Bir erkek kadınına bunu yaparak ne düşünüyor ki? Sabahımı hamilelik ve doğum sırasında ters gidebilecek milyonlarca şeyi okuyarak geçirdim ve insanlığın hala var olmasına açıkçası şaşırıyorum.

Bir kadın için korunmasız seks yapmak, ölüm, organ hasarı ve travma sonrası stres bozukluğu gibi önemli risklerin olduğu bir savaş alanına girmek gibidir.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum sessizce, Alina'nın kirpikleri yukarı kalkarken mücevher gibi gözleri ortaya çıkıyor. "Şimdiye kadar bir iyileşme var mı? Migren haplarını da getirmemi ister misin?"

"Biraz, ama hayır," diye mırıldanıyor ve gözlerini tekrar kapatıyor. "Bunu yapmaya devam et."

Neyi yapmaya devam et? İğneleri mi? Daha fazlasına mı ihtiyacı var? Vika'yı geri çağırmak üzereyken, Alina'nın avucunda daireler çizdiğim başparmağımdan bahsettiğini fark ettim. Nabzım hızlandı ve göğsümde bir sıcaklık hissettim. İlk kez benim dokunmamı istedi. Muhtemelen bunun farkında bile değil, ama ben farkındayım ve bu her şeyi değiştiriyor.

Eğilip, saygıyla yumuşak avucunu öptüm ve sonra istediği gibi okşamaya devam ettim. Yavaş yavaş yüzündeki gerginlik azaldı ve göğüs kafesim rahatlamayla genişlerken ben de derin bir nefes alabildim.

Onun iyi olmasına ihtiyacım var. Her şeyden çok buna ihtiyacım var.

Vika, bir tepsi yemekle geri dönene kadar hiç zaman geçmemiş gibi geliyor. O zamana kadar Alina'nın yanaklarına biraz renk gelmiş. Vika iğneleri çıkarırken, Alina'nın kendine yaptığı gibi bir kase karabuğdayın üzerine bal döküp üzerine çilek ekliyorum. Tepsinin üzerinde yumurta, tost ve her türlü kahvaltılık et ve deniz ürünü de var, ama Alinyonok'umun bu kadar iddialı bir kahvaltıya hazır olmadığını düşünüyorum.

Tahmin ettiğim gibi, Vika odadan çıkınca Alina burnunu kırıştırır ve "Şu anda yemek yiyebileceğimi sanmıyorum. Aç değilim" der.

"Birkaç lokma yemeye ne dersin?" diye ikna ediyorum onu, arkasına birkaç yastık koyarak yarı oturur pozisyona getiriyorum. "Kan şekerini dengelemek için bir şeyler ye."

O içini çekiyor. "Tamam."

Kaseye uzanır, ama ben çoktan kaşıkla buğday ve bal ile ıslatılmış meyveleri ona uzatmışımdır. Biraz tereddüt eder, sonra kaşığı ağzına götürmeme izin verir. Ona verdiğim yemeği çiğneyip yutmasını izlerken, ilkel bir düzeyde tatmin olmuş bir şekilde gülümserim, sonra bir kaşık daha alıp ona yediririm. O da itaatkar bir şekilde teklifimi kabul eder ve kırmızı dudaklarının kaşığı kapattığını izlerken kanım aletime hücum eder.

Siktir. Bunun erotik olması gerekmiyordu.

O yumuşak dudakların bir sonraki adımda neyi kapatmasını istediğime dair tüm düşünceleri kafamdan atmaya çalışıyorum, ama tam olarak başaramıyorum. Alina'nın yaptığı her şey - uyumak ve nefes almak dahil - beni tahrik ediyor. Onu gördüğüm andan beri böyleydi ve durum gittikçe kötüleşiyor. Ona doyamıyorum.

Her dokunuş, her öpücük bağımlılığımı daha da besliyor.

O da çok uslu bir kız, kaşık kaşık yiyor ve ben ona bunu söylüyorum, sesim olması gerekenden daha boğuk. Umursamıyor gibi görünüyor. Hatta, uzun, kalın kirpiklerinin altından bana bakarken göz kapakları yarı kapalı, göğsü hızlı, sığ bir ritimle hareket ediyor. Kısa süre sonra, karabuğday kasesi boşalıyor ve ben o kadar sertleşiyorum ki, sikim okyanus tabanını delebilir.

"Baş ağrın nasıl?" diye soruyorum, sesim onun bende uyandırdığı arzuyla kısılmış.

Onu tekrar becermek gibi bir niyetim yok. Sadece iyi olduğunu bilmek istiyorum ve...

"Daha iyi," diye fısıldıyor, gözleri sonsuz yeşim havuzları gibi, karanlık, sıvı ve gizemli. Bana doğru hafifçe eğiliyor, dudakları aralanıyor ve kendimi tutamadan ona uzanıp onu kendime çekiyorum, yüzünü eğip dudaklarımız buluşana kadar. Durmaya çalışıyorum, ama nefesinden bal ve çilek kokusu alıyorum ve o tatlılığı, onu daha fazla istemekten çaresizce öpücüğü derinleştiriyorum.

Ve o bana daha fazlasını veriyor. Kollarını boynuma dolayarak, beni üstüne çekiyor, onu yatağa bastırıyor. Sıkıca tutunarak, bana karşılık öpüyor, bana doğru eğiliyor ve ben beni saran şehvetle olan mücadelemi kaybediyorum.

Onu bir hayvan gibi alıyorum ve son anda hatırladığım tek şey prezervatif almak.

Bir daha asla onun hayatını ve sağlığını tehlikeye atmayacağım.

Bölüm 24
Alina

Gözlerimi kapatıp başımı Alexei'nin göğsüne yaslıyorum, beni parçalayan duyusal fırtınanın ardından hoş bir uyku hali beni sararken, onun düzenli kalp atışlarını dinliyorum. Baş ağrım neredeyse tamamen geçti ve Alexei'nin parmaklarını saçlarımın arasında nazikçe gezdirmesinin hipnotik etkisi, beni kıpırdamak istememe neden oluyor.

Yine prezervatif kullanmış.

Bunu anlamıyorum, ama minnettar olmadığımı da söyleyemem. Bu aptalca ve Stockholm sendromunun başlangıcı olabilir, çünkü beni kaçıran, evliliğe zorlayan ve büyük olasılıkla hamile bırakan bir adama minnettarlık duymamalıyım.

Panik hissinin beni sarmasını bekliyorum, ama öyle olmuyor. Belki de seksin verdiği endorfinlerden ya da en kötüsü gerçekleşirse yapabileceğim hiçbir şey olmadığı gerçeğinden dolayıdır, ama hamilelik ihtimaline karşı garip bir şekilde sakin hissediyorum. Şoktan dolayı hissizleşmiş olabilir miyim? Öyle hissetmiyorum, ama Alexei'ye karşı duygularıma güvenemem. Onun varlığı bile içimdeki pusulayı bozuyor. Güçlü bir mıknatıs gibi, doğru ve yanlış, iyi ve kötü, sevgi ve nefret gibi kavramlarımı karıştırıyor.

Hayır. Sonuncusu değil. Alexei Leonov'dan hala nefret ediyorum. Emin olduğum tek şey bu. Burada sevgililer gibi yatıyor olsak ne olur? Öyle değiliz. Biz takipçi ve kurban, esir alan ve esir, koca ve isteksiz karıyız. Ve en kötüsü, hala nedenini bilmiyorum.

Neden ben? Neden beni ele geçirmek için bu kadar zahmete girdi?

Gözlerimi açıp parmağımla karın kaslarının izini takip ediyorum. "Sadece görünüşüm yüzünden mi? Yoksa güzel *ve* Molotof olduğum için mi?" Soruyu sorarken başımı kaldırmıyorum.

Bir parçam cevabı zaten bildiğimden korkuyor.

O kıkırdar, sesi kulağımın altında yumuşak, derin bir gürültü gibi. "Bunu bırakmayacaksın, değil mi?" Sessizliğime karşılık, iç çeker. "Bu senin

Sen bir Molotof olduğun için değil. Aslında bu senin aleyhine bir durum. İnan bana, senin ailenle uğraşmak istemiyorum."

Ona inanıyorum. Leonovlar, bizim kaynaklarımıza veya bağlantılarımıza ihtiyaç duymayacak kadar zengin ve güçlüler, bu yüzden bu nişan bana hiç mantıklı gelmedi. "Yani... sadece görünüşümü beğeniyorsun."

Elini boynumun dibine koyar ve hafifçe sıkarak, biriken gerginliği masaj yaparak giderir. "Alinyonok..." Sesi alaycıdır. "Senle tanışmadan önce kadın arkadaşlarımın eksikliğini çekmediğimi biliyorsun, değil mi? Bazıları, birlikte vakit geçirdiğim kadınların senin kadar güzel olduğunu bile düşünebilir."

İçimde yeşil ve bataklık gibi bir şey kıpırdanıyor. "Ben... Evet. Biliyorum."

Bir an sessiz kalır. Sonra sessizce sorar, "Tanıştığımız günü hatırlıyor musun?"

"Tabii ki hatırlıyorum." On bir yıl önceki o akşam, sanki dün olmuş gibi zihnimde net bir şekilde kazınmış durumda.

"Beni ilk gördüğünde ne düşündün?" Beni kendinden uzaklaştırıp yan yatırarak yüzüm ona dönük olacak şekilde konumlandırır. Cevabımı beklerken gözleri siyah elmaslar gibi parlar. "O koridorda karşılaştığımızda benim hakkımda ne düşündün?"

Yalan söylemek istiyorum, ama ne anlamı var ki? Onun kollarında tutuşup yandığımdan sonra ona olan çekiciliğimi inkar etmek zor. Boğazımı temizleyip, onun delici bakışlarından gözlerimi kaçırma isteğiyle mücadele ediyorum. "Tehlikeli olduğunu düşündüm... ve seksi. Ama çoğunlukla tehlikeli."

Cevabım onu eğlendirdiyse de, bunu belli etmiyor. Yüzündeki ifade değişmeden soruyor, "Senin hakkında ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Dur tahmin edeyim... Beni güzel buldun."

"Güzel," diye düzeltiyor. "Ve evet, öyle düşündüm... ta ki konuşmaya başlayana kadar." Hakaret edilmiş gibi geri çekiliyorum, ama o devam ediyor. "O zaman senin zeki ve korkusuz olduğunu da öğrendim." Dudakları hafif bir gülümsemeyle seğiriyor. "Gerçekten de '*seni* sallandırıyorlar'."

"Hatırlıyorum," diyorum şaşkınlıkla.

Kim olduğumu öğrendiğinde, benim reşit olmayan bir yem, onun için kurulan bir tuzak olduğumu düşündü. Bir bakıma öyleydim de, ama özellikle *onun* için orada değildim. Ailem beni herkesin önünde sallandırmayı, giydirip gösterişli bir at gibi sergilemeyi severdi.

Alexei dirseğiyle kendini yukarı itti. "Sevindim," dedi yumuşak bir sesle, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan. "Çünkü o karşılaşmanın tek bir anını bile unutmadım. O akşam anne babanın penthouse'undan ayrılmadan önce bile, seni unutmakta zorlanacağımı biliyordum. Sadece ne kadar zorlanacağımı bilmiyordum. Sen gökyüzünde parlayan bir kuyruklu yıldız gibiydin, o kadar parlak ve nadirdin ki nefesimi kesmiştin."

Onun sözlerini hafife almaya çalışsam da, bakışlarının yoğunluğu omurgamda bir ürperti yaratıyor. "Sanırım yem işe yaradı, ha?"

"Çok iyi," diye onayladı. "Haftalarca, sonra aylarca tek düşünebildiğim sendin. Sonunda, seni tekrar görmem gerektiğini anladım, sırf senin zihnimde yarattığım gibi biri olmadığını kendime kanıtlamak için bile olsa. Tanrı aşkına, daha on dört yaşındaydın. Seni düşünmemem, hatta istemekten çok uzak olmam gerekirdi." Dudakları alaycı bir şekilde kıvrılır. "Parti için seni süslemişler, yetişkin gibi göstermişlerdi, bu yüzden normal bir günde sana rastlasam, senin özel biri olmadığını anlar ve sonunda bu takıntımdan kurtulurdum. Kendime, senin hatırladığım kadar büyüleyici, akıllı ve cesur olmanın imkânsız olduğunu söyledim. Ama öyleydin."

Ona bakıyorum, kalbim düzensiz atıyor. Söylediklerine nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum çünkü bir sonraki karşılaşmamızı ve bunun sonuçlarını da hatırlıyorum. "Kütüphanede Dan'le birlikteyken bana rastlamanın bir kaza olmadığını mı söylüyorsun? Beni aramak için oraya geldiğini mi?"

Alexei'nin bakışları sabit. "Evet. Babamdan bizi ailenin evine davet etmesini istedim ve annen İngilizce dersinde olduğunu söylediğinde, laptopumda bazı e-postaları cevaplamak için izin isteyip seni aramaya gittim. Ve seni... *onunla* birlikte buldum."

Midem sıkışır ve sırt üstü dönüp tavana bakarım. "Sonra onu öldürdün. Yüzümdeki tüyleri temizleyen masum bir adamı. Ve sonra, ben henüz on dört yaşında olmama rağmen, nişanımızı ayarlamaya karar verdin."

Bunu hem kendime hem de ona hatırlatmak için yüksek sesle söylüyorum: O benim hakkımda ne derse desin, bana şimdi nasıl davranırsa davransın, bizimki tatlı bir aşk hikayesi değil. Bana olan takıntısı uğruna korkunç şeyler yaptı ve gelecekte daha fazlasını yapacağından hiç şüphem yok.

Öğretmenim iğrenç biriydi, ama Alexei'nin elinde yok olmayı hak etmiyordu.

Alexei üzerime eğildi. Gözleri kapkara, sesi alçak ve tehlikeli bir şekilde sakindi. "Gerçekten onun sadece tüylerle yetineceğine inanıyor musun? O seni istiyordu. Lanet olası yüzünden bunu görebiliyordum."

Yutkunarak, onun karanlık yüz hatlarına bakıyorum. "Sen de öyle, kendi itirafına göre. Bunun nesi farklı?"

"Ben harekete geçmedim, işte böyle." Derin bir nefes alır ve yanıma, sırt üstü yatar. Sesi gergindir: "İstemiştim. İnan bana, istedim. O gün kütüphanede seni gördüğümde, makyajsız ve eşofman giymiş, yaşına uygun görünüyordun, ama yine de seni istedim. Hâlâ gördüğüm en parlak şeydin ve onun sana şehvet duymaya, sana dokunmaya cesaret etmesi... seni gören her erkek, her adamın seni benim kadar isteyeceği düşüncesi..." Göğsü bir kez daha derin bir nefesle yükseldi. "Buna dayanamadım. Ve sen oradaydın, bana azarlıyordun, küçük çenen havada, kibirli ve cesur bir şekilde..." Yüzünü tekrar bana çevirir, gözleri parıldıyor. "O zaman seni elde etmem gerektiğini anladım. Seni benim yapmak için ne gerekiyorsa yapacağımı."

"Diğer erkekler beni isteyebilir diye mi?" diye inanamadan soruyorum, oturarak.

O da oturur. "Çünkü öyle bir şey yaparlarsa onları öldürmek zorunda kalırdım."

Sesi sakindi, bakışları kararlıydı. Sanki beni sahiplenerek dünyaya bir iyilik yapmış ve tüm o masum hayatları kurtarmış gibi konuşuyordu. Ama hepsini kurtarmamıştı, hatta yakınından bile geçmemişti. Lisedeki dansımızdan sonra ortadan kaybolan Josh vardı, ve adını hatırlamadığım, beni öptükten sonra çatıdan düşen zavallı adam vardı. Ve Bali'de, onunla öpüştükten sonra scooter'ı uçurumdan düşen Jorge vardı.

Bildiğim kadarıyla daha fazlası da vardı: bana bakan erkekler, bana gülümseyen erkekler, sokakta yanımdan geçen erkekler. Günahları yüzünden ortadan kaybolmuş olabilirler ve onların kanının da benim ellerimde olduğunu asla bilemeyeceğim.

Mide bulantım geri geliyor, şakaklarımda zonklama ile birlikte. Daha birkaç dakika önce, geç de olsa prezervatif kullandığı için ona minnettar olduğuma inanamıyorum. Onun beni sadece görünüşümden dolayı sevmesini istememiştim, sanki onun ölümcül takıntısının nedeni bu kadar büyük bir hasara yol açtığında bir fark yaratıyormuş gibi.

Arkamı dönüp, olaylar değişmeden önce giydiğim elbiseyi bulana kadar battaniyeyi karıştırıyorum. Alexei'nin bakışlarındaki ateşi görmezden gelerek elbiseyi giyip banyoya koşuyorum ve orada bir kez daha duş alıyorum.

Şu anda kocam olan psikopatın elinde yaşadığım karanlık zevkin hatırasını silmek için boşuna çaba sarf ediyorum.

Ortaya çıktığımda, onun orada bekleyip tekrar başlamaya hazır olmasını bekliyorum, ama o yok. Onun yerine, bana verdiği dizüstü bilgisayar mükemmel bir şekilde yapılmış yatağın üzerinde duruyor. Vika veya Larson'ı buraya çağırıp temizlik yaptırdı mı, yoksa kendisi mi yaptı? Her halükarda, bilgisayarı hevesle alıp karnımın üstüne uzanarak açıyorum.

Bilgisayar çok güzel, göründüğü kadar güçlü ve Alexei'nin söz verdiği tüm yazılımların yanı sıra, üzerinde çalıştığım oyunum da yüklü.

Baş ağrısını ve mide bulantısını görmezden gelerek, kendimi işe veriyorum ve bir sonraki patron için fikrimi hayata geçirdiğimde, Alexei'ye neredeyse tekrar minnettar oluyorum... en azından onu ve bana dayattığı gerçeği geçici olarak unutmamı sağlayan bir yol sunduğu için.

Bölüm 25
Alina

Üç gün geçti. En azından üç gün olduğunu düşünüyorum. İki ya da dört gün de olabilir. Uykum çok düzensiz olduğu için günler ve geceler birbirine karışıyor. Alexei'nin cinsel talepleri beni gecenin büyük bir bölümünde uyanık tutuyor, bu yüzden uzun şekerlemeler yapıyorum ve uyandığımda çoğu zaman sabah mı akşam mı olduğundan emin olamıyorum. Alexei beni sikip durmadığında, bilgisayar başında oyunum üzerinde çalışıyorum. Takıntılıyım, tamamen kendimi bu işe vermiş durumdayım. Kodlar, önümdeki ekranda hayat bulan hikaye... Tıpkı *onun* beni tükettiği gibi, bu da beni tüketiyor, ama tamamen farklı bir şekilde.

Ayrıca giderek daha fazla hastalanıyorum. Alexei'den saklıyorum ama bunu ne kadar süre daha devam ettirebileceğimi bilmiyorum. Günde en az bir kez kusuyorum ve Vika bana kaç iğne yaparsa yapsın baş ağrılarım hiç geçmiyor. En kötüsü baş dönmesi, çünkü aniden geliyor. Duş alırken, yemek yerken ya da sadece bilgisayarımda çalışırken birdenbire dünyanın en hızlı atlıkarıncasından inmiş gibi hissediyorum. Neyse ki, şimdiye kadar en kötü nöbetlerim yalnızken geldi, bu yüzden Alexei'nin fark etmediğini düşünüyorum. En azından fark etmemiştir umarım.

Bunu ondan neden sakladığımı bilmiyorum. Belki de onu hamile bıraktığını bilmesinin verdiği tatmini ona yaşatmak istemediğim içindir — son günlerde dini nedenlerle prezervatif kullanmaya başlamasına rağmen, fikrini değiştirmiş gibi görünse de. Ya da belki hala inkâr aşamasındayım, hala sadece grip olduğumu umuyorum ve ona söylemek, kesin olarak öğrenmek anlamına geliyor. Benim için yaptığı eski planları göz önüne alırsak, yatın bir yerinde bir paket hamilelik testi saklamış olmalı ve ben o pembe çizgileri görmek istemiyorum. Şu anda hala umudum var. Bu hastalığın başka bir şey olduğunu, hayatımı sonsuza dek değiştirecek bir şey olmadığını iddia edebilirim. Yine de, her ihtimale karşı, migren haplarını almadım ve bir yudum bile alkol içmedim. Mantıksız, ama bu bebeği istemememe rağmen, ona zarar verirsem kendimle yaşayamam. Hatta

bazı vitaminler almaya başlamalı mıyım diye merak ediyorum. Hamile kadınlar bunlara ihtiyaç duyar, değil mi? Diyetim her zaman oldukça sağlıklıydı, bol bol meyve, sebze ve tam tahıl tüketirdim, ama bütün gün beni rahatsız eden mide bulantısı yüzünden iştahım tamamen kaçtı ve Alexei fark etmesin diye yemek saatlerinde zorla yeterince yemek yiyebiliyorum. Bir tür eksiklik yaşıyor olabilirim ve eğer bir bebek varsa...

Kahretsin. Keşke bunu düşünmeseydim. Dizüstü bilgisayarımı diğer koltuğa koydum ve elimi karnıma koydum. Karnım normalden daha düz, neredeyse içbükey gibi hissediyor. Kilo mu verdim? Bu bebek için iyi olamaz. Belki Alexei'ye söylemeliyim, o zaman bana o vitaminleri alır. Ama eğer söylersem...

—

"Maç nasıl gidiyor?"

Ruslan'ın sesini duyunca irkildim ve başımı çevirip, uzun boylu, geniş omuzlu siluetini aydınlatan parlak güneşe baktım. Son birkaç gündür Alexei'nin kardeşini pek görmedim. Yemeklere katılmıyordu ve ben de kusmam gerekirse tuvalete yakın olabilmek için kulübede oyunum üzerinde çalışıyordum. Ancak bu sabah hava daha serin ve temiz havanın mide bulantısını yatıştıracağını umuyordum, bu yüzden Alexei sabah yüzüşünün tadını çıkarırken ben de çıkıntının altında kod yazmaya karar verdim. Beni de yüzmeye davet etti ama suda başım dönmesin diye reddettim. Ayrıca, Alexei ile yatak odası dışında ne kadar az zaman geçirirsek o kadar iyi.

Kocamın kötülüğünü sürekli hatırlamadan, onun büyüsüne kapılmak, bizim için çok daha olası olan sonucu değil, onun gelecek vizyonuna inanmaya başlamak çok kolay: Aileminki gibi korkunç bir evlilik, başlangıçta aşk kılığına girmiş saplantının hızla çok daha karanlık ve ölümcül bir şeye dönüşmesi.

Alexei beni sevdiğini söylemedi.

Muhtemelen sevmediği içindir.

"İyi ilerleme kaydediyorum," diye cevap veriyorum ve Ruslan, sadece bir mayo ve aynalı güneş gözlüğü giymiş olarak çıkıntıya adım atarken, bilgisayarımı almak için uzanıyorum. "Yapacak başka bir şeyim yok, bu da yardımcı oluyor."

Ruslan, dizüstü bilgisayarın durduğu şezlonga uzanır ve ellerini başının arkasında birleştirir. Yüzünü bana çevirdiğinde dudaklarında alaycı bir gülümseme belirir. "Neden yeni kocanla biraz zaman geçirmiyorsun? Ne de olsa balayındasın."

"Öyle mi?" Sesim şeker gibi tatlıdır. "Beni aydınlattığın için ne kadar naziksin."
ben."

Ruslan'ın gülümsemesi, mizahsız bir sırıtışa dönüşür. "Hâlâ ondan nefret ediyorsun, ha?
bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştim."

"Nikolai'nin evine yapılan saldırı mı, yoksa beni evliliğe zorlaması mı?"

Ruslan'ın gülümsemesi kaybolur. İç çekerek başını öne doğru çevirir
ben de bilgisayarımı açtım. Oyuna dalmak üzereydim ki, o tekrar konuştu. "Lyosha sana çocukluğumuzdan bahsetmiş miydi? Annemizin ölümünden sonraki ilk birkaç yıldan?"

Ellerim klavyede donar. Yememem gerekir, ama kendimi tutamıyorum.
Yem çok cazip. "Korkarım hayır," diyorum, onun konuşma tonuna uyum sağlayarak.

Ruslan tekrar bana döner ve aynalı gözlüklerinde çarpık yansımamı görürüm. "Evlendiğin adamı hiç tanımıyorsun, değil mi?"

"Evlenmeye zorlandığım adamı kastediyorsun."

Ruslan'ın ifadesi değişmez. "Onu tanımalısın. İkiniz için her şey nasıl başlamış olursa olsun, bir ömür boyu birlikte olacaksınız."

Gözlerimi kaçırırım. Bunu, önümüzdeki yılları ve on yılları düşünmek istemiyorum. Bizi birbirimize bağlayacak, beni Alexei'ye, onun bir uzantısı olmaktan başka bir şey olamayacak kadar bağlayacak çocukları düşünmek istemiyorum.

İçimde büyümeye başlamış, kaderimi belirleyecek olan o küçük hücre yığınını düşünmek istemiyorum.

Ani bir mide bulantısı hissederek yutkunuyorum. Ruslan haklı. Kocamı tanımalıyım, en azından korkunç bir yabancıyla çocuk yetiştirmemek için.

Ayrıca, çok merak ediyorum ve Alexei'nin kardeşi konuşmaya istekli görünüyor.

Küçük ve zararsız bir şeyle başlamaya karar veriyorum. "Aileniz ona hep Lyosha mı diyordu?" diye soruyorum, Ruslan'a bakarak.

Alyosha, Alexei'nin yaygın olarak kullanılan kısa versiyonudur. Eşi olarak, evde ona bu kadar samimi davranabilseydim, ona böyle seslenirdim. *Lyosha* ise daha da samimi bir isim. Aklıma, dizleri sıyrılmış ve çok kısa pantolonlu, ağaçlara tırmanan, yaramaz bir köy çocuğu geliyor.

Alexei çocukken böyle miydi? Hayal etmek zor. Onunla tanıştığımda, neredeyse bir erkek olmuştu... zaten tehlikeli ve çekiciydi. "Babamız ona hep Alexei derdi," diye cevaplar Ruslan. "Ama annem ona Lyosha derdi, Ksenia ve ben de öyle."

Ksenia. Slava'nın annesi. Kaybettikleri kız kardeşi. Kalbim göğsümde sıkışıyor ve mide bulantım şiddetleniyor. Tekrar yutkunup, kendimi bu hoş olmayan duygudan uzaklaştırmak için hızlıca konuşuyorum. "Üçünüz büyürken yakın mıydınız?"

"Çok yakındık, ama tipik bir şekilde değil," diye cevaplar Ruslan. "Annemiz öldükten sonra Lyosha bize baktı. Benden sadece iki yaş büyük olmasına rağmen, Ksenia ve benim için ikinci bir ebeveyn rolünü üstlendi." Ruslan gülümser ve ilk kez dudaklarının kıvrımlarında çocuksu ve samimi bir ifade belirir. "Hastalandığımızda bize tavuk çorbası yapardı, bunu yapabilecek bir dadımız olmasına rağmen. Bize annemizle ilgili hikayeler anlatır, fotoğraflarını gösterirdi. Her gece, dadımız uyuduktan sonra, ben onun yatağına tırmanırdım ve o da annemizin yaptığı gibi bana kitap okurdu. Ksenia yeterince büyüdüğünde, o da yatağa tırmanırdı. O bize en sevdiğimiz kitapları okurken etrafında toplanırdık, sonra da bizi yatırırdı. Ben on iki, Ksenia dokuz yaşına gelene kadar bunu yaptı."

O kadar etkilenmişim ki midemdeki bulantıyı unutuyorum. Garip bir şekilde, Alexei'yi bakıcı rolünde hayal etmek çok kolay geliyor, belki de onun bu yönünü daha önce görmüş olduğum içindir. "Neden bıraktı?" diye soruyorum.

Ruslan omuz silkiyor, gülümsemesi kayboluyor. “Ben yatmadan önce hikaye dinlemek için çok büyük olduğuma karar verdim ve Ksenia da bebek gibi hissetmek istemedi, o da çok büyük olduğunu söyledi. Lyosha rahatlamış gibi davrandı ama geriye dönüp bakınca, sanırım incinmişti. Yine de en iyisi buydu, çünkü kısa bir süre sonra babamız ikimizi Novosibirsk'teki bir askeri okula gönderdi ve Ksenia geride kaldı.”

"Babanla yalnız mı kaldın?" diye soruyorum yumuşak bir sesle.

Ruslan'ın ifadesi değişir. Bu ince bir değişikliktir, ona doğrudan bakmasaydım fark edemezdim, ama olduğu gibi, çenesinin hafifçe gerildiğini ve ağzının inceldiğini fark ederim. "Evet," der düzgün bir sesle. "Babamızla."

Bu konuyu daha fazla araştırmak için can atıyorum, ama bu soruların hoş karşılanmayacağını hissediyorum. Bu yüzden Ruslan'ın konuşmak istediği konuya geri dönüyorum. "Sen ve Alexei artık daha tipik bir kardeş ilişkisine sahip görünüyorsunuz," diyorum, onları etkileşim halinde gördüğüm tüm anları düşünerek. "Bu, ikiniz büyüdükçe mi oldu?"

"Aşağı yukarı öyle," diyor Ruslan, yüzündeki gerginlik kayboluyor. "Okula gitmek asıl katalizör oldu. Oraya ilk gittiğimizde, Alexei benim koruyucum gibi davranıyordu, ama ben diğer çocuklara, ağabeyimin bana aracılık etmesine ihtiyacım olmadığını kanıtlamak istiyordum

, aptal ve kolayca utanabilen bir ergen olarak, onunla sürekli kavga edip onu uzaklaştırmaya çalıştım." Diye ekliyor ve derin bir nefes alıp önüne bakıyor. "Ergenliğimin ilk yıllarında birkaç yıl boyunca neredeyse hiç konuşmadık. Sonra ne kadar pislik olduğumu fark ettim ve tekrar yakınlaştık, bu sefer benzer yaştaki kardeşler olarak, bunun getirdiği her şeyle birlikte." Bana bakar. "Peki ya sen? En küçüğü sen olduğun için, kardeşlerin sana göz kulak oluyor muydu?"

Başımı sallarım. "Hâlâ beni koruyorlar."

Aslında, muhtemelen şu anda beni bulmak için her taşı, her toprağı çeviriyorlardır, ama bunu söylemiyorum. Tüm casusları ve hackerları ile, beni kaçıranlar kardeşlerimin ne yaptığını benden daha iyi biliyorlar.

Ruslan sözlerimi bir uyarı olarak algılamış olmalı ki, yine iç geçirip güneş gözlüklerini çıkarıyor. Fırtına grisi gözlerini bana çevirip sessizce diyor ki, “Alina, dinle… Bütün bu durumun berbat olduğunu düşündüğünü biliyorum ve seni suçlamıyorum. Kardeşimin seninle evlenme şekli... en azından alışılmadık. Ama sana iyi bir koca olacak. Ve çocuklarına iyi bir baba. İnan bana, biliyorum."

Burun kıvırıp başka yere bakıyorum. Ruslan'ın amacını şimdi anlıyorum, neden benimle konuşmaya karar verdiğini ve çocukluklarını bu kadar iç açıcı bir şekilde anlatmaya çalıştığını. Alexei, koruyucu, Alexei, koruyucu... Benim bu masala inanmam gerekiyor. Ama ben de onlarınki gibi bir ailede büyüdüm ve gerçeği biliyorum: Bu bir masal olsaydı, Alexei benim beyaz atlı prensim olmazdı.

Onda çok fazla ejderha var.

"Dur tahmin edeyim," dedim ve Ruslan'a dönerek kaşlarımı kaldırdım. "Artık beni Alexei koruyacak, değil mi? Kardeşlerimin her zaman yaptığı gibi beni koruyacak?"

Ruslan'ın bakışları sabit. "Öyle olacak. O bu konuda

çok iyidir." "Ne konuda iyi?"

Alexei'nin derin sesini duyunca kalbim hızla çarpmaya başlar ve birkaç metre ötede güneşin altında duran onu görürüm. Uzun boylu, güçlü vücudu yüzmeden sonra suyla parıldamaktadır. Derin bir nefes alırım. Bu sabah iki kez seks yapmış olsak da ve midem giderek bulanıklaşsa da, içim sıkışır ve bikini altım utanç verici bir şekilde ıslanır.

"Tabii ki pislik olmakta," diye cevapladı Ruslan, güneş gözlüklerini takarken dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Sen onu terk ettiğin için, gelininizi bizim şanlı çocukluk hikayelerimizle eğlendiriyordum."

Alexei'nin koyu renkli gözleri kısılır. "Neden gidip *başka bir yerde* eğlenmiyorsun?" Sesi alçak ve tehlikelidir, bu da onun yine kardeşini kıskandığını fark etmemi sağlar.

Ruslan'ın sırıtışı genişler. "Memnuniyetle." Zarif bir zarafetle ayağa kalkar. "Sizi baş başa bırakayım."

O uzaklaşırken, ben onun kaslı sırtına bakmıyorum; hem hiç ilgilenmediğim için hem de artık Alexei'nin kıskançlığını kışkırtmak istemediğim için. Ruslan'ın hikayesi, beni sihirli bir şekilde kardeşine aşık etmemiş olsa da, onların ilişkisine eklemiş olabileceğim gerginlikten pişmanlık duymama neden oldu.

Aralarına girmek istemiyorum, Alexei ile aramızdaki bu tuhaf savaşta şüpheli bir zafer kazanmak için bile. Son birkaç gündür bu durum bir savaş gibi gelmiyordu zaten. Sabah bulantıları vücudumu zayıflatırken, Alexei'nin bitmek bilmeyen ilgisi onu nefret etme kararlılığımı zayıflatıyor. O hiç benden uzaklaşmıyor ve bu hem gurur verici hem de rahatsız edici.

Dört çocuğun en küçüğü ve tek kızı olarak, ikinci planda kalmaya alışkınım. Çocukluğumdaki hiçbir önemli olay ailem için özel değildi, çünkü onlar bunu üç kez yaşamışlardı. Başardığım hemen her şey — dört yaşında okumayı öğrenmek, matematik dersinde en yüksek notu almak, bahçedeki en yüksek ağaca tırmanmak — kardeşlerimden biri çoktan yapmıştı ve daha da iyisini. Görünüş konusunda bile rekabet edemiyordum, çünkü kardeşlerim de Molotov ailesinin tipik özellikleri sayesinde yakışıklı çocuklardı ve annem onların adına bol bol iltifat alıyordu. Annem, oğullarına tasarımcı elbiseleri giydiremediği, saçlarını yapamadığı ve makyaj yapamadığı için, ergenliğe girene kadar bana daha fazla ilgi göstermeye başlamadı, ama o zamana kadar ben kendi başıma kalmaya alışmıştım: oyuncaklarım, kitaplarım ve özellikle video oyunlarımla.

Alexei ile durum farklı. Onun dünyasının merkezinde ben olduğumu hissediyorum. En azından, ona inanacak olursak, son on bir yıldır istediği tek kadın benim. Bir parçam bunu hala anlamakta zorlanıyor, ama onun yalan söylemesi için bir neden göremiyorum. Her ne kadar korkunç olsa da, eylemleri her şeyi anlatıyor.

Şu anda bile, Ruslan denize atlayıp yüzmeye giderken ona öfkeyle bakıyor.

Mide bulantım aniden şiddetini artırınca ağzım salya doluyor.

Kahretsin.

Ayağa kalkıyorum ve biraz sallanıyorum. Lanet olası baş dönmesi. Bunu gizlemek için elimden geleni yapıyorum, ama başarılı olduğumdan emin değilim. Alexei'nin bakışları, bir keskin nişancının hedefine yönelen lazer gibi bana dönüyor ve gözleri kısılıyor.

Kahretsin.

"Tuvalete gitmem lazım," diyorum, normal bir ses tonu kullanmaya çalışıyorum ama sesimdeki gerginliği ben bile duyabiliyorum. Başım zonkluyor ve soğuk terler dökülüyor, merdivenlere doğru sendeleyerek ilerliyorum ama oraya varamayacağımı anlıyorum. Titreyerek yönümü değiştirip sancak tarafına doğru ilerliyorum ama oraya da varamıyorum.

Alexei'nin güçlü kolları, dört ayak üstüne düşmeye başladığımda arkamdan beni sarar ve onun ayaklarını birkaç santim farkla ıskalayarak ahşap zemine kusarım.

İlk birkaç saniye, kendimi utanacak kadar hasta hissediyorum. Bu, şimdiye kadarki en kötü olaydı. Asit yemek borumu yakıyor, cildim terle kaplı ve başım o kadar dönüyor ki, o beni tutmasaydı, kirli zemine yığılırdım. Ama o beni tutuyor, yatıştırıcı sözler mırıldanıyor, olanların iğrençliğinden habersiz gibi görünüyor ve beni döndürüp çıplak göğsüne gelin tutuşuyla kaldırırken, kendimi küçük ve çaresiz hissediyorum... ve önemsenmiş.

O anda utanç beni kaplıyor, sıcak bir dalga gibi üzerime çöküyor, ama o çoktan yürümeye başlamış, beni kulübeye taşıyor. Yüzümü omzuna gömüyorum, cildinin nemini hissediyorum, yüzmesinden kalan tuzun tadını alıyorum ve şakaklarımda zonklama şiddetini arttırırken gözlerim sıcak gözyaşlarıyla doluyor.

Hamileyim.

Bundan hiç şüphem yok. Ve şimdi o da biliyor.

Bölüm 26
Alexei

Göğüs kafesim sanki betondan yapılmış gibi, ciğerlerim tam bir nefes alamıyor. Alina'yı banyoda dikkatlice ayağa kaldırıp, o ağzını çalkalayıp dişlerini fırçalarken arkadan tutuyorum, o ise aynada gözlerime bakmaktan kaçınıyor.

Siktir.

Günlerdir bunu şüpheleniyordum, korkuyordum.

Planım çok iyi işledi.

O benim bebeğime hamile. Ve

ben çok korkuyorum.

"Neden daha önce söylemedin?" Sesim gergin, öfkeli geliyor, ama aslında öfkelendiğim tek kişi kendim. Bu, onun ilk kez hasta olduğu zaman değil, eminim. Son birkaç gün içinde birkaç kez kulübeye döndüğümde onu yatakta buldum, cildi şu anda olduğu gibi soluk yeşilimsi bir renkteydi.

Kusuyordu ama bana söylemiyordu. Acı çekiyordu ve bunu benden saklıyordu.

Diş macununu tükürüyor ve sonunda aynada gözlerime bakıyor. Yanaklarında koyu renkli maskara izleri var.

Gözyaşı izleri.

O küçük, kısık sesiyle "Bunu bilmeni istemedim" diye cevap verirken, içim burkuldu ve ciğerlerimi saran beton kafes daha da sıkılaştı.

Tabii ki istememişti. Neden istesin ki?

Bunu ona ben yaptım.

Onu buna zorladım.

Ve şimdi o da annem gibi ölebilir.

İfademi değiştirmeden ve ses tonumu sabit tutmak için tüm gücümü kullanıyorum. "Birkaç saat sonra Ruslan'ı almaya bir denizaltı gelecek. Üzerinde küçük bir klinik kadar tıbbi ekipman bulunan bir doktor ekibi var. Seni muayene edecekler ve sonra kesin olarak öğreneceğiz."

Konuştuğumda gözleri büyüdü ve sonra
gördüm. Bakışlarında bir umut ışığı.

Muhtemelen o doktorlardan birini, kardeşlerine haber vermesi için ikna edebilecek mi diye merak ediyor.

Normalde, bu umudunu yok etmekten karanlık bir zevk alırdım, ama şu anda tek düşünebildiğim, onun zaten hasta olduğu gerçeği. Bebek, küçücük olmasına rağmen, ona zaten zarar veriyor ve hepsi benim suçum. Bu yüzden, doktorların dikkatle incelendiğini ve kapsamlı bir şekilde tarandığını, Molotofların bizim yerimizi öğrenmesi durumunda kendileri ve aileleri için sonuçlarının ne olacağını anladıklarını söylemiyorum.

Onun kaçma konusundaki amansız arzusu, şu anda benim için ikincil
öneme sahip. Yüzünü yıkayıp, diğer makyaj malzemeleriyle birlikte
"Seni yatağa götüreyim. Dinlenmen lazım."

"Hayır, bekle, ihtiyacım var..." Makyaj malzemelerinin bulunduğu çekmecelere uzanır ve ben onu nazikçe uzaklaştırırım.

"O bekleyebilir."

Ayrıca, doğal güzelliğini gizleyecek hiçbir şeyin olmadığı bu halini seviyorum. Soluk teni, fondötenin normalde gizlediği inci gibi bir ışıltıya sahip ve ruj sürülmemiş dudakları yumuşak ve hassas görünüyor, üst dudağının kıvrımı melek gibi tatlı. Diğer kadınlar makyajsızken daha gerçekçi ve yaklaşılabilir görünürler, ama benim Alinyonok'um öyle değil. O, ruhani, melek gibi... ve sonsuz derecede daha çekici görünüyor.

Onun itirazlarını görmezden gelerek, onu kucağıma alıp banyodan çıkarıyorum ve yatağa götürüyorum, onu yatırıp, yüksek topuklu sandaletlerini çıkarıp, battaniyeyle örtüyorum. Gözlerini kapatıp, sanki hala mide bulantısı varmış gibi, küçük, sığ nefesler alıyor.

Siktir lan. Acaba başı da ağrıyor mu?

Göğsümdeki sıkışmayı görmezden gelerek, telefonumu çıkarıp Vika'ya iğneleriyle gelmesini mesaj atıyorum. Sonra yatağın kenarına oturuyorum, karımın ince bileklerinden birini battaniyenin altından nazikçe çıkarıyorum ve başparmağımla onun sevdiği şekilde içini masaj yapmaya başlıyorum.

Bunu düzelteceğim.

Daha iyi hale getireceğim.

Henüz nasıl yapacağımı bilmiyorum, ama yapacağım.

Bölüm 27
Alina

Kabin kapısının dışında tanıdık olmayan sesler duyduğumda uykumdan uyanıyorum. Sesler erkek ve kadınlara ait, çeşitli aksanlarla Rusça ve İngilizce karışımı bir dil konuşuyorlar.

Kalbim hızla atmaya
başladı. Doktorlar.

Buraya gelmişler.

Görünüşe göre denizaltıyla gelmişler.

Oturuyorum ve mide bulantısı ve baş dönmesinin geçtiğini fark ederek rahatlıyorum. Vika'nın iğneleri ve Alexei'nin dokunuşundaki sihir işe yaramış.

Bu berbat masalımızda, o ejderhadan çok kötü bir büyücü gibi, yavaş ama emin adımlarla beni büyüsüne çekiyor.

Siktir et. Bu benim şansım.

Yataktan atlayıp banyoya koşuyorum, yüzümü hızla düzeltiyor ve genel olarak kendimi düzgün bir hale getiriyorum. Tam çıkarken, kabin kapısı çalınıyor.

"Girin," diye sesleniyorum, avuçlarımla elbisenin üzerinden geçerek düzeltiyorum.

Bütün ekip kabine girer: dört erkek, bir kadın ve Alexei. Yüzü kararmış ve gergindir, çenesi sert ve tehlikeli bir çizgiye bürünmüştür.

Benim için bu kadar mı endişeleniyor?

Hayır. Bu olasılığı reddediyorum. On yıldır bana olan takıntısının altında yatan her ne ise, bunun gerçek aşka benzeyen bir şey olduğunu sanmıyorum. Eğer gerçekten hasta olsaydım ve sadece hamile olmasaydım, beni isteyeceğini sanmıyorum. Daha önce hasta olduğumda benden uzak durmuştu.

Bu acı düşünce beni hazırlıksız yakaladı. Ailemin ölümünden sonra benden uzak durmasını, beni rahat bırakmasını istemiştim, değil mi? Onunla her karşılaşmam baş ağrıları ve depresyon nöbetlerine neden oluyordu, bu yüzden hayatıma zorla girmeyip uzaktan takip etmesine minnettardım.

Uzak durduğu için ona kızgın değilim.

Kızamam.

Bu hiç mantıklı olmazdı.

Alexei yeni gelenleri tanıtmaya başlar, ben de kendimi odaklanmaya zorlarım. "—İsviçre'de ve Avrupa'nın en iyi nörologlarından biri," diyor gri keten pantolon ve beyaz keten düğmeli gömlek giyen, kısa boylu, gözlüklü bir adamdan bahsediyor.

"Memnun oldum, Madam Leonov," adını kaçırdığım İsviçreli nörolog Fransız aksanlı İngilizceyle diyor. "Sizinle tanışmak harika."

"Madam Leonov" kısmına içimden burkulsa da, ona en çekici gülümsememi gösteririm. "O zevk bana ait."

"Ve bu da Dr. Elizaveta Sergeyevna Bureva," diye devam ediyor Alexei, tek kadın olan, kısa kollu lacivert elbise giyen orta yaşlı sarışına doğru başını sallayarak. "O, St. Petersburg'un en iyi kadın doğum uzmanlarından biri."

"Kadın doğum" kısmında kalbim bir an durdu. "Sizinle tanışmak çok güzel," diyorum, Rusça'ya geçerek.

Bureva nazikçe başını sallar ve Rus aksanlı İngilizceyle cevap verir, "Ben de, Alina Vladimirovna."

Tanıtımlar devam ederken, diğer iki adamın — gastroenterolog Dr. Rousseau ve hematolog Dr. Whitman — Londra'dan geldiklerini ve her birinin kendi kliniği olduğunu öğreniyorum. Alexei'nin bu kadar kısa sürede nasıl böyle dünya çapında bir ekip kurmayı başardığını veya onları buraya hangi denizaltının getirdiğini bilmiyorum, ama bana kalırsa ne kadar kalabalık olursak o kadar iyi.

En azından bu kişilerden biri, kardeşlerime yerimi ele verecek bir hata yapacaktır. Bu, bulutta benimle ilgili bir not ya da Leonovlar'dan kardeşlerimin hesaplarına yapılan bir banka havalesi gibi zararsız bir şey olabilir. Konstantin muhtemelen hackerlarına interneti taratıp bu tür şeyleri aratıyordur.

Kardeşlerimin beni almaya geldiğini hayal ediyorum ve midem sıkışıyor, mide bulantısı geri geliyor, şakaklarımda hafif bir zonklama başlıyor.

Lanet olsun. Kaçış hayalleri kurmanın tadını bile çıkaramıyorum. Zorlanarak, konuşmaya yeniden odaklanıyorum.

"—izin verirseniz, kan alıp birkaç test yapmak ve beyin odaklı tam vücut MRG çekmek istiyoruz," diyor nörolog.

Gözlerimi kırpıyorum. "MRG makinesi mi getirdiniz? Onlar çok büyük değil mi, özel odalar falan gerektirmiyor mu?"

"Bu özel prototip öyle değil," diye cevaplıyor. "Aslında daha az güç gerektiren mobil bir ünite, ama burada bunun önemi yok." Alexei'ye hayranlıkla bakıyor.

Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çatıyorum. "Öyle değil mi?" Okyanusun ortasında bir teknede değil miyiz?

"Denizaltı nükleer enerjiyle çalışıyor," diye açıklıyor Alexei, sanki kek yapımından bahsediyormuş gibi rahat bir tavırla. "Bu, taşınabilir reaktörlerimizin başka bir kullanım alanı."

Nikolai veya Valery burada olsaydı, bununla ilgili her şeyi bilmek isterlerdi. Leonovların sahip olduğu şirketlerden biri olan Atomprom, kardeşlerimin nükleer girişiminin başlıca rakibi. Ama belki de onlar zaten her şeyi biliyorlar ve bizim taşınabilir nükleer reaktörlerimiz için benzer bir kullanım senaryosu üzerinde çalışıyorlar. Her halükarda, şu anda endişelenecek başka şeylerim var, örneğin tekrar başım dönmeye başladı.

Bunu gizlemek umuduyla, mümkün olduğunca dikkat çekmeden oturuyorum.

Görünüşe göre yeterince dikkat çekmeden oturamamışım. Alexei'nin bakışları bana çevrilir ve gözleri kısılır. "Yine mi hastalandın?"

Artık bunu saklamanın bir anlamı yok galiba. Sonuçta, bu doktorlar muhtemelen benim için buradalar. "Biraz," diyorum ve şakaklarımda zonklama yeniden başladığında derin bir nefes alıyorum. "Sanırım yine başım ağrıyor."

Doktorlar not defterlerini çoktan çıkarmışlardır.

"Semptomlarınızı bize anlatır mısınız, Bayan Leonov?" diye sorar Rousseau.

Yavaşça nefes alıp veriyorum. "Mide bulantısı, kusma, ara sıra baş dönmesi. Birkaç kez bayıldım. Baş ağrısı ve migren, ama bunlar hep vardı, o yüzden..."

"Ne zamandır?" diye sorar, adını öğrenmem gereken nörolog sözümü keserek. "Her bir semptom ne zaman başladı?"

"Baş ağrıları ergenlik dönemimin sonlarından beri var. On dokuz yaşımdayken... ailemle bazı sorunlar yaşadığımda daha da kötüleşti." Yutkunarak anıları uzaklaştırıyorum. "Mide bulantısı ve baş dönmesi ise sadece son bir haftadır sorun oluyor."

Alexei beni hamile bıraktığından beri, diye eklemek istiyorum, ama bunu onların işi olduğunu düşündüğüm için eklemiyorum. Neden bunun için bir kadın doğum uzmanı ya da basit bir eczane hamilelik testi yerine bütün bir uzman ekibi gerektiğini anlamıyorum.

Gerçekten hasta olduğumdan değil ki.

"Yani daha önce baş dönmesi veya mide bulantısı hissetmediniz mi?" diye ısrar ediyor nörolog. "Belki migren sırasında?"

"Oh. Evet, özellikle şiddetli ataklarda genellikle mide bulantısı olur. Ve baş dönmesi..." Düşünüyorum. "Evet, sanırım bazen."

Aldığım ağrı kesiciler çoğu zaman beni bayılttığı için kesinlikle başım dönüyor.

"Başka gastrointestinal semptomlarınız var mı?" Rousseau notlarını alırken soruyor. "Mide rahatsızlığı, ishal, bu tür şeyler?"

"Aslında yok. Yani... belki ilaçlardan dolayı biraz," diye itiraf ediyorum. Rousseau başını kaldırıyor. "Hangi ilaçlar? Ne alıyorsunuz?"

İç çekip, yıllar boyunca bana reçete edilen tüm ilaçları sıralıyorum. Sıralamaya devam ederken, doktorların yüzlerinde onaylamayan bakışlar görüyorum.

Notlarını yazmayı bitirdiklerinde savunmacı bir tavırla "Ağrı kesiciler bana gerçekten yardımcı olan tek şey" diyorum. "Bağımlı değilim, yemin ederim."

Hayatımın belirli dönemlerinde hapları aşırı kullanmış olabilirim, ama her zaman bırakmayı başardım.

"Ayrıca esrar da içiyor," diyor Alexei ve doktorlar not defterlerine biraz daha not alırken ona karanlık bir bakış atıyorum.

"Son adet döneminiz ne zamandı?" diye soruyor Bureva, kalemi hazır. "Hamile olma ihtimaliniz var mı?"

Sonunda bir yerlere varıyoruz. "Yaklaşık üç hafta önce ve evet, büyük ihtimalle."

Alexei'ye bir kez daha sert bir bakış atıyorum, ama o bana bakmıyor. Bunun yerine, notlarını alırken nedense kaşlarını çatmış olan kadın doğum uzmanını izliyor.

"Baş dönmelerin nasıl oluyor?" diye soruyor nörolog. "Bana bir tanesini tarif edebilir misin?"

Sinirli bir nefes veriyorum. "Neden? Hamileyim, tamam mı? Sorun bu. Bana bir çubukla idrar testi yapın ve bu işi bitirin."

Ses tonum keskin, ama elimde değil. Baş ağrım her saniye daha da kötüleşiyor ve görüşümün köşelerinde siyah noktalar görmeye başladım. Uzansam bile bayılabilirim, o zaman da keyiflerine bakmazlar mı?

Bureva not defterinden başını kaldırır. "Hesaplamalarınız doğruysa, sabah bulantısı yaşıyor olmanız pek olası değil, Alina Vladimirovna." Ses tonu düzgün ve biraz mesafeli. "Bu döngüde adetiniz gecikmediğine göre, HCG seviyeniz bu kadar güçlü semptomlara neden olacak kadar yüksek olmamalı

. Ama elbette istisnalar her zaman vardır ve hamilelik testi yapacağız. Şimdilik, adet döngülerinizin ne kadar sürdüğünü ve düzenli olup olmadığını söyleyebilir misiniz?"

Ne demek istiyor? Hamilelik değilse, ne olabilir ki?

Dudaklarımı ıslatıyorum. Ağzım birden kurudu. "Yaklaşık yirmi sekiz gün ve evet, oldukça düzenli."

"Tekrar soruyorum, baş dönmesi nöbetlerinizi bana anlatır mısınız?" diye sorar nörolog. "Israr ettiğim için özür dilerim, ama bu önemli. Başınız döndüğünde veya bayılmak üzereyken, herhangi bir ışık veya nokta görür müsünüz?"

Garip bir ürperti mideyi kaplar. "Noktalar, sanırım."

"Parlama yok mu?" diye ısrar eder.

"Kameradan flaşlar vardı. Düğündeydik. Alexei'nin kardeşi fotoğraf çekiyordu ve..." Çaresizce omuz silkiyorum ve Alexei'ye bakıyorum.

Heykel gibi duruyor, bana bakıyor, çenesi o kadar sıkı ki dişlerini kıracak diye korkuyorum. Kızgın mı? Üzgün mü? Midem sıkışıyor ve dikkatimi tekrar doktorlara çeviriyorum, onlar da şimdi alçak sesle aralarında konuşuyorlar.

"Tıbbi geçmişinizin geri kalanını öğrenelim Bayan Leonov, sonra tüm testleri yapacağız," diyor Rousseau.

Mide bulantısını bastırarak başımı sallıyorum ve tüm sorularını cevaplamak için elimden geleni yapıyorum. İşleri bittiğinde, Whitman kanımı alıyor — saçma sapan bir miktar, on beş şişe kadar — ve sonra Alexei beni güverteye taşıyor, her zamanki gibi yürüyebileceğimi söylememe rağmen. Ruslan, Larson ve Vika yukarıda, üçü de korkulukların yanında durmuş bir şeye bakıyorlar.

O şey denizaltı. Yatın yanında, üst kısmı metalik bir köpekbalığının iri yüzgeci gibi sudan çıkmış durumda. Suyun altında ne kadar büyük olduğunu bilmiyorum, ama görünen kısmı en az bu yat kadar büyük. Ne hayal ettiğimi bilmiyorum, ama bu kadar devasa bir şey olmadığı kesin. Askeri sınıf mı? Öyle olduğunu sanıyorum ve öyleyse, Leonovlar onu hangi ordudan aldılar ya da hangi ordu için üretiyorlar merak ediyorum.

Leonovlar söz konusu olduğunda, ne tür karanlık işlere bulaştıklarını asla bilemezsiniz.

Aklımda milyonlarca soru dolaşıyor, ama hiçbirini soracak zamanım yok çünkü Alexei beni sancak merdivenine taşıyor ve

beni merdivenin önüne koyuyor.

"Oraya tırmanabilir misin?" diye soruyor, aşağıda suda sallanan şişme botu işaret ederek. "Eğer tırmanamazsan, seni bana bağlayıp sırtımda aşağı taşırım."

"Kesinlikle tırmanabilirim," diyorum, sesime toplayabildiğim tüm güveni katarak. "Cidden, ben tamamen iyiyim."

Bana inanmış gibi görünmüyor, ama "Tamam. Önce ben aşağı ineyim, bir şey olursa seni yakalayabilirim. Ruslan, ilk birkaç basamakta ona göz kulak ol." diyor.

Alexei'nin kardeşi çoktan yanıma gelmiş. "Tamam," diyor, her zamanki alaycı tavrından eser yok. "Onu ben tutarım, merak etme."

Gözlerimi devirip merdiveni tutuyorum. Son kontrol ettiğimde, hamilelik - çünkü hala bunun hamilelik olduğuna inanıyorum - insanı sakat yapmıyor. Mide bulantısını ve gözümün önündeki dans eden siyah noktaları görmezden gelerek aşağı iniyorum ve Alexei'nin güçlü kolları, ona ulaşır ulaşmaz beni yakalıyor. Sonra sal bizi denizaltıya götürüyor ve yine tırmanma operasyonu başlıyor - bu sefer, devasa bir sualtı gemisinin derinliklerine.

En az bir uzun koridor var, her iki yanında bir sürü kapı var ve bu kapılardan birinin arkasında her türlü tıbbi ekipmanın bulunduğu bir oda var. Alexei beni oraya taşıyor - yine, kendi başıma gayet iyi yürüyebiliyorum ve ona da bunu söyledim. Nörolog da bizi takip ediyor. Sanırım odanın ortasında duran mobil MRI makinesini çalıştıracak olan kişi o olacak. "Mobil" kısmı tartışmalı. Makine çok büyük, bu da tam vücut taraması yapılacağı düşünülürse mantıklı.

Ona yaklaşırken aklıma bir şey geliyor. "Bekleyin," diyorum, nöroloğa dönerek. "Bu hamilelik için güvenli mi? Ben istemiyorum..." Yutkunuyorum ve bana tuhaf bir ifadeyle bakan Alexei'den gözlerimi kaçırıyorum. "Eğer varsa, bebeğe zarar verecek hiçbir şey istemiyorum."

Ve var. Bundan eminim.

"Manyetik rezonans, gelişmekte olan fetüse zarar vermez," diyor doktor.

Derin bir nefes alıyorum. "Tamam o zaman. Yapalım."

Belki tüm bu testleri hallettikten sonra, doktorlara kardeşlerime iletmeleri için bir not verebilirim ya da MRG yapılırken daha iyi bir şey bulabilirim.

Bölüm 28
Alina

Tarama bittiğinde daha iyi bir şey bulamamıştım. Aslında, Alexei görmeden bir not yazıp yazamayacağımı bile bilmiyorum. Kağıt veya yazma gereçlerine erişimim olmadığı için, doktorların kalemlerinden ve not defterlerinden birini ödünç almam gerekecek ve bunu nasıl gizlice yapabileceğimi hiç bilmiyorum.

Tabii ki, beni rahatsız eden şiddetli baş ağrısı yüzünden iyi bir şey bulamıyor olabilirim, bu baş ağrısı makinenin içindeki tüm çınlama, bipleme ve vurma sesleri yüzünden daha da kötüleşiyor. O kadar kötüydü ki, içerideyken kusmadığım için minnettarım. Sonlara doğru birkaç dakika boyunca, durumum çok kritikti. Aslında, hala öyle.

Makineden çıkarıldığımda biraz yeşilimsi görünüyor olmalıyım ki Alexei beni hemen kucaklayıp bir kapıdan geçerek küçük bir banyoya götürüyor. Beni taşımasına o kadar alıştım ki itiraz bile etmiyorum. Bacaklarım da biraz titriyor, o da var.

"Bureva idrar örneğini istiyor," diyor ve beni tuvaletin yanına dikkatlice indiriyor. Tuvaletin üzerinde kapalı bir plastik kap zaten hazır bekliyor. "Bunu yapabilir misin, yoksa yardımım mı lazım?"

Tanrım. Beni vurun gitsin. "Evet, yapabilirim. Şimdi lütfen beni rahat bırak."

Onun önünde asla işemeyeceğim, ama utançtan ölmeden kusabilmem için onun dışarı çıkması gerekiyor.

Alexei bana ölçülü bir bakış atıyor. "Dışarıda bekliyor olacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen, ve kapıyı kilitleme. Kilitli bulursam kırarım."

Bir şekilde gözlerimi devirmeyi başarırım. "Evet, Dr. Leonov. Şimdi lütfen gidin."

O dışarı çıkar ve ben lavabonun kenarını tutarım. Mide bulantısı biraz azalıyor. Belki kusmayacağım. Her ihtimale karşı, uzun ve yavaş nefesler alırken saçımı bir düğüm yaparım. Nefes almak pek yardımcı olmuyor. Buradaki hava bayat geliyor, muhtemelen su altında olduğumuz için. Buna rağmen,

istenen numuneyi kusmadan veriyorum ve ellerimi yıkadığımda mide bulantısı biraz daha azalmış oluyor.

"İçeride," diyorum Alexei'ye dışarı çıktığımda. "Şimdi, başka test var mı?"

Elbette var. Bureva pelvik muayene ve karnımın ultrasonunu yapıyor. Tüm bunlar bittiğinde ve Alexei beni yatağa geri getirdiğinde, o kadar yorgunum ki, doktorlara gizlice bir not vermek gibi çocukça planım için hiç heyecanlanamıyorum.

Zaten kimi kandırıyorum ki? Başarılı olsam bile, muhtemelen notu okuyup kocama verirlerdi.

Bu yüzden, birkaç dakika sonra doktorlar kabine toplandıklarında, hiçbir şey yapmaya çalışmıyorum. Alexei'nin koluna yaslanarak, onun kolunun desteğiyle oturmak ve kafamı parçalayan migren için ağrı kesici istemek için tüm gücümü kullanıyorum.

Başım o kadar çok ağrıyor ki, ilk başta doktorların yüzlerinin ne kadar ciddi olduğunu fark etmiyorum. Ama Alexei fark ediyor. Vücudu benim yanımda taş kesiliyor ve bu da bana bir şeylerin çok yanlış olduğunu gösteriyor.

Nörolog —adının Dr. Kressler olduğunu sonunda öğrendim— özellikle somurtkan görünüyor. "Madam Leonov," diyor, kaşları çatık ve Fransız aksanı daha belirgin. "Korkarım kötü haberlerim var." Derin bir nefes alıyor. "MRG'de ön lobunuzda bir kitle görüldü."

Onu anlamadan bakıyorum. "Kitle mi?"

"Bir tümör," diye açıklıyor. "Biyopsi yapmadan kesin bir teşhis koyamam, ama bunun bir tür glioma olabileceğini düşünüyorum — muhtemelen oligodendroglioma, oligodendrosit adı verilen glial hücrelerden gelişen bir tür beyin tümörü."

Beyin tümörü. Yani kanser. Beynimde.

Alexei'nin kolu beni sıkıca sarıyor, nefes almamı zorlaştırıyor. Ya da belki de doktorun ağzından çıkan sözler boğazımı bir yumruk gibi sıkıştırdığı için nefes alamıyorum. Zihnim, sanki beynim statik elektrikle dolmuş gibi, uğultulu bir şekilde boşalmış durumda. Bu tümörün etkisi mi? Hayır, bu mantıklı olmaz. Bir dakika önce, şiddetli baş ağrısına rağmen hala düşünebiliyordum. Bir tümör bu kadar hızlı hareket edemez... değil mi?

Alexei'nin sert ve gergin sesi, sanki uzaktan geliyor gibi bana ulaşıyor. "Ne yapılabilir? Tedavi edilebilir mi?"

"Böyle bir tedavi yok," diye başlıyor Kressler ve Alexei'nin yüzünde gördüğü şeyden dolayı soluyor. Hemen ekliyor: "Ama bir şey var...

Tedavi, elbette. Tedavinin seyri, tümörün derecesi de dahil olmak üzere kesin tanıya bağlı olacaktır. Size kesin olarak söyleyebileceğim tek şey, ameliyatın gerekeceği ve bu ameliyat sırasında tümörü mümkün olduğunca çıkararak biyopsi yapacağımızdır. Eğer yavaş büyüyen, yani düşük dereceli bir tümörse, bu yeterli olabilir. Ancak, taramalarda görüldüğü kadarıyla, anaplastik, yani yüksek dereceli ve hızlı büyüyen bir tümörse, radyasyon ve kemoterapi de gerekecektir.

Ameliyat. Radyasyon. Kemoterapi.

Her kelime, celladın baltasının darbesi gibi kulaklarıma düşüyor, uğultulu statik sesi kesiyor, beni olduğum yerde felç eden şoku kırıyor.

"Prognoz..." Nedense sesim tamamen sakindir. "Yüksek dereceli oligo- bir şey ise yaşam beklentisi nedir? Ne kadar zamanım var?" Kressler gözle görülür şekilde yutkunur, bakışları sağımda, muhtemelen Alexei'nin yüzündedir. "Her vaka bireyseldir, bu yüzden kesin bir şey söyleyemem. Buna etki eden pek çok faktör vardır: hastanın yaşı, tümörün tam yeri , 1p/19q'nun eşzamanlı silinip silinmediği..."

"O zaman en iyi tahminini söyle," diyor Alexei, sesi o kadar keskin ki neredeyse irkiliyorum — ve odadaki herkes irkiliyor.

"Düşük dereceli oligodendrogliomun beş yıllık hayatta kalma oranı yaklaşık yüzde yetmiş," diyor Kressler gergin bir anın ardından. "Yüksek dereceli oligodendrogliomda ise bu oran yaklaşık yüzde otuz."

Yani otuzuncu yaş günümü görecek olma ihtimalim üçte iki ya da üçte bir. Ve birkaç saat önce en büyük sağlık endişemin doğum öncesi vitaminleri almamış olmam olduğunu düşünmek.

Bana sataşmaya kararlı görünen kadere gülmeli miyim, ağlamalı mıyım, bilemiyorum.

"O zaman hamile değilim galiba," diyorum, oldukça aptalca. Çünkü tabii ki hamile değilim. Erken hamileliğe atfettiğim tüm semptomlar, Alexei'nin bebeğinden çok daha kötü bir şeyden kaynaklanıyor.

Kressler'e sesleniyorum, ama Rus aksanlı İngilizceyle cevap veren bir kadın sesi.

"Aslında, Alina Vladimirovna" — Bureva'nın sesi hala soğuk ve mesafeli, ama bakışlarında açıkça acıma var — "evet, hamilesiniz. HCG'nin idrarda tespit edilebilmesi için henüz çok erken, ama kan testi daha hassastır. HCG seviyeniz hala oldukça düşük, ama hamileliğin geliştiğini gösteren aralıkta

. Son adet döneminizin başlangıç tarihine ilişkin tahmininiz doğruysa, yaklaşık üç haftalık hamilesiniz."

Bölüm 29
Alexei

Yedi yaşındayken, babamın Ural Dağları'ndaki yazlık evindeki eski bir kulübede bir mahzene düştüm. Kolu kırık ve bileği burkuk halde iki gece orada geçirdim, üzerimde örümcekler ve fareler dolaştığını hissederek, bulunmadan önce canlı canlı yenileceğime inanmıştım.

Bugüne kadar, bu yaşadığım en korkunç deneyimdi. Ve

en öfkeli.

"Bir daha söyle." Kendi kulaklarıma bile, sözlerim kuduz bir kurtun hırıltısı gibi geliyor. "Hayatta kalma oranı kısmı."

"Bay Leonov..." Kressler'in sesi biraz titriyor. "Üzgün olduğunuzu anlıyorum. Kötü haberlerin habercisi olmak istemiyorum, inanın bana, ayrıca her vaka çok bireyseldir. Örneğin, yaş bir faktördür ve eşiniz oldukça genç. Ayrıca, frontal lobun konumu klinik açıdan olumlu bir prognostik faktördür. Yani aslında..."

"Üç haftalık mı?" Alina inanamayan bir şekilde sözünü keser ve Bureva'ya bakar. Kolumu kendinden uzaklaştırır ve ayağa fırlar. "Buraya geleli sadece bir hafta oldu, bu nasıl mümkün olabilir?"

Endişelendiği şey bu mu? Onu tutup sarsmak istiyorum. Ya da daha iyisi, onu güvende tutabileceğim bir yere götürmek istiyorum. Ama güvenli bir yer yok. Tehlike onun içinde, onun içinde.

Kafasının içinde.

Bahsettiğim kurt gibi ulumak istiyorum. Bu gemideki tüm lanet doktorları öldürmek istiyorum. Aslında hayır. Onu hayatı boyunca tedavi eden ve bu şeyi fark etmeyen tüm doktorları öldürmek istiyorum. Çünkü baş ağrıları göz önüne alındığında, bu şey bir süredir orada olmalı, değil mi?

Ve o hamile. Korku beni

yeniden sarmalıyor. O

hasta *ve* hamile.

"Hamilelik süresi son adet tarihinden itibaren hesaplanır," diye cevaplıyor Bureva, profesörvari tonu dişlerimi gıcırdatıyor. "Yani

zaman, zaten iki haftalık hamile sayılırsınız ve adetiniz geciktiğinde, yaklaşık dört haftalık hamile olursunuz."

Hamilelik süresini nasıl hesapladıkları kimin umurunda? Alina'nın hayatını kurtarmak için ne yapacaklarını bilmek istiyorum.

Ve bebeğin hayatını.

Hayır, bunu düşünemem.

Ayağa kalkıp Kressler'a doğru ilerliyorum. "Sıradaki adımlar ne? Daha fazla test yapmanız gerekiyor mu?"

Önünde durduğumda yüzü soluyor ama çabucak toparlanıyor. "Evet, kesinlikle. Getirdiğimiz makineler, bizimkiler kadar gelişmiş değil. Ayrıca, neyle karşı karşıya olduğumuzu daha iyi anlayabilmek için, eşinizin ameliyatını mümkün olan en kısa sürede planlamamız gerekiyor." Alina'ya gergin bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar bana verdi. "Bu, uyanık beyin ameliyatı olacak, yani kafatasını açtıktan sonra eşiniz anesteziden uyandırılacak. Ameliyatı yaparken onunla etkileşim halinde olacağız, böylece sağlıklı dokuları kesmediğimizden emin olabileceğiz."

Kafatasını açacaklar.

Ve anestezi olmadan beynini kesecekler.

Benimle dalga mı geçiyor bu adam?

Kressler ihtiyatlı bir şekilde geri çekilir. "Ameliyat sırasında hastanın rahat olmasını sağlamak için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Beyinde ağrı reseptörleri yoktur, bu yüzden kulağa geldiği kadar kötü değildir. Ameliyatı en iyi beyin cerrahımız yapacak ve sağlıklı beyin dokusunu korumak konusunda mükemmel bir sicili var."

Ellerim yumruk haline gelir. "Başarısının canı cehenneme. Eğer kızımın saçının bir teline bile zarar verirse..."

"Peki ya bebek?" Alina, Bureva'ya bakarak sözünü keser. "Ameliyat, anestezi... Bu onun için iyi olamaz, değil mi?"

Siktir. Sanırım bunu düşünmekten başka çaremiz yok.

Bureva ciddiyetle başını sallar. "Haklısınız, Alina Vladimirovna. Dr. Kressler'in belirlediği tedavi süreci sağlıklı bir hamilelikle bağdaşmıyor. Aslında..." Nefes alır. "Kemoterapi ve radyasyona ihtiyacınız olursa, fırsatınız varsa yumurtalarınızı dondurmak isteyebilirsiniz. Aksi takdirde, bir daha çocuk sahibi olamayabilirsiniz."

Alina bu yeni darbeyle ayakları üzerinde sallanırken, ben kendi korku ve kederimi bir kenara itip onu kollarımın arasına alıyorum.

Bölüm 30
Alina

Ya şoktan olayları kavrayamıyorum ya da her şey göz açıp kapayıncaya kadar oluyor. Alexei beni denizaltıya geri taşıyor, Ruslan da bize eşlik ediyor ve yatda kalan Larson ve Vika'ya emirler yağdırıyor. Doktorlar, somurtkan yüzlü akbabalar gibi bizi takip ediyor ve üstümüzdeki kapak kapandığında, devasa sualtı gemisinin motorları çalışmaya başlıyor ve aşağı doğru hareket hissettiğimde midem bulanıyor.

Alexei'nin kollarında, koridorda taşınırken okyanusun derinliklerine indiğimizi bilmek garip bir his. Sanki Poseidon beni derinliklere sürüklüyor gibi. Ya da Hades beni yeraltı dünyasına çekiyor gibi. Her halükarda, klostrofobik olmadığım için çok mutluyum.

Farklı koşullar altında, ulaşım aracımızdan çok etkilenirdim — Jules Verne'in *Denizler Altında Yirmi Bin Fersah*, çocukluğumun en sevdiğim kitaplarından biriydi. Ancak şu anda aklım, denizaltının mühendislik harikası olması ya da etrafımızda yüzüyor olabilecek inanılmaz derin su canlıları üzerinde değil. Bunun yerine, düşüncelerim kaotik bir karmaşa içinde, görünüşe göre tümörlerle dolu beynim, doktorların sözlerini takıntılı bir şekilde tekrarlıyor.

Kemoterapi, radyasyon... yüzde otuz hayatta kalma oranı. Sağlıklı bir hamilelikle uyumsuz.

Asla çocuk sahibi olamayabilirim.

Gözlerimi sıkıca kapatıp yüzümü Alexei'nin boynuna gömüyorum. O sıcak ve sağlam, aniden ekseni üzerinde dönen bu dünyada gerçek hissettiren tek şey. Tanıdık kokusu — kış ormanı, okyanus ve deri — beni sakinleştiriyor, korku ve panik beni boğmak üzere olsa bile.

Çok geçmeden varış noktamıza ulaştık. Penceresiz bir kabinde, makul büyüklükte bir yatak vardı. Alexei beni nazikçe yatağa yatırdıktan sonra yatağın kenarına oturdu.

Bronz teninin altında cildi solgundu, ağzı yüzünde sert bir çizgi gibi duruyordu, elimi sıkıca tuttu. "Henüz kesin değil," dedi sert bir sesle. "Şu anda hepsi sadece varsayım. Kressler'ı duydun, daha fazla test yapmaları gerekiyor. Belki de bir şey yoktur. Belki de buradaki makineler arızalıdır."

"Buna gerçekten inanmıyorsun," diyorum, gözlerimi kapatarak.

Yorgunluktan bitkin durumdayım. Tek istediğim uyumak. Belki uyanınca tüm bunların korkunç bir kabus olduğunu anlarım. En azından uyursam, bu teşhisin benim ve içimde büyüyen minik hayat için ne anlama geldiğini düşünmek zorunda kalmam.

Ya da on yıldır süren takıntısı yüzünden kusurlu, ölmek üzere olan bir eşe sahip olan Alexei için.

Hayır, şu anda bunların hiçbirini düşünmeye dayanamıyorum.

Yorgunluğuma yenik düşerek, ağır ve huzursuz bir uykuya dalıyorum.

Uyandığımda artık denizaltıda değildik. Nerede olduğumuzu bilmiyorum, ama başım zonkluyor ve midem bulanıyor, bu yüzden gözlerimi açar açmaz, umarım tuvalete çıkan bir kapıya doğru koşuyorum. Şanslıyım, burası gerçekten küçük bir banyo ve kusup içimi boşalttıktan sonra yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladım ve her zamanki makyaj malzemelerim olmadan elimden geldiğince temizlendim. Her zamanki kıyafetlerimi de giymiyordum, bunun yerine sadece büyük beden siyah bir tişört giymiştim, neredeyse dizlerime kadar uzanan bu tişörtün Alexei'ye ait olduğunu tahmin ediyorum.

Sanırım burayı, her neyse, düzgün bir şekilde donatmak kocam için öncelikli değildi.

Belki tişörtün siyah renginden dolayıdır, ama lavabonun üzerindeki küçük aynada gördüğüm yüzüm solgun ve hayalet gibi görünüyor. Her zamanki koyu renkli göz kalemi ve kırmızı rujum olmadan, kendimin soluk bir kopyası gibiyim. Neyse ki bunun bir önemi yok, çünkü çok daha kötü görüneceğim.

Bu düşünce beni karanlık bir umutsuzluk örtüsüyle boğmadan önce onu kafamdan silip, odaya geri dönüp bulunduğum yeri inceliyorum.

Aşağıda kabarık beyaz bulutların görüldüğü dairesel pencereler ve güçlü motorların sürekli gürültüsü, bir uçakta olduğumu, daha spesifik olarak yatak odası ve küçük bir banyosu olan lüks bir özel jet içinde olduğumu gösteriyor.

Ben de tamamen yalnızım — bu beni hiç şaşırtmıyor. Balayı kesinlikle bitti, evlilik de bitmiş olabilir. Midem acı bir şekilde sıkışıyor ve yine kendimi hasta hissediyorum.

Dur, diyorum kendime. Umurumda değil. Alexei artık beni istemiyorsa, bu sadece iyi bir şey olabilir. Teşhisimin bu sonucuna üzülmem mümkün değil. Ancak diğer her şey... Elimi karnıma koyuyorum.

Bebek.

Tedaviye devam edersem, o hayatta kalamayacak. Her halükarda hayatta kalamayabilir.

Neden kız olduğuna karar verdiğimi bilmiyorum, ama buna eminim.

Doğum gününe kadar yaşayamayacak bir kızım var.

Göğsüm sanki bir araba üzerinden geçmiş gibi hissediyorum ve gözlerim ekşi gözyaşlarıyla doluyor. Bu bebeği istememiştim, ama şimdi burada, kanımda onun varlığının kanıtı varken, onsuz bir hayat düşünemiyorum. Şu anda, o sadece hızla bölünen birkaç hücre, ama ben onu şimdiden olabileceği haliyle görüyorum: Alexei'nin koyu renk gözlerine sahip, kıvranan, kızıl yüzlü bir yenidoğan... yuvarlak yanakları olan, gülmece seven, belaya bulaşan bir çocuk.

Onu o kadar net görüyorum ki, canım acıyor.

Bir ses başımı kaldırmamı sağladı.

Odanın diğer kapısıydı.

Kapı açılır ve Alexei içeri girer.

"Birkaç saat sonra Cenevre'ye ineceğiz," diyor ve onu tanıdığımdan beri ilk kez yorgun görünüyor ve sesinde yorgunluk var, koyu renkli gözleri gölgelerle çevrili ve keskin çene hattı sakallarla kaplı.

Bunca zaman hiç dinlenmemiş mi?

Aniden, sert sakallı yanağına avucumu koyup ona her şeyin yoluna gireceğini, her şeyin düzeleceğini söyleme isteği duyuyorum. Bunun yerine, o yaklaşırken gözlerimin altındaki ıslaklığı siliyorum ve yatağa oturup söyleyeceklerine kendimi hazırlıyorum.

Uçaklar gemilerden çok daha kolay takip edildiği için, beni kardeşlerimden uzak tutmanın artık bir öncelik olmadığı açıktı. Aslında, işler gerçekten kötüye gitmeden önce beni onlara geri götürecekti.

Tahmin ettiğim gibi, yatağa oturur, bana bakar ve "Kardeşlerine son gelişmeleri bildirdim" der.

Yakından bakınca yüzü daha da yorgun, neredeyse bitkin görünüyor... ve nedense daha da çekici. Ona uzanıp beni bırakmamasını yalvarmamak için kendimi zor tutuyorum

beni tutması için yalvarmamak için elimden gelen tek şey bu—ondan uzak olmak istediğim tek şey olduğu düşünülürse, bu tamamen mantıksız bir dürtü.

"Ayrıca takip testlerini ve ameliyatı da ayarladım," diye devam ediyor. "Kressler'in beyin cerrahisi ekibi zaten hazır bekliyor, bu yüzden iniş yapar yapmaz kliniğe gideceğiz."

Söylediği her kelime, yukarıda bahsettiğim arabanın geri geri gelip vücudumu defalarca ezmesi gibi geliyor. "O konuda..." Söylemek üzere olduğum şey yüzünden içim düğümleniyor, zorlukla yutkunuyorum. "Ameliyatı veya tedaviyi devam ettirmek istediğimden emin değilim. Bu durumda değil." Sanki böyle yaparak içindeki küçük, kırılgan hayatı koruyabilirmişim gibi, karnımı elimle kapatıyorum.

Alexei'nin gözleri genişler, sonra tehlikeli bir şekilde daralır. "Ne diyorsun sen? İyileşmek için ne gerekiyorsa yapacaksın."

"Bu *benim* kararım."

"Hayatta olmaz." Dişlerini sıkarak konuşuyor. "Ameliyat olacaksın ve tedaviyi göreceksin. Senin ölmene izin vermeyeceğim."

Ona öfkeyle bakıyorum, umutsuzluğum acı bir öfkeye dönüşüyor. "Senin neyin var ki? Beni kardeşlerime teslim edip hayatına devam edeceksin. Benim..."

"Kardeşlerin mi?" Burun delikleri genişledi. "Seni onlara teslim etmekten kim bahsetti? Sen benim karımsın." Elimi o kadar sıkı tuttu ki canım yandı. "Sen *benimsin*."

Gülüşüm siyanür gibi tadı var. "Tabii, elbette. Kemoterapiden saçlarım dökülene ve her saat kusmaya başlayana kadar senin olacak, değil mi? Yoksa resmi olarak kısır olduğum kesinleşene kadar senin olacak mı?" O irkilir ve ben, sapkın bir zafer duygusuyla ısrarla devam ederim. "Bunu düşünmedin, değil mi? Bu ameliyat mucizevi bir şekilde beni iyileştirmedikçe - ki doktor bunun olmayacağını söyledi - vücudum radyasyona maruz kalacak ve zehirle dolacak. Hayatta kalsam bile, asla eskisi gibi olmayacağım. Sağlığım, görünüşüm, çocuk sahibi olma yeteneğim - hepsi yok olacak. En fazla, eski halimin gölgesi olacağım, taramadan taramaya yaşayacağım, her zaman kanserin geri dönmesini bekleyeceğim." Elimi onun elinden çekip ayağa kalktım, gözlerim yeniden yaşlarla doldu ve boğuk bir sesle, “On yıl boyunca takip etmek için yanlış kadını seçtin, Alexei Leonov. Hatanı kabul edip beni ailemin yanına bırakabilirsin, orada hayatımın geri kalanını istediğim gibi yaşayabilirim. Kim bilir? Eğer tümör önümüzdeki dokuz ay içinde beni öldürmezse, bu karmaşadan bir çocuk sahibi olabilirsin."

Bölüm 31
Alexei

O, yüzüme o bombayı attıktan sonra kapıya doğru yöneldi ve ben çıldırdım. Lanet olsun, çıldırdım. Son on sekiz saat, hayatımın en kötü saatleriydi ve hayatımda çok kötü zamanlar geçirdim. Doktorlarla konuşmamızdan beri, yemek yiyip içecek vaktim olmadı. Siktir, işemeye gittiğimi bile hatırlamıyorum. Alina'nın durumunu araştırmak, ameliyat için hazırlıklar yapmak ve bizi lanet olası Pasifik'in ortasından Avrupa'ya ulaştırmakla o kadar meşguldüm ki, içimde kabaran dehşet ve öfkeye odaklanacak vaktim neredeyse hiç olmadı - "neredeyse" kelimesi burada anahtar kelime.

O iki adım atamadan üzerine atladım. Kolunu tutup, bana dönmesi için onu döndürdüm. "Sen benimsin." Bu, çılgın, yaralı bir hayvanın hırıltısı gibiydi. "İyi günde, kötü günde, ölüm bizi ayırana kadar, hatırladın mı? Tüm saçlarını kaybetmen ya da durmadan kusman umurumda değil, seni bırakmayacağım. Ve bu şeyin seni almasına izin vermeyeceğimden eminim. Ameliyatı, radyasyonu, kemoterapiyi ve sundukları her tedaviyi, kanıtlanmış ya da deneysel, alacaksın ve yaşayacaksın! Kendin için olmasa bile benim için, duydun mu? Seni lanet kliniğe kilitleyip kendim zehirle doldursam bile bunu atlatacaksın!"

Ellerimin nasıl ve ne zaman omuzlarına gittiğini bilmiyorum, ama ellerim orada ve o bana bakarken, yeşim rengi gözleri geniş ve acı verici bir şekilde parlakken onu sallıyorum. Onu sallıyorum ve sonra onu öpüyorum, içimdeki tüm kargaşa şiddetli bir şehvet dalgasına dönüşüyor. O benim her zaman istediğim tek şey ve onu kaybedebileceğimi bilmek, ona olan sonsuz arzumun, onu sahiplenme ve koruma ihtiyacımın çılgın, manik bir kenara kaymasına neden oluyor. Ama bu durumda ikincisini yapamam. Tek yapabileceğim, ona bedenimle söylediklerimin ciddi olduğunu, onun benim olduğunu ve ne kadar kötü olursa olsun ondan ayrılmayacağımı göstermek.

Ve durumları kötüleşecek, biliyorum. Bu konuda ondan çok daha fazla şey biliyorum çünkü saatlerce çeşitli glioma türleri hakkında okudum, Kressler ve meslektaşlarıyla konuştum, şimdiye kadar yapılan taramalar hakkında ikinci, üçüncü, dördüncü ve beşinci

ama her şey önümüzde zorlu bir mücadele olduğunu gösteriyor. Ama sonunda, o galip gelecek. Bunun için elimden geleni yapacağım. Ve kesinlikle onun bu mücadeleyi tek başına vermesi ya da daha kötüsü, pes etmesi için izin vermeyeceğim.

Öpücüğü derinleştirirken gözyaşlarının tadını alabiliyorum. Tuz, diş macununun nane tadı ve dudaklarının yumuşak tatlılığıyla karışıyor ve onu daha önce ağlattığım zamanları hatırlatıyor. Ama bu sefer farklı. Artık aramızdaki bir oyun değil. Risk çok büyük ve bu bilgi beni daha da teşvik ediyor, vahşi ihtiyacımı artıran bir çaresizlikle dolduruyor.

Dudaklarımı onunkilerden ayırarak, onu kollarımda ters çevirip boynunun dibindeki sıkı tendona dişlerimi geçiriyorum. O nefes nefese kalıyor ve bana doğru eğiliyor, elleri saçlarımı tutmak için havaya uçarken ben de T-shirt'ünün kenarını yumruğumla tutup beline kadar çekiyorum. Onun kırılgan durumuna karşı nazik ve dikkatli olmam gerekirdi, ama vahşi bir hayvan beni ele geçirmiş gibiydi ve az önce ısırdığım yeri yalarken boğazımdan çıkan hırıltıyı durduramadım, sonra onu yatağa itip kenarına eğdim, soluk, lezzetli yuvarlak kalçalarını ve pembe, parlak amını ortaya çıkardım. Şehvetle titriyorum, ona olan açlığımla titriyorum, fermuarımı açıp sikimi serbest bırakıyorum, sonra iki parmağımı onun deliğine batırıp, yumuşak etini gererek onu gelecek olana hazırlıyorum. Tanrıya şükür, o zaten ıslak, amcığı kaygan ve sıcak, iç duvarları parmaklarımı sıkıyor. Öyle olmasaydı, ne yapardım bilmiyorum, çünkü artık kendimi tutamıyorum. Onu, kendime dair tüm illüzyonları yok edecek bir yoğunlukla istiyorum.
kontrol eder ve nazik olmaya yönelik her türlü girişimi boşa çıkarır.

Parmaklarımı çekip, ağrıyan sikimi kıvrımlarına hizalayıp içeri itiyorum, sert bir hamlede derine batırıyorum. O çığlık atıyor, ben her iki elime birer dirseğini tutup belini aşağı doğru eğip kıçını daha fazla dışarı çıkardığımda, ses battaniyeye boğuluyor ve daha derin bir penetrasyon sağlıyor. Ben çekip tekrar içeri girdiğimde o tekrar çığlık atıyor.

Vücudu ipeksi yumuşak, ıslak ve sıkı, o kadar ateşli ki, ben çoktan boşalmanın eşiğindeyim. Onu sertçe becerirken görüşüm bir tünele daralır, her itiş beni daha derine götürür, beni uçurumun kenarına yaklaştırır. Çığlıkları yükselir, kadınsı inlemeler ve homurtularla karışır ve amcığı sikimi sıkar, onu belirgin bir ritimle sağar. Siktir, siktir, siktir... Onun orgazmı benimkini tetiklediğinde başımı geriye atıp kükrerim ve onun içinde patlarım, şiddetli bir coşku vücudumu sararken ve beynimi beyaz sıcak bir zevkle doldururken kasıklarımı onun kıçına sürterim.

Birkaç sıcak, mutlulukla bulanık an için, bizi buraya getiren her şeyi unutuyorum. Sadece ciğerlerimin derin nefesler almasının hissini, seksin ve onun kokusunu, yumuşayan sikimi saran kaygan, sıcak teninin hissini tadını çıkarıyorum. Sonra gerçeklik araya giriyor ve parmaklarımın onun kalçalarının yanlarına acı verici bir şekilde gömüldüğünü fark ediyorum... onu prezervatifsiz siktiğimi - ki artık bunun bir önemi yok.

O zaten hamile.

Kanser ve hamile.

Ve ben onu açgözlü bir canavar gibi becerdim.

Dişlerimi sıkıp parmaklarımı açmaya zorluyorum, sert vücudunu bırakıyorum. Sonrasındaki mutluluk dolu sis kaybolmuş, göğsümde sert, buz gibi bir düğüm bırakmış.

"Alinyonok..." Sesim kısık ve titriyordu, ona tekrar uzandım ve dikkatlice onu yatakta yüzüstü çevirdim. Gözlerine bakmak istedim, ama gözlerini sıkıca kapatmıştı. Yanaklarında ıslak izler gördüm ve ilk kez, onun beni suçladığı gibi bir canavar olduğumu gerçekten hissettim.

Onu incittim mi? Eğer öyleyse, ne kadar?

Affetmesini dilemeden önce, gözlerini açıp bakışlarımla buluştu. Göz bebeklerinin koyu yeşil rengi gözyaşlarıyla parlıyor, ama gözlerinin ortaya koyduğu acı, boğazımda buz gibi bir düğüm oluşmasına neden oluyor. Dudakları, öpücüklerimle kızaran yumuşak, çıplak pembe rengiyle titriyor ve fısıldıyor: "Bebek ne olacak? Alexei..." Sesi kısılıyor. "Kızımız ne olacak? Bunu yaparsak ölecek. Asla doğamayacak."

Siktir. Şimdi benim gözlerimi kapatma sırası.

Kızımız. Alina kızımız olacağını düşünüyor ve yüzde elli ihtimalle haklı.

Hamileliği gerçek bir bebek olarak düşünmemeye elimden geldiğince çalıştım. Danıştığım beyin cerrahlarıyla bile bu konuyu konuşmadım, çünkü ne anlamı vardı ki? Hepsi de tedavinin ne kadar erken başlarsa Alina'nın hayatta kalma şansının o kadar yüksek olacağını söylediler. Onun içinde oluşan minik embriyo hiç dikkate alınmadı. Alina'nın hayatı söz konusu olduğunda bu mümkün olamazdı. Tek bir yol var: hamileliği mümkün olduğunca çabuk sonlandırmak ve hayatımıza devam etmek. Ama... o bunun bir kız bebek olduğunu düşünüyor.

Gözlerimi açıp Alina'nın bakışlarıyla buluşturuyorum. Bana bakarken alt kirpiklerine iri bir gözyaşı yapışmış ve sanki binlerce tırtıklı bıçak

tek tek kalbimi kesiyormuş gibi hissediyorum. Onu aldığımda soğukkanlılıkla güvendiğim şey buydu: bir bebek olduğunda onu sevecekti. Ona bağlanacak ve dolayısıyla bana da bağlanacaktı. Embriyo aşamasında olacağını düşünmemiştim, ama olsaydı mutlu olurdum.

Kızımız.

Bıçaklar daha hızlı, daha sert kesiyor.

"Alinyonok..." Sesim, onun gözlerindeki bakış kadar sert. "Seni kaybedemem." Yüzünü avuçlarım ve alnımı alnına bastırırım. "Savaşman lazım. Ve ben de yanında olacağım. Bunu birlikte savaşacağız."

Yüzümün alt kısmında nefesinin sıcaklığını hissedebiliyorum. Nefesi hızlı ve düzensiz bir ritimle geliyor, ara sıra boğazında takılıyor. Sonra bir titreme onu sarar ve ağzından bir hıçkırık kopar, kollarını boynuma dolayarak yüzünü boğazıma gömer ve ağlamaya başlar.

Bir saat boyunca kollarımda ağlar ve ben onu tutmaktan başka bir şey yapamam. Ne olursa olsun, onu her zaman kucaklayacağım.

Alexei ve Alina'nın yolculuğunu takip ettiğiniz için teşekkür ederiz!
Hikayeleri *Chained Fate*'te devam ediyor.

Gelecekteki kitaplarım hakkında bilgi almak için www.annazaires.com adresinden haber bültenime kaydolun.

Karanlık ve esir alan bir başka romantizm mi arzuluyorsunuz? On sekiz yaşındaki Nora ve onu kaçıran güçlü ve tehlikeli adamı anlatan *New York Times* en çok satanlar listesindeki *Twist Me* üçlemesini okuyun.

Daha sahiplenici, baştan çıkarıcı kahramanlar mı isti**yorsunuz?** *USA Today* bestseller ikilisi *White Nights'ı* okuyun.
Charmaine Pauls ile birlikte yazdığım USA Today

Sesli kitapları seviyorsanız, lütfen www.annazaires.com adresini ziyaret ederek bu seriyi ve diğer sesli kitaplarımızı inceleyin.

Şimdi, lütfen sayfayı çevirerek *Twist Me* ve *White Nights* kitaplarından alıntıları okuyun.

Anna Zaires'in Twist Me kitabından alıntı

Kaçırıldım. Özel bir adaya götürüldüm.

Bunun başıma gelebileceğini hiç düşünmemiştim. On sekizinci doğum günümün arifesindeki tesadüfi bir karşılaşmanın hayatımı bu kadar tamamen değiştirebileceğini hiç hayal etmemiştim.

Artık ona aitim. Julian'a. Acımasız olduğu kadar
güzel bir adama. Dokunuşu beni yakıp kavuran bir adama. Acımasızlığından daha yıkıcı bulduğum şefkatli bir adama.

Beni kaçıran adam bir muamma. Kim olduğunu ya da beni neden kaçırdığını bilmiyorum. İçinde bir karanlık var, beni içine çeken ama aynı zamanda korkutan bir karanlık.

Benim adım Nora Leston ve bu benim hikayem.

Leah beni saat 9'da alıyor.

Kulübe gitmek için giyinmiş: koyu renk skinny jean, parlak siyah straplez bluz ve diz üstü yüksek topuklu çizme. Sarı saçları mükemmel bir şekilde düz ve pürüzsüz, sırtından vurgulu bir şelale gibi dökülüyor.

Buna karşılık, ben hala spor ayakkabılarımı giyiyorum. Kulübe gitmek için giyeceğim ayakkabılarımı, Leah'ın arabasında bırakmak üzere sırt çantamda saklıyorum. Kalın bir kazak, giydiğim seksi bluzu gizliyor. Makyaj yapmadım ve uzun kahverengi saçlarımı at kuyruğu yaptım.

Şüphe çekmemek için evden böyle çıkıyorum. Aileme, Leah ile bir arkadaşının evinde takılacağımı söylüyorum. Annem gülümsüyor ve eğlenmemi söylüyor.

Artık neredeyse on sekiz yaşında olduğum için, eve dönüş saatim yok. Aslında var, ama resmi bir saat değil. Ailem çıldırmaya başlamadan önce eve dönersem, ya da en azından nerede olduğumu onlara bildirirsem, sorun yok.

Leah'ın arabasına bindiğimde dönüşümümü başlatıyorum.

Kalın kazağı çıkarıyorum ve altında giydiğim dar tişört ortaya çıkıyor. Biraz küçük olan göğüslerimi büyütmek için push-up sütyen giydim. Sütyenin askıları sevimli görünecek şekilde akıllıca tasarlanmış, bu yüzden görünmesinden utanmıyorum. Leah'ınki gibi havalı botlarım yok, ama en güzel siyah topuklu ayakkabılarımı gizlice çıkarmayı başardım. Boyumu yaklaşık on santim uzatıyorlar. Her santime ihtiyacım var, bu yüzden ayakkabıları giydim.

Sonra, makyaj çantamı çıkarır ve ön cam güneşliği indiririm, böylece aynaya ulaşabilirim.

Tanıdık yüz hatları bana bakıyor. Büyük kahverengi gözler ve belirgin siyah kaşlar küçük yüzümü domine ediyor. Rob bir keresinde bana egzotik göründüğümü söylemişti ve ben de bunu biraz anlayabiliyorum. Sadece dörtte bir Latin kökenli olmama rağmen, cildim her zaman hafif bronzlaşmış görünüyor ve kirpiklerim alışılmadık derecede uzun. Leah onlara sahte kirpik diyor, ama tamamen gerçekler.

Görünüşümle bir sorunum yok, ama sık sık daha uzun olmayı diliyorum. Bu benim Meksika genlerimden geliyor. Büyükannem minyondu, ben de öyleyim, ama annemle babamın boyları ortalama. Jake uzun kızları sevmeseydi umurumda olmazdı. Beni koridorda görmediğini bile düşünüyorum; tam anlamıyla onun göz seviyesinin altındayım.

İç çekerek, dudak parlatıcısı ve biraz göz farı sürüyorum. Makyaj konusunda çılgınca davranmıyorum çünkü sade makyaj bana en çok yakışıyor.

Leah radyoyu açar ve en yeni pop şarkıları arabayı doldurur. Gülümserim ve Rihanna ile birlikte şarkı söylemeye başlarım. Leah da bana katılır ve ikimiz de S&M şarkı sözlerini yüksek sesle söyleriz.

Farkına varmadan kulübe varıyoruz.

Orası bizimmiş gibi içeri giriyoruz. Leah kapı görevlisine kocaman bir gülümseme atıyor ve kimliklerimizi gösteriyoruz. Sorunsuz bir şekilde içeri giriyoruz.

Bu kulübe daha önce hiç gelmemiştik. Chicago şehir merkezinin eski, biraz bakımsız bir bölgesindeydi.

"Bu yeri nasıl buldun?" diye Leah'a bağırıyorum, müziğin sesini bastırmak için.

"Ralph söyledi," diye bağırarak cevap veriyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

Ralph, Leah'ın eski erkek arkadaşı. Ralph tuhaf davranmaya başlayınca ayrılmışlar, ama nedense hâlâ konuşuyorlar. Sanırım Ralph şu sıralar uyuşturucu falan kullanıyor. Emin değilim ve Leah, ona olan yanlış bir sadakatinden dolayı bana söylemiyor. Ralph, şüpheli işlerin kralı ve onun tavsiyesi üzerine burada olmamız pek de içimi rahatlatmıyor.

Ama neyse. Tabii, dışarısı pek iyi değil, ama müzik güzel ve kalabalık da hoş bir karışım.

Buraya eğlenmeye geldik ve bir saat boyunca da tam olarak bunu yapıyoruz. Leah birkaç erkeği bize içki ısmarlamaya ikna ediyor. Her birimiz birden fazla içki içmiyoruz. Leah, bizi eve götürmesi gerektiği için. Ben ise alkolü iyi metabolize edemediğim için. Genç olabiliriz, ama aptal değiliz.

İçkileri içtikten sonra dans etmeye başlarız. Bize içki ısmarlayan iki erkek bizimle dans eder, ama biz yavaş yavaş onlardan uzaklaşırız. O kadar da yakışıklı değiller. Leah üniversite çağında bir grup yakışıklı erkek bulur ve biz de yanlarına yaklaşırız. Leah onlardan biriyle sohbet etmeye başlar, ben de onu izleyerek gülümserim. Flört etmekte çok iyidir.

Bu arada, mesanem tuvalete gitmem gerektiğini söylüyor.
Onları bırakıp tuvalete gidiyorum.

Geri dönerken, barmenden bir bardak su istiyorum. Dans ettikten sonra susadım.

O da bana verir ve ben de açgözlülükle yudumlarım. Bitirdiğimde bardağı bırakıp yukarı bakarım.

Doğrudan delici mavi gözlere bakıyorum.

Barın diğer tarafında, yaklaşık üç metre uzakta oturuyor. Ve bana bakıyor.

Ben de ona bakıyorum. Elimde değil. Muhtemelen gördüğüm en yakışıklı adam.

Saçları koyu ve hafif kıvrımlı. Yüzü sert ve erkeksi, her özelliği mükemmel bir simetri içinde. Çarpıcı derecede soluk gözlerinin üzerinde düz, koyu kaşlar. Düşmüş bir meleğe ait olabilecek bir ağız.

O dudakların tenime, dudaklarıma dokunduğunu hayal edince birden içim ısındı. Kızarmaya meyilli olsaydım, pancar gibi kızarırdım.

Ayağa kalkıp bana doğru yürüyor, hala bakışlarıyla beni tutuyor. Yavaşça yürüyor. Sakin. Kendinden tamamen emin. Neden olmasın ki? O çok yakışıklı ve bunun farkında.

Yaklaştıkça, onun iri bir adam olduğunu fark ettim. Uzun boylu ve iyi yapılı. Kaç yaşında olduğunu bilmiyorum, ama yirmiden çok otuza yakın olduğunu tahmin ediyorum. Bir erkek, bir çocuk değil.

Yanımda duruyor ve nefes almayı hatırlamam gerekiyor.

"Adın ne?" diye soruyor yumuşak bir sesle. Sesi bir şekilde müziğin üstüne çıkıyor, derin notaları bu gürültülü ortamda bile duyulabiliyor.

"Nora," diyorum sessizce, ona bakarak. Tamamen büyülenmiş durumdayım ve onun da bunun farkında olduğundan eminim.

Gülümsüyor. Duygulu dudakları açılıyor ve beyaz dişleri görünüyor. "Nora. Bu ismi sevdim."

Kendini tanıtmaz, ben de cesaretimi toplar ve "Senin adın ne?" diye sorarım.

"Bana Julian diyebilirsin," diyor ve ben dudaklarının hareketini izliyorum. Daha önce hiç bir erkeğin ağzına bu kadar hayran olmamıştım.

"Kaç yaşındasın Nora?" diye soruyor.

Gözlerimi kırpıyorum. "Yirmi bir."

Yüzü kararır. "Bana yalan söyleme."

"Neredeyse on sekiz," diye isteksizce itiraf ediyorum. Umarım bunu barmene söylemez ve beni buradan attırmaz.

Sanki şüphelerini doğrulamışım gibi başını sallar. Sonra elini kaldırıp yüzüme dokunur. Hafifçe, nazikçe. Başparmağı alt dudağımı okşar, sanki dokusunu merak ediyormuş gibi.

O kadar şaşırırım ki, öylece dururum. Kimse daha önce bana bu kadar rahat, bu kadar sahiplenici bir şekilde dokunmamıştı. Aynı anda hem sıcak hem soğuk hissederim ve omurgamdan bir korku dalgası geçer. Hareketlerinde hiç tereddüt yoktur. İzin istemez, bana dokunmasına izin verip vermeyeceğimi görmek için duraksamaz.

Sadece bana dokunuyor. Sanki bunu yapmaya hakkı varmış gibi. Sanki ben ona aitmişim gibi.

.

Titrek bir nefes alıp geri çekildim. "Gitmem gerek," diye fısıldadım ve O yine başını sallar, güzel yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle beni izler.

Beni bırakacağını biliyorum ve içtenlikle minnettarım, çünkü içimdeki bir ses onun daha da ileri gidebileceğini, normal kurallara uymadığını söylüyor.

O, muhtemelen şimdiye kadar tanıştığım en tehlikeli yaratık.

Dönüp kalabalığın arasından geçiyorum. Ellerim titriyor ve kalbim güm güm atıyor.

Gitmem gerekiyor, bu yüzden Leah'ı yakalayıp beni eve götürmesini sağlıyorum.

Kulüpten çıkarken arkama bakıyorum ve onu tekrar görüyorum. Hâlâ bana bakıyor.

Bakışlarında karanlık bir vaat var, beni titretiren bir şey.

Twist Me kitabını bugün sipariş edin!

Anna Zaires ve Charmaine Pauls'un White Nights kitabından alıntı

Güç. Onu acil serviste gördüğümde aklıma gelen şey bu. Güç ve tehlike.

En zengin Rus oligarklarından biri olan Alex Volkov, çekici olduğu kadar acımasızdır. Her zaman istediğini alır ve istediği şey benim, onun yatağında.

O, her kadının kaçması gereken türden bir bela. Korumasının onun için aldığı kurşun bunu kanıtlıyor.

Ondan uzak durmam gerekirdi, ama bir gece için, bu cazibeye kapıldım. Farkına varmadan, beni aşırılık ve şiddet dolu dünyasına çekiyor, sadece hayatımı değil, kalbimi de ele geçiriyor.

Bu kadar tehlikeli bir adama ne kadar güvenebilirim? Onun aşkı için ne kadar risk almaya cesaret edebilirim?

Lavabodan uzaklaşıp yaralı adama bakıyorum, diğer hastalarımı kontrol etmeye gitmeden önce her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için.

O anda, bana bakan çelik mavisi bir çift göz yakaladım.

Kurbanın yanında duran adamlardan biri, muhtemelen akrabalarından biri. Genelde geceleri hastaneye ziyaretçi kabul edilmez, ama acil servis bir istisnadır.

Çoğu insanın bakışları yakalandığında yaptığı gibi gözlerini kaçırmak yerine, adam beni incelemeye devam ediyor.

Hem merak hem de biraz rahatsızlık duyarak, ben de onu incelemeye başlıyorum.

Uzun boylu, 1,80 metreden fazla ve geniş omuzlu. Geleneksel anlamda yakışıklı değil. Bu kelime onu tanımlamak için çok zayıf kalır.

Bunun yerine, çekici bir adam.

Güç. Ona baktığımda aklıma gelen ilk şey bu. Kibirli bir şekilde eğdiği başı, bana sakin bir şekilde bakışı, kendine ve etrafındaki her şeyi kontrol etme yeteneğine olan mutlak güveni... Kim olduğunu veya ne iş yaptığını bilmiyorum, ama bir ofiste kalem kalem iş yapan biri olduğunu sanmıyorum. Bu adam emir vermeye ve emirlerinin yerine getirilmesine alışkın biri.

Kıyafetleri ona çok yakışıyor ve pahalı görünüyor. Belki de özel dikimdir. Gri bir trençkot, koyu gri, ince çizgili pantolon ve bir çift siyah İtalyan deri ayakkabı giyiyor. Kahverengi saçları kısa kesilmiş, neredeyse asker tarzında. Sade saç kesimi yüzüne yakışıyor, sert, simetrik hatlarını ortaya çıkarıyor. Yüksek elmacık kemikleri ve sanki bir zamanlar kırılmış gibi hafif çıkıntılı bir burnu var.

Kaç yaşında olduğunu bilmiyorum. Yüzünde kırışıklık yok, ama çocuksu bir yanı da yok. Hiçbir yumuşaklık yok, ağzının kıvrımlarında bile. Yaşını otuzlu yaşların başında tahmin ediyorum, ama yirmi beş ya da kırk da olabilir.

Bakışma yarışımız devam ederken, kıpırdamıyor ya da rahatsız görünmüyor. Sessizce, tamamen hareketsizce duruyor, mavi gözleri bana odaklanmış durumda.

Şaşırtıcı bir şekilde, omurgamdan aşağı bir sıcaklık hissi yayılırken kalp atışlarım hızlanıyor. Sanki odanın sıcaklığı on derece artmış gibi. Birdenbire, atmosfer yoğun bir cinsellik havasına bürünüyor ve beni daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde bir kadın olarak farkına varıyorum. Eşleşen iç çamaşırlarımın ipeksi kumaşı bacaklarımın arasında ve göğüslerime değdiğini hissedebiliyorum. Tüm vücudum kızarmış ve hassaslaşmış gibi, meme uçlarım giysilerimin altında sertleşiyor.

Vay canına.

Demek birine ilgi duymak böyle bir şey. Rasyonel ve mantıklı değil. Aklın ve kalbin buluşması yok. Hayır, bu dürtü temel ve ilkel. Vücudum onun vücudunu hayvani bir düzeyde algıladı ve çiftleşmek istiyor.

O da bunu hissediyor. Mavi gözlerinin kararması, göz kapaklarının kısmen kapanması ve sanki kokumu yakalamaya çalışır gibi burun deliklerinin genişlemesi bunu gösteriyor. Parmakları seğiriyor, yumruklarını sıkıyor ve bir şekilde kendini kontrol etmeye, o anda bana uzanmamaya çalıştığını anlıyorum.

Yalnız olsaydık, şüphesiz çoktan üstüme çullanmış olurdu.

Hâlâ yabancıya bakarak geri çekiliyorum. Ona karşı verdiğim tepkinin gücü korkutucu, rahatsız edici. Acil servisin ortasındayız, etrafımız insanlarla çevrili ve tek düşünebildiğim ateşli, çarşafları buruşturan seks. Onun kim olduğunu, evli mi bekar mı olduğunu bilmiyorum. Bildiğim tek şey, onun bir suçlu ya da pislik olduğu. *Ya da Tony gibi aldatan bir pislik.* Bir erkeğe güvenmeden önce iki kez düşünmeyi bana öğreten biri varsa, o da eski erkek arkadaşımdır. Son felaketle sonuçlanan ilişkimden bu kadar kısa süre sonra kimseyle ilişki kurmak istemiyorum. Hayatımda bir daha böyle bir karmaşıklık istemiyorum.

Uzun boylu yabancı adamın başka fikirleri olduğu belli.

Ben temkinli bir şekilde geri çekilince, gözlerini kısıyor, bakışları daha keskin, daha odaklanmış hale geliyor. Sonra bana doğru geliyor, iri bir adam için oldukça zarif adımlarla. Yavaş hareketlerinde bir panter gibi bir şey var ve bir an için kendimi büyük bir kedi tarafından takip edilen bir fare gibi hissediyorum. İçgüdüsel olarak bir adım daha geri çekiliyorum ve sert ağzı hoşnutsuzlukla sıkılıyor.

Lanet olsun, korkak gibi davranıyorum.

Geri çekilmeyi bırakıp, 1,70 metrelik boyumla dik duruyorum. Her zaman sakin ve yetenekli olan, stresli durumları kolaylıkla idare eden benim, ama şimdi ilk aşkıyla karşı karşıya kalan bir kız çocuğu gibi davranıyorum. Evet, bu adam beni rahatsız ediyor, ama korkacak bir şey yok. En kötü ne yapabilir ki? Bana çıkma teklif etmek mi?

Yine de, o yaklaşırken ellerim hafifçe titriyor, iki adımdan daha az bir mesafede duruyor. Bu kadar yakınken, düşündüğümden daha da uzun, bir buçuk metreden birkaç santim fazla. Ben kısa bir kadın değilim, ama onun önünde dururken kendimi minicik hissediyorum. Bu hoşuma giden bir his değil.

"İşinde çok iyisin." Sesi derin ve biraz kaba, hafif bir Doğu Avrupa aksanı var. Sesi duymak bile içimi garip bir şekilde hoş bir şekilde titretir.

"Teşekkür ederim," diyorum, biraz tereddütle. İşimde iyiyim, ama bu yabancının iltifat etmesini beklemiyordum.

"Igor'a iyi baktın. Bunun için teşekkür ederim."

Igor silahla vurulan hasta olmalı. Yabancı bir isim. Rusça olabilir mi? Bu, yabancının aksanını açıklayabilir. İngilizceyi akıcı konuşsa da, ana dili İngilizce değil.

"Tabii ki." Sesimin sakinliğinden gurur duyuyorum. Umarım adam beni nasıl etkilediğinin farkına varmaz. "Umarım çabuk iyileşir. Akraban mı?

akrabası mı?"

"Korumam."

Vay canına. Haklıymışım. Bu adam önemli birisi. Bu demek oluyor ki...

"Görev başında vuruldu mu?" diye soruyorum, nefesimi tutarak.

"Bana yönelik bir kurşunu üstlendi, evet." Sesi olgusal ama bu sözlerin altında bastırılmış bir öfke hissediyorum.

Yutkunuyorum. "Polisle konuştunuz mu?"

"Kısa bir ifade verdim. Igor'un durumu stabil hale gelip bilinci yerine geldiğinde onlarla daha ayrıntılı konuşacağım."

Ne diyeceğimi bilemeden başımı salladım. Karşımda duran adam bugün neredeyse öldürülüyordu. Kim bu adam? Mafya patronu mu? Politikacı mı?

Aramızdaki bu garip çekiciliği keşfetmenin akıllıca olup olmadığı konusunda şüphelerim varsa, artık yok. Bu yabancı adam tehlikeli biri ve ondan olabildiğince uzak durmam gerekiyor.

"Bodyguard'ınızın bir an önce iyileşmesini dilerim," diyorum sahte bir neşeyle. "Herhangi bir komplikasyon olmazsa, iyileşecektir."

"Sana teşekkürler."

Ona yarım bir gülümseme atıp yana doğru bir adım atıyorum, adamın yanından geçip bir sonraki hastama gitmeyi umuyorum.

Adam duruşunu değiştirerek yolumu keser. "Ben Alex Volkov," der sessizce. "Siz kimsiniz?"

Nabzım hızlanır. Sorusundaki erkekçe niyet beni tedirgin eder. İpucunu anlayacağını umarak, "Sadece burada çalışan bir hemşireyim" diyorum.

Anlamıyor ya da anlamamış gibi yapıyor. "Adın ne?"

Kesinlikle ısrarcı biri. Derin bir nefes alıyorum. "Ben Katherine Morrell. İzninizle..."

"Katherine," diye tekrarlıyor, aksanı tanıdık hecelere egzotik bir hava katıyor. Sert ağzı biraz yumuşuyor. "Katerina. Çok güzel bir isim."

"Teşekkür ederim. Gerçekten gitmem gerek."

Gitmek için giderek daha fazla endişeleniyorum. O çok iri, çok güçlü bir erkek. Nefes alabileceğim bir alana ihtiyacım var. Yakınlığı beni ezip geçiyor, beni gergin ve huzursuz yapıyor, bana kötü geleceğini bildiğim bir şeyi arzulamama neden oluyor.

"Yapman gereken bir işin var. Anlıyorum," diyor, belli belirsiz bir eğlenceyle.

Yine de yolumdan çekilmiyor. Bunun yerine, şok içinde izlerken, büyük elini kaldırıp parmak eklemleriyle yanağımı okşuyor.

Vücudumu bir sıcaklık dalgası kaplarken donup kalıyorum. Dokunuşu hafif, ama kendimi damgalanmış, derinden sarsılmış hissediyorum.

"Seni tekrar görmek isterim, Katerina," diyor yumuşak bir sesle, elini indirirken. "Bu gece vardiyan ne zaman bitiyor?"

Ona bakıyorum, durumun kontrolünü kaybediyormuşum gibi hissediyorum. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Neden?" Mavi gözleri kısılır. "Evli misin?"

Yalan söylemek istiyorum, ama dürüstlük galip geliyor. "Hayır, ama şu anda biriyle çıkmak istemiyorum."

"Flört etmekten kim bahsetti?"

Gözlerimi kırpıştırırım. Ben sandım

ki...

Elini tekrar kaldırarak düşüncelerimi yarıda keser. Bu sefer saçımın bir tutamını alır ve parmakları arasında ovuşturur.

"Ben flört etmem, Katerina," diye mırıldanır, aksanlı sesi tuhaf bir şekilde büyüleyicidir. "Ama seni yatağa atmak isterim. Ve bence sen de bunu istersin."

White Nights kitabınızı bugün sipariş edin!

Yazar Hakkında

Anna Zaires*, New York Times*, *USA Today* ve uluslararası en çok satan bilim kurgu romantizm ve çağdaş karanlık erotik romantizm kitaplarının yazarıdır. Beş yaşında, büyükannesi ona okumayı öğrettiğinde kitaplara aşık oldu. O zamandan beri, tek sınırının hayal gücü olduğu bir fantezi dünyasında yaşamaktadır. Şu anda Florida'da yaşayan Anna, Dima Zales (bir bilim kurgu ve fantastik yazar) ile mutlu bir evliliği vardır ve tüm çalışmalarında onunla yakın işbirliği içindedir.

Daha fazla bilgi için lütfen www.annazaires.com adresini ziyaret edin.

İçindekiler

Başlık Sayfası
İçindekiler Telif Hakkı
Önsöz
1. Alina
2. Alexei
3. Alina
4. Alina
5. Alexei
6. Alina
7. Alexei
8. Alina
9. Alexei
10. Alina
11. Alexei
12. Alexei
13. Alina
14. Alexei
15. Alina
16. Alexei
17. Alina
18. Alexei
19. Alina
20. Alexei
21. Alina
22. Alina
23. Alexei
24. Alina
25. Alina
26. Alexei
27. Alina
28. Alina
29. Alexei
30. Alina

31. Alexei
Anna Zaires'in Twist Me kitabından alıntı
Anna Zaires ve Charmaine Pauls'un White Nights kitabından alıntı
Yazar Hakkında

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️